

B. 2382.

Hind 10 kop.

1 wihk.

Wäljaandja G. R.

Wabadel tundidel

(Ainult täieealistele).

1 vihk.

Wabadel tundidel.

(Ainult täiealistele).

Wäljaandja G. R.

Trükitud A. Saurmann'i trükitojas, Tallinnas.

Esimene jutustus.

Smetegew pirnipuu.

Lydia, Nikostratuse abikaasa hakkab oma teenrit Pyrrhust armastama. See nõuab kolme tunnistust, et armastust uskuda võiks. Lydia ei muretsse mitte ainult neid tunnistusi, vaid lasseb enmast oma mehe nähes Pyrrhusest kallistada ja oskab sellegipoolest oma mehele ette kujutada, et see midagi näinud pole.

Argojes, ühes Greekamaa vanematest linnadest, mis enam oma endiste kuningate, kui oma juuruse läbi kuuljats saanud, elas kord üks juurtjugu wanaldane mees, nimega Nikostratus, kellele jaatus noore naise andnud, kes elawa loomuga ja ilus oli ning Lydia nime kandis.

Et Nikostratus pealegi veel lõpmata rikas oli, siis pidas ta omale hulga teenreid, hobuseid, jahikoerast ja kullisi, jüst jahilkäimist armastas ta kirglikult.

Muu seas oli tal teener, kes meeldiw, kombelik ja ka igas asjas osaw ning wäle oli.

Sellepärast usaldas peremees teda ka rohkem, kui kõik teisi kõik.

Seda teenrit armastas aga ka Lydia pinedastpeast.

Döjel kui päewal wiibiswad tema mõtted ilusa nooremehe peal.

Pyrrhus aga, kes kas jeda armastust ei märkanud ehk märgata ei tahtnud, ei näitanud sellest hoolima.

Lydiale oli see wäga haawaw ja ta mõttis wiimaks kindlasti nõuaks, Pyrrhuse tähelepanemist äratada.

Sellepärast kutsus ta kord oma tüdrukku, nimega Lusca, keda väga usaldas, oma juurde ja ütles jellele:

"Lusca, need headteod, millega sind ülekülwanud olen, peawad minule kindlustuseks olema, et jina minule truu ja sõnakuulelik oled.

Waata sellepärast ette, et jellest, mis sinule nüüd usaldada tahhan, peale jelle, keda nimetan, kesgi midagi kuulda ei pea jaama.

Sa näed, Lusca, ma olen noor ja wärske naine, minul on kõiki küllalt, mis üks naisterahwas omale joowida võib, ja minul ei ole millegist maa peal puudust, kui ainult ühest-ainjast asjast.

Minu mehe wanadus ei ole minu kohane, ning sellepärast ei saa ma küllalt jeda, mis noortele naistele kõige armsam on.

Ja et ma jugugi wähem kui teised jelle järele ihaldust ei tunne ja jaatus minu wastu nii armuta on olnud ning minule wana mehe andnud, siis olen ma ammugi juba otsustanud, et ma mitte ieenese waenlane olla ega oma õnne- ja lõbu hooletusele jätta ei taha.

Ja et jeda nimelt täiendada ning kõiki maitjeda, olen ma Pyrrhuse wälja walinud, kelle kallistamisest minule jeda andma peawad.

Minu süda on nii täis armastust tema wastu, et haiglane olen, kui teda ei näe, ehk tema peale ei mõtle.

Ja kui ma teda mitte õige pea oma juurest ei leia, usun ma tõesti, et see minule veel wiimaks elu wastikuks teeb.

Kui sinule aga minu elu armas on, siis teata temale sõjawal kombel minu armastusest ja palu teda, et ta minu juurde tuleks, kui mina teda sinu läbi kutsun."

Tüdruk oli kõigest hingest jellega nõuus.

Õimesel paremal juhtumisel tõmbas ta Pyrrhuse kõrwale ja täitis oma ülesande, seal juures hoolega walwates, et kesgi teine jeda ei kuuleks.

Pyrrhus, kellel niijugusest loost aimduktgi polnud ja kes kartis, et Lydia teda aimult kuulatusele tahab jaata, andis karmilt wastuseks:

"Lusca, mina ei suuda uskuda, et minu käsijanna niijuguseid sõnu kõnelenud oleks. Waata ette, mis sa kõneled. Ja kui need ka tõesti tema sõnad peaksiwad olema, ei usu ma siiski, et see tema tõsine joow oleks. Ja kui see ka tema tõsine joow oleks, siis ei taha ma oma peremehele, kes minust

nii juurt lugu peab, niisugust juurt häbi teha. Soia jellepäraft ennaft, et ja enam niisuguste kõnedega minu silma alla ei astu."

Lusca ei lastnud ennaft jelle karmi wastuje läbi hirmutada, waid ütles:

"Pyrrhus, mina jaan nendest ja ülepea kõigist asjadest sinuga kõnelema, mis minu käskijanna minule ülesandeks teeb, olgu see sinu meelest hea ehk kuri. Aga ära pane minule pahaks, juur lambapea ja ikka oled."

Sellega lahtus ta pisut pahandatult teenriist ning läks oma käskijanna juurde, kellele kõigist teatas.

See kurwastas niisuguse karmi, tagasilükkawa wastuje üle otse jurmani.

Oli aga mõni päew mööda läinud, ütles ta jälle oma tüdrukule:

"Lusca, ja tead wäga hästi, et puu esimehe hoobiga ei lange, mina arwan jellepäraft, et ja jälle kord jelle kangekaelse juurde lähed, kes minu pahanduseks wastu tõrkuma hakkab ja kirjeldabid temale parajal ajal minu terwet õrnust.

Vihidalt, katsu kõik, mis wõid, et asja joonde ajada, sest kui asi pooleli jääb, murraks see minu südame ja Pyrrhus arwaks, et mina teda narriks pidanud ning hakkab mind wihtama, kuna mina aga tema armastust wõita püüan."

Tüdruk palus oma käskijannat, et see julgust ei kaotaks ja hakkas siis parajat aega ootama, millal hea oleks Pyrrhusega kõneleda.

Kord leidis ta jelle ka õige heas tujus olema ning hakkas jellepäraft ka kohe peale.

"Pyrrhus", ütles ta, "paari päewa eest kõnelesin ma sinule, kui wäga meie käskijanna armastusest sinu wastu lõõmab ja nüüd tulen ma jeda uuesti tema nimel kinnitama.

Kui ja nüüd oma kangekaelsust murda ei taha, waid edasi tõrkuda mõtled, siis ole kindel, et ta kaua enam ei ela.

Anna jellepäraft palwetele alla ja täida tema soovisi. Kui ja aga ikka kangekaelseks jääb, pean sind lolliks pidama, ehk sind küll ennemalt õige targa arwasin olema.

Kas ja ei oska ennaft jelle läbi auustatuseks pidada, et nii ilus ja suurtsugu naisterahwas sind armastab?"

"Ja peale jelle, kui palju ei peaks sul põhjust olema õnne tänada jelle eest, mis see õrn naisterahwas sinule pakub. Ta

ei täida mitte ainult kõiki sinu nooruse soovide, vaid on põhjata hallikas, kust kõikidele oma vajadustele waigistust leiad.

Kas leiad ja teist oma jarnast, kellel nii juur õnn jülle jooksmas oleks, kui aga wähegi tark tahad olla?

Kellel teisel jaoks rohkem raha, hobuseid ja toredaid riideid olema kui sinul, kui tema armastust wastad?

Awa sellepärast oma süda minu sõnadele, mõtle järele ja pea meeles, et ainult ükskord eluagast õnn meile naerul näol ja lahtiste kätega wastu naeratab.

Kes siis ei oska ennast tema jülle heita, ning pärast kiratsema ja kerjama peab, jee ärgu kurtu oma õnnetuise üle.

Pealegi ei pea ja truuduse fidet peremehe ja teenija wahel nii pühaks pidama, kui sõprade ja wendade wahel, sest sellest on küll, kui teenija peremehe wastu just niisama pühaks olla, nagu peremees sinu wastu.

Wõi arwad ja, et kui sul ilus naine wõi ilus tütar oleks, kes Nikostratusse meeldiks, et Nikostratus siis ka nii auusalt sinu wastu talitaks, nagu sina jeda praegu mõtled?

Loll oleksid, kui jeda usksid!

Sinu ilus naine wõi tütar oleks ennemalt Nikostratusse armuke, kui jeda aimata teaksid, kui mitte muudu, siis wägivallega.

Sest niisugune on peremehe wahetord teenija wastu.

Sellepärast teeme peremeestele just jedajama, mis nemad meile.

Ja ma ütlen sinule: maitse õnne; ära lüüka teda enesest, waid kahma jülle, kui ta sinule külaliseks tuleb.

Sest nii tõesti, kui ja jeda ei tee, siis ei anna ja mitte ainult oma käskijannale teatud mõedul jurmahoopi, waid ja jaoksid jeda ise terve eluaja kahetsema ja omale parem furma joowima."

Pyrrhus, kes enam kui ükskord Pydi esimehe sõnumi üle järele mõelnud, oli wähe peal juba otusele jõudnud, niisid hoopis teistjugu wastust anda, kui Pydi weel lord sellest juttu peaks tegema.

Ta oli nimelt walmis ennast oma käskijanna soovide alla alandama, nii pea kui kindel wõis olla, et jeda mitte ainult tema truuduse läbitatsumiseks ei tehta.

Sellepärast wastas ta niisid:

"Sinule, Lusca, ma näen wäga hästi ära, et kõik õige on, mis ütled. Aga ma tean ka, et minu peremees wäga tark ja terawa nägemisega on. Ja et ta minu hoolets hari-

lifelst kõik asjad talitada ühaldab, siis arvan ma, et Lydia seda kõik tema joovi ja teadmise järele nõnda siis seadnud on, et mind aga läbi katjuda.

Langen ma nüüd õnge, siis pletitakse mind koera piitjaga majast välja.

Kui aga see ainult Lydia joov on, siis täitku ta minu rahustamiseks kolme tingimist ja siis ei pea enam niisugust asja olemas olema, mida mina temale jalapealt ei täidaks.

Need kolm asja, mis mina tema käest nõuan, on järgmised:

Kõigepealt peab ta oma mehe kõigeparemal jahilinnul mehe juuresolekul kaela ringi keerama;

teiseks minule tordi karvu Nikostratuše habemest

ja kolmandaks ühe kõigeparematest hambadest Nikostratuše juust jaatma."

Lusca leidis need nõudmised väga valjud, Lydia aga veel valjumad olema.

Kuid armastusejumal, kes vägev kihutaja ja veel targem nõuandja on, sundis Lydiat nõudmisi täitma.

King Lydia jaatis oma tüdruku läbi Pyrrhusele sõna, et kõik, mis ta nõudnud, tingimata ja õige pea täitmist leiab. Ja et Pyrrhus tema meest nii targaks pidanud, jellepärast tõotab Lydia temale veel pealekauba, et Pyrrhus esimest armuvilja Nikostratuše nähes Lydia käest peab maitsema ja Nikostratus siisgi nii loll peab olema, et seda, mis ta näinud, võimataks tunnistab.

Pyrrhus ootas nüüd kärjitud, kudas see kõik sündima jääb.

Mõni päew hiljem oli Nikostratuše juures jälle kord harjunud wiisi järele suur pidu, millest kõik tema juurtõugu naabrid osavõtma olivad kutsutud.

Seal astus Lydia peale lõunasööki rohelistes jahiriides jaali, jammus võre juurde, mille peal tema mehe armsam jahituli istus, võttis selle külaliste ja Pyrrhuse juuresolekul maha, lõi kulli pea vastu müüri lõmats ja käänas siis kaela kahekorra.

"Naine, mis sa teed!" kätatas Nikostratus tema peale.

Kuid Lydia ei vastanud temale sõnagi, vaid pööras külaliste poole ja ütles:

"Minu herrad, mina ei kardaks isegi kuningale kätte

maista, kui tema mind teotanud oleks, veel vähem jellele jahitunnule fiin?

See peate teadma, et see jahikull ammuft aega juba köit jelle aja ära rõõvinud on, mida abielumehe püha kohus on oma naisele pühendada.

Seft nii pea, kui hommikul loitma hakkab, tõusis Nikostratus harilikult üles, istus hobuse selga ning ratsutas jelle kulliga käe peal wälja jahi peale, kuna mina üfsinda ja nuktalt woodisje pöörlema pidin jääma.

Sellepärast on minul mitu korda juba himu olnud jeda teha, mis praegu tegin, ning jätfin jeda ainult jellepärast jeni tegemata, et joowiin, et see niifuguste meeste filma all jünmits, kes minu teo üle õiglast otust anda wõiwad."

Mõisnikud, kes jeda pealt kuulsiwad ja muud arvata ei teadnud, kui et see naine oma mehe järele ihaldas, ütlesiwad naerdes wihasele Nikostratusjele:

"Õõesti, teie abikaasjal on õigus ja ta on hästi teinud, kuna ta ülekohut, mida temale tegite, kulli jurnamijega kätte tajus."

Kuna Lydia jelle peale jälle oma tuppä oli läinud, naljatafiwad külalised tema mehega weel teiste samaste asjade üle ja muutfiwad tema terve wiha wiimaks naeruks ümber.

Pyrrhus aga, kes köit pealt näinud oli, mõtles:

"Hafatus on hea ja näitab minu armastusele heaks eel-tähenduseks olema. Peaks ometi köit nii hästi edasi minema?"

Sellest, kus Lydia kulli ära tapnud, oliwad waewalt mõned päewad mööda läinud, kui Lydia oma mehega wäikest armunälja heitma hakkas.

Sealjuures tufastas mees jeda natuke juustest ja andis jelle läbi Lydiale põhjust oma teit töotust täita.

Ta jafis nimelt oma mehel kättetajumijeks habemest kinni ning rebis tordi karwu wälja.

Ta kui Nikostratus wihastada tahtis, ütles ta naljatades temale:

"Mitspärast teed ja nõnda hapu näo, et finul pooltofinat karwu habemest wälja tõmbafin? See ei teinud ju finule pooltgi nii palju walu nagu minule see, et ja praegu mind juustest kiskufid."

Kuna nad nüüd weel edasi naljatafiwad, unustas Nikostratus peagi walu ära, kuna Lydia habemekarwad esmalt taskusje ära peitis ja pärast jälle tüdrukuga Pyrrhujele jaatis.

Kolmas nõudmine pani Lydiat wähe rohkem pead murdma. Ruid ta leidis armastuse juunil ka jelle täitmiseks abinõu.

Nikostratuse teenistuses oliwad kaks noort mõisniku poega, keda wanemad sinna juurtõugu inimeste kombeid õppima wõtnud. Mõlemad ulatastiwad jõõgilaua juures Nikostratusele roogasi ja jooksi ette. See oli nende esimene amet.

Neid laskis Lydia nüüd oma juurde kutsuda ja seletas, et neil halw hais juust wälja käiwat.

Sellepärast pidada nad laua ääres talitades näod wõimalikult Nikostratuse eest pöörama, et halw hais, mis nende juust tungib, mitte tema jõõgiisu ei rikuks.

Oliwad noored mehed nüüd paar päewa tema õpetuse järele teinud, arwas ta paraja aja olema mehe käest küüda, kas noorte meeste ülewõlpidamine teda wõerastanud pole.

"Seda küll," wastas Nikostratus, "ja mina mõtlejin juba nende käest küüda, mis see tähendama peaks."

"Ära jeda tee," ütles Lydia, "sest mina wõin ise jeda sinule seletada. Ma waitisin sellest seni, sest et sind pahandada ei tahtnud. Et ma aga nüüd näen, et ka teised jeda märkanud on, siis pole enam põhjust salgamišeks.

See pole midagi muud, kui et sinu juu kirjeldamata halwasti haiseb ja ma ei mõista isegi, kust see tuleb, sest et sinu juures jeda ennemalt tunda pole olnud.

Et ja aga juurtõugu inimestega alati läbi käid, siis on see inetu asi ja jeda peaks ära lämmatada katsuma."

"Kust wõiks see tulla?" naeratas Nikostratus. "On minul ehk mõni hammas mädanema läinud?"

"See on wõimalik," wastas Lydia ja talutas mehe afna alla, laskis juu lahti teha, waatas sisse ja ütles siis:

"On see wõimalik, Nikostratus, et ja jeda nii kaua wälja kannatada wõisid?"

Sinul on ju üks hammas päris õõnjaks jöödnud!

Tõesti, kui jeda kauem juus pead, wõib ta ka teised rikki ajada.

Ma annan sinule nõuu, et teda wälja tõmmata lajefid, enne kui ta teised ära rikub?"

"Kui ja jeda arwad, siis ei ole minul jelle wastu midagi," ütles Nikostratus. "Saada kohe hambaarsti järele."

"Zumal hoidku," halatšes Lydia, "on siis kõige pärast kohe waja arsti juurde jaata!

Minule näitab, nagu oleks ta üsna lahti juus, nii et ma ta ise kerge waewaga wälja wõin tõmmata.

Hambaarstid on üleüldse liiga halastamata, nad ragistavad jägedasti hamba kallal kui pöörajed, nii et ma jeda juugu näha ei wõi, et nemad minu kallal talitavad, jelle pärast teen jeda parem ise.

Ja kui ma näen, et see minu liiga walu teeb, siis wõin ma wahemaal peatada, hambaarst aga ei tee ialgi jeda."

Ning Lydia laskis kõhe tarwilikud tööriistad tuua ning jaatis kõik teenijad peale Lusca toast wälja.

Nikofstratus jeati raami peale, kus Lusca kohus teda kinni oli hoida ning Lydia seadis kõwera kontsu Nikofstratuje kõige parema hamba taha, ning tõmbas.

Nikofstratus mõirgas.

Aga Lydia ragistas weel korra ja hammas oligi wäljas.

Selle hamba wahetas aga Lydia kiirelt ühe teise wana hambaga ümber, mis temal ammu juba waruks tasku oli pandud.

Runa Nikofstratus weel hirmu walu pärast palgele weerenud pisaraid ära niikis, näitas Lydia temale nüüd wana, tõdinenud hamma, üteldes:

"Waata ometi, misjuugu hirmu hamba ja nii kaua juus pidasid."

Nikofstratus uskus oma naist ja oli wälja kannatatud walust hoolimata õnnelik, et nüüd halwast lõhnast peasenud on.

Lydia tilgutas weel waluwaigistawat rõhtu äralõmasta tud igeme peale ning Nikofstratus läks jelle järele teise tuppa.

Nii pea kui ta ära läinud oli, jaatis Lydia hamba Pyrrhusele, kes nüüd enam tema armastu juures ei kahtlenud, waid seletas, et ta walmis on kõiki käsijanna käsusi täitma.

Et aga Lydia nõuiks wõtnud oli weel juuremaid armastu teendusi tuua, siis tahtis ta ka oma wiimast töotust täita, ehk palaw weri teda küll armuama laisku kihutas.

Oma wiimase töotu täitmise otstarbeks tegi Lydia enese haiglasjeks ja kui Nikofstratus teda Pyrrhuse saatel kord pärast lõunat vaatama tuli, palus ta, et nad tema rohuae da wärs ket õhku fisje hingama wiiksid.

Nikofstratus toetas teda nüüd ühest poolt, Pyrrhus teiselt poolt ja nõnda sammusid nad rohuae da, kus laiaotsalise püripuu alla muru peale maha istusid.

Oliwad nad natuke aega istunud, ütles Lydia Pyrrhusele, kellele ta juba Lusca läbi oma nõuu seletanud oli:

"Pyrrhus, ma tahaksin hea meelega jelle puu püripu maitsta. Roni õige ülesse ja raputa paar tikki maha."

Pyrrhus ronis lohe ka ülesse ja wistas paari pirna alla. Äkitjelt aga hüüdis ta.

"Dohoh, herra, mis teie seal tegema hakate? Ja teie, Lydia, kudas ei häbene teie niisugust asja minu juuresolekul ette wõtta? Wõi arwate, et ma pime olen?"

Praegu olite ju alles ifka haige, kudas siis äkitjelt terweks saite, et niisugust asja ette wõtate?"

Kui teie seda tungi tunnete, siis pole teil ju mõnujateist magamiskambrist puudust; mikspärast ei lähe teie mitte sinna oma ojamust katsuma ja teete seda siin minu silma all?"

"Mis see Pyrrhus seal lobiseb?" küsis Lydia oma mehest. "Wõi on ta arust ära?"

"Ei, arust ära ma ei ole," wastas Pyrrhus. "Aga teie arwate wist küll, et ma näha ei wõi."

Nikostratus oli üsna imestanud ja ütles:

"Tõesti Pyrrhus, ma arwan, et ja und näed."

"Tõesti, ma ei näe und," wastas Pyrrhus, "ja ka teie ei unista, ja kui see pirnipuu ka niisama kiirelt wõnguks nagu teie, siis ei jääks mitte üht pirni enam siia otja."

"Mis see wõib ometi olla?" imestas Lydia. "Kas ta tõesti peaks uskuma, et niisugust asja näeb, nagu ütleb? Saewa pärast, kui ma nii terve oleks, nagu harilikelt, mina roniksin ise puu otja, et näha, misjuguheid imelisi asju temale seal ilmutatakse."

Pyrrhus ei lasnud aga ennast jégada, waid noomis abielu paari edasi, kuni Nikostratus teda wiimaks alla käskis tulla ja temalt küsib, mis ta siis dieti näinud.

Pyrrhus kostis:

"Teie mõlemad peate mind wist küll narriks wõi unistajaks. Kui teie aga tõesti seda ka minu juust kuulda tahate, mis ise tegite, siis wõin ju ka ütelda."

Ma nägin teid abikaasaga kahetordse küüruga hobust mängima.

Kui ma aga puu otjast maha ronisin, kargasite mõlemad jälle wana paiga peale tagasi."

"Tõesti, sina oled peast ogaraks läinud," ütles Nikostratus. "Meie pole kumbgi jellest ajast jaadik, kus ja pirnipuu otja ronijid, ennast paigastgi liigutanud."

"Mis aitab, et jelle üle waidleme?" sõnas Pyrrhus. "Mina olen seda näinud, ja jellest on küllalt. Ma ei mõista, mikspärast seda jalata tahate?"

Nikofstratus imestas ifta enam ja enam ning lüles wiimaks:

"Ma tahan ometi näha, kas see piriipuu siis tõesti nii ärandiutatud on, et sealt imeasju näeb, kui jelle otjas istuda."

Nende sõnadega ronis ta ülesse ja kui ta latwas istus, hakkas Pyrrhus tõesti Lydiaga tema mehe filma all kahetordje küüruga hobust mängima.

Kui Nikofstratus jeda nägi, hakkas ta kiiendama:

"Oh, ja truidujeta naine! Mis ja teed jeal? Pyrrhus, ja pagana kelm! Wõi nõnda tajutakse minu ujaldust?"

Ja juure rutuga hakkas ta puu otjast alla krebima.

Lydia ja Pyrrhus wastasiwad:

"Meie istume siin üsna waguji."

Ja kui nad teda alla ronima nägiwad, istusiwad nad jälle wana paiga peale.

Kuid waewalt oli Nikofstratus maha jõudnud, kui ta koke karkina kukkus. Ta jõimas ja sajatas, mis juu wahutas.

Pyrrhus aga wastas üsna külmawereliiselt:

"Nüüd ujun ma tõesti, herra, et teil esmalt õigus oli ütelda, et ma puu otjas istudes walesti nägin, sest nüüd näen ma, et teiega lugu niisama oli, nagu minuga."

Selle juures ei wõi teie iegi kahtlema, kui järele mõtlete, et kui teie abikaasjal, kes kõige targem ja wooruslikum naisterahwaste seas, tõesti niisugune iha minu wastu oleks tõusnud, ta jelle waigistamiseks siis küll juba mõnujama paiga oleks leidnud, mitte aga teie filma all oma armastust awal-dama poleks hakanud.

Sjeenejst ei taha ma jügugi kõnelda, sest ennem kui ma omale niisugused mõtted lajefin pähe tulla, lajefin enmast hobuste wahel lõhki rebida.

Pealegi, kus julgefin jeda teie filma all teha!

Sellepärast peab küll wiist see äraneetud piriipuu küll see filmade pimestaja olema, sest kesgi ei oleks mind uskuma wõinud panna, et siin jelle puu all mitte kahetordje küüruga hobust ei mängitud."

Ka Lydia kargas nüüd nüüd maaist üles, tegi enesele wäga pahaje näo ette ja hüüdis:

"Äraneetud olgu jee tund, kus ja mind nii liiderlikuks julgefid pidada, et siia siin filmade alla niisuguseid kõlb-tuse-wastaseid tegufid tulen tegema, kui igalpool jelleks walimis olefin."

Ole kindel, kui minul tungi jelleks oleks, oskafin ma

oma tubades tundi ja paika jelleks nõnda valida, et inestama peaksin, kui fina jellest ialgi haiju ninasje peaksid jaama."

Ka Nikostratus näitas aru jaama, et see ikka õigus, mis nad mõlemad räägiwad ja et nad tema filma all ialgi nit rängalt kõlbluše wastu ei eljiks.

Sellepärast jättis ta kõik etteheited ja sõimujõnad kõr-
male ja hakkas jellest kõnelema, kui imelise wäega õige see
pirnipuu olewat, et kõik, kes tema otjas istuwad, hoopis wõi-
matuid asju näewad.

Lydia aga, kes ikka weel näitas, et Nikostratuse jõnad
teda jõgawalt haawanud on, ütles:

"Õdesti, see pirnipuu ei pea ialgi minule ega kellegile
teijele auujale naisterahwale laimujuttusi kaela ajama, kui ma
jeda tatistada wõin.

Mine, Pyrrhus, wõta firwes ja taju temale kätte, kuna
ta maha rainud; ehk ka küll Nikostratus ise peksuwäärt oleks, et
ta oma mõistust nii äkitselt ja mõistmatul kombel pimestada lasi.

Seft jeda, mis ta oma filmadega nägi, ei oleks ta ialgi
uskuma pidanud."

Pyrrhus lippas kärmesti kerwest tooma ja rainis puu maha.

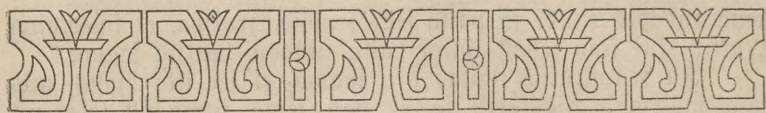
Kui puu langes, ütles Lydia oma abikaajale:

"Müüd, kus minu auu waenlane langenud, annan ka
sinule andeks."

Ka waene, petetud Nikostratus jaatis oma naije ühes
jelle armukesega jälle oma paleesje tagasi, kus Pyrrhusel ja
Lydiaal pärast jeda jagedasti õige waba woli oli lõbutjeda.

Seft Nikostratus ei mõistnud ju jeda uskuda, mis ta ise
oma filmadega näinud oli.

Teine jutustus.

Tallipois ja kuninga proua.

Kuninga Augustuse tallipois täidab kuninganna juures tema mehe ajed. Kuningas saab sellest aru, leiab kurjategija ülesse ning niidab magades tema pea paljaks. Viimane m. r. g. b. f. o. m. a. f. e. l. t. s. i. m. e. h. e. d. n. i. i. s. a. m. a. s. u. g. u. s. e. i. k. o. m. b. e. l. ä. r. a. j. a. p. e. a. s. e. b. j. e. l. l. e. l. ä. b. i. n. u. h. t. l. u. s. e. f. t.

Kuningas Augustuse abikaaja oli kena, tark ja noor nais-terahwas, kellele aga armastus fõrd hääbemata tembu mängis.

Üks kuninganna tallipoistest, kes ka ilus ja meeldiw oli, kuningannat üle kõige armastama hakkas.

Et ta aga alamaft jeisuseft oli ja tal nüüd lootust ei olnud kuningannat omale wõita, oli ta ometi wäga uhke, et omale nii kõrgel jeiswa ifiku armastuse asjaks walinud ja et armastus täiesti leekima oli tõsnud, siis püüdis ta seltsimeestest ensam niijugu-jeid asju talituda, millest arwas, et need kuningannale meele-järele on.

Sellepärast armastas ka kuninganna kõige enam jelle hobusega ratsutada, keda tema talitanud ja jadulasse pannud, ja kui see sündis, siis pidas ta jeda äraarwamata juureks armuks, kunagi ei wiwitanud ta kuningannat jadulasse awitamast, ning tundis ennaft üldõnnelikku olewat, kui ta riideid puidutada wõis.

Nagu meie tihti näeme, et armastus jeda rohkem kaswab, mida enam lootus kaob, nõnda sündis ka tallipoisiga, kellele armastuse jalatuli, mida lootus waigistada ei aitanud, wäljakannatamataks jai, ja et ta ennaft armastuseft wabastada ei jõudnud, siis otjustas ta wiimaks jurra.

Kuna ta nüüd jurra wiisi üle, mida omale walida järele mõtles, soowis ta seal juures jeda juurt armastust päewawal-

gele jaata, mida ta kuninganna vastu tunnud ja weel tunneb; ta tahtis nimelt wahwat katset teha enne jurma oma armastusega lõpueesmärki täielikult ehk osalt kätte jaada.

Seal juures ei tulnud ta kunagi mõtte peale, kuningannale sõnakest armastusest lausuda, ehk kirjade läbi oma armastust avaldada, sest ta teadis wäga hästi, et üksnes asjata kõnelema ehk kirjutama saab; waid kawatse läbi tahtis ta kuningannalt armuawaldusi rõõwida.

See ei olnud mingil muul kombel võimalik, kui et ta julgema pidi kuninga oja etendada, kellest teada oli, et ta mitte alati kuninganna magamise kambris ei maganud ja üksnes kuninga näo all lootis ta sinna sisse peajeda.

Et nüüd teada jaada, mil kombel ja misfuguses ülikonnas kuningas abikaasa juures käib, siis peitis ta ennaft lord böfeks kuningliku palee juurde jaali ära, mis kuninga ja kuninganna magamise kambrite wahel oli.

Siin nägi ta siis kuningat walges ülikonnas, põlew jüüinal ühes ja wäike walitsuse kepike teises käes oma toast wälja tulema ja kuninganna magamiskambrisse minema.

Ukse pihta koputas kuningas kaks lorda walitsuse kepiga, mille peale see temale kohe awati.

Kui ta seda kõik näinud oli ja ka tähelepannud, kudas kuningas jälle wälja tuli, otjustas ta niisama teha.

Ta murettes enesele jellepärast täielikult jarnase walge ülikonna, pistis wahaküünla ja tuleraua taskusse, suples ühinasti, et talli hais teda ära ei annaks, ega ka kuningannat tülitaks, ja puges, nagu esimesel korralgi jaali.

Nii pea kui ta arwas, et kõik juba magamas ja aeg oleks hiilgawat julgustlikki läbi teha, ehk ettewõttes joowitawat jurma leida, raius ta tuld, jüütas küünla põlema, mähkis ennaft hästi walge ülikonna sisse ja koputas oma kepikejega kaks lorda kuninganna ukse pihta.

Poolunine toatüdruk awas ukse, wõttis küünla tema käest, kustutas ära ja ta lähines waitfelt kuninganna woodile, wõttis riided seljast ära ja heitis tema kõrwale.

Ta oli tähele pannud, et kuningas pahas tujus olles sõnagi ei rääkinud, ega ka enesele kõneleda ei laiknud; ja nõnda õnnestas tal kõik tumma oja etendamise läbi palju hõlpsamini, ning see ei laiknud teda sugugi wähem õndsjult maitseada, nii et tal wiimaks kaunis ränk oli lahkuda.

Et ta aga kartma pidi, et tema kõigeförgem õnn liig kawa wäldates hõlpsasti õnnetuks muuta wõib, siis tõusis ta

ülesse, mähkis ennaft jälle riietesse, wöttis toatüdruku käest küünla wastu, lahkus niisama waikjelt kui tulnudgi oli, ja tõttas nii kiiresti kui wähegi wõis oma magadisuumi poole.

Waewal wõis ta woodisse heitnud olla, kui kuningas omaft tuast wälja tuli ja kuninganna juurde läks.

See imestas muidugi kirjeldamata; kui ta aga nägi, et kuningas teda lustakalt kaisutas, wöttis ta südant ja ütles:

"Mis tähendab see, minu kuningas ja käskija? Praegu alles läksite minu juurest minema ja tulete kohe jälle tagasi? Waadake ette, head asja ei tohi üleliiga tarwitada."

Need sõnad wiisivad kuninga filmapiil mõtte peale, et keegi teine tema osa kuninganna juures etendanud.

Et kuninganna ise aga midagi aimama ei näitanud ja ka keegi teine sellest sõnagi ei teadnud, siis otjustas ta targalt, terwest juhtumistest vähematgi märgata lasta.

Nii mõnigi narr ei oleks aga ennaft jël kombel ülewal pidanud, waid oleks ütelnud: "Mina ei ole siin olnud. Kes see oli? Mis ta tegi? Kust ta siia sai?" millest palju pahandust tõusnud oleks, sest et ta sellega kas kuningannat kurwastanud ehk temale põhjust annud, selle kordamist ihaldada, mis sündinud oli.

Sest mis temale (kuningale) kõige vähematgi häbi ei teinud, kui ta juud pidas, wõis teotust sünnitada, kui ta sellest kõneles.

Sellepärast furus ta oma wiha alla ja kui ta kuningannale imestamise awaldamise pärast weel natjatabes etteheiteid teinud, näitas ta, nagu paneks ta kuninganna hoiatust tähele.

Et aga juur wiha temale mängitud tembu üle tema jees mõllas, tõusis ta ülesse, wöttis riided ja astus wälja, et waikjelt järele uurida, kes kurjategija on, sest kindlasti wõis ta arvata, et wiimane weel palees pidi wiibima ja wärawast wälja polnud peajenud.

Ta wöttis sellepärast wäikese helklaterna, ning läks ühte juurde jaali, mis palee kõrwal ja tallide peal oli, kus palee-teenijad magasiwad.

Ja et ta arwas, et sellefinase süda, kes kuninganna kamb-
ris käinud, weel põskuma pidi, siis katjus ta järgemisi iga magaja rinda, et leida, kelle tuiksoon kõige tugewamini põskub.

Kõik puhkasiwad kõige sügawamas unes ja üksnes see-
finane ei maganud weel, kes kuninganna juures käinud oli.

Ja kui ta kuningat tulema nägi, tundis ta ütleмата juurt hirmu, mis südame peksmist weel enam juurendas, sest ta pidi kartma, et kuningas tema ära tunneb ja maha tapab.

Et ta teda aga sõjariistadeta tulema nägi, tegi ta enmast magama ja jäi kannatlikult oma jaatust ära ootama.

Kui nüüd kuningas laua otšinud ja midagi leidnud polnud, lähines ta wiimaks meie tallipoisile ja kui ta tundis, kui väga jelle süda põksus, ei kahtlenud ta enam kurjategijat leidnud olevat.

Et ta aga vaikselt kätte maksta tahtis, siis ei teinud ta muud midagi, kui leikas kääridega juuksesalga kurjategija peas ära, et jelle järele teda homniku ära tunda võiks, ning läks oma tuppa tagasi.

Tallipois oli tark küllalt aru saama, miks pärast kuningas teda nõnda ära märkis, tõusis kähku ülesse, tõi käärid, milledega hobuse sabasid haritakse, leikas ridamisi igal jeltjimehel, kes temaga ühes tuas magasiwad, juuksed kõrwa tagant ära ja heitis jõele puhstama, ilma et kesgi kõigest midagi märkanud oleks.

Kuningas tõusis homniku wara ülesse ja enne kui palee wärawad awati, kutsus ta kõik teenijad oma ette ja kui kõik palja peaga tema ette ilmusiwad, waatas ta jelle järele, keda ära märganud oli.

Kui ta aga leidis, et juurem oja niijama ära märgitud oli, imestas ta ja mõtles:

"Seefinane, keda mina otšin, on küll lihtsast seisusest, aga mitte lihtja mõistusega."

Et ta nüüd ära nägi, et wäikesel wiisil keda leida ei wõinud, keda otfis, sellepärast ei joowinud ta wäikeste kättemaksuste pärast suurt kära tõsta, waid kurjategijat parem mõne sõnaga hoiatada, et kuriteo awalikuks tulemisest temale teada anda.

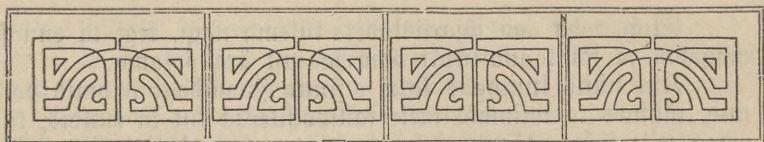
Sellepärast ütles ta kõigi wastu:

"Minge jumala rahus! Kes keda teinud on, wäikse ja ärgu tehku enam."

Need, kes kuninga sõna kuulsiwad, oliwad väga imestanud ja mürdsiwad laua pead, mis kuningas küll hõlida tahtnud, aga keegi peale jelle, kelle kohta ütelus käinud, ei jaanud õigele otjusele.

Wiimane oli aga tark ja wakis ning ei pannud, nii laua kui kuningas elas, oma õnne teist korda enam kaalu peale.

Kolmas jutustus.

Tefetud mees.

Lodowiko awaldab proua Idale armastust. Wiimane saadab oma mehe enese riides aeda ja lasseb Lodowikot wahapeal tema aset täita, kes selle peole üles tõuseb, aed: lähes ja Ida mehe läbi peksab.

Parisis elas fird Florentsia mõisnik, kes õnnetuste läbi waranduse kaotanud ja sunnitud oli kaupmeheks hakkama.

Ünn oli temale kaupmehe põlwes päri, nõnda et ta lühike aja jookshul rikkaks jai.

Abikaajaga oli tal kõigest üks ainuke Lodowiko nime-line pöeg.

Et ta nüüd wiimast seijuse järele mõisnikuna, aga mitte kaupmehena üles kaswatada tahtis, siis ei annud ta teda mitte kauplusesse teenima, waid jaatis paar teise kõrgemast joost nooremehega Prantsusemaa kuninga teenistusesse, kus kombelikult haritud jai ja palju häid asju ära õppis.

Sel ajal tulimad fird hommikumaalt palwerändajad sinna majasse, kus Lodowiko wiibis ja kuna nad Prantsuse, Inglise ja teiste maade ilujatest naisterahwastest küllalt tõnelemud, finnitask üks nendest, et terve laia ilma peal, naisterahwaste seast, keda ta näinud, kõige ilusam küll madonna Ida, Ewald Katutji abikaaja, Bolognast olla.

Lodowikot, kes jeda kuulis ja weel kunagi armastanud polnud, huwitas iluduse kirjeldus jedawõrd, et üksnes jeda naisterahwast weel näha himustas.

Sõl kui päewal ei annud see mõte temale rahu ja wiimaks otjastas ta Bolognesse sõita, Idat tundma õppida ja,

fui meeldima peaks, ka sinna jääda, pealegi, et ka teised palwerändajad ühest juust madonna iludust kinnitajivad.

Sellepärast ütles ta ijale, et ka Püha hauale kummardama tahab jõita ja jai ka pikkade palvete peale jelleks luba.

Reisjule minnes võttis ta omale Anichino nimeks ja asus ka selle nime all Bolognasse elama.

Ünn tahtis, et ta juba järgmisel päeval Zdat pidi nägema, nimelt ühe avaliku pidu peal.

Ja ta leidis, et jee naisterahwas palju ilusam on, kui ta enelele ette kujutada oskanud, ning otjustas jellepärast, mitte ennemalt Bolognast lahkuda, kuni Zda ja tema armastuse omale võitnud on.

Kaua murdis ta pead, kuidas küll kõige parem Zdale läheneda oleks.

Wiimaks otjustas ta nende juurde teenriks astuda, pealegi, kus Zda ja tema mees hulga teenijaid pidajiwad.

Sellele otjulele jõudes müüis ta oma uhked asjad ja hobuse ära, müretjes oma teenijatele, keda reisjule kaaja võtnud oli, kindla warjupaiga ning ütles nendele, et nad kellegile ütelda ega mingil wiisil üles näidata ei tohi, et tema Zodo-wiko, nende peremees on.

Siis asus ta ühte wõerastemajasse elama ja avaldas jelle peremehele, et ta heameelega kellegi juurtfugu herra juurde teenistusesse tahaks astuda.

Wõerastemaja peremees wastas temale: „Sina näitad minule just niisugune mees olema, keda üks rikas mõisnik, nimega Gwald, omale teenijaks otjib. Temal on palju teenreid ja ta tahab, et nad kõik kumbelised ja wiisakad oleksiwad, nagu sina minul olema paistad. Ma tahan temaga sinu üle kõneleda.“

Ja ta pidas sõna ning wiis juba esimesel läbirääkimisel Gwaldiga asja nii kaugele, et Anichino, kelle rõem nüüd muidugi juur oli, oma teenistusesse võttis.

Uues teenistuses, kus fagedasti oma jumaldatud naisterahwast näha mõis, oli Anichino imeagar ja tähelpanelik, nii et peremees teda peagi armastama hakkas ja tema oma usaldusmeheks tegi.

Kord, kus Gwald jahi peale jõitnud ja Anichino kodu jäänud oli, istus Zda, kes teenri armastusest küll midagi ei aimanud, keda ta aga meeldima inimeje leidis olema, Anichinoga laua taha malet mängima.

Ja Anichino oskas nii osawasti mängu jeada, et Zda alati võitis ja selle üle juurt rõemu tundis.

Mängu ajal olivad teijed naisteenijad üksteise järele toast lahkunud, nii et mõlemad mängijad viimaks kahelksi jäiwad.

Ja nüüd ohlas Anichino jägawalt.

"Mis finul on, Anichino?" küsis Zda ujaldades. "On jul siis nii kahju, et ma alati võidan?"

"Oh, madonna!" wastas Anichino, "palju tähtsam asi on minu rinnast jelle õhkamise wälja jurunud."

"Siis nimeta minule ometi jeda, kui ma sinule armas olen," nõudis Zda.

Weel jägawam õhtamine kui esimene, tuli Anichino huultelt, kui ta neid sõnu "kui ma sinule armas olen," jelle juust kuulis, jeda üle kõige armastas.

Sellepärast nõudis Zda nüüd weel tungiwamalt, et Anichino oma kurbtuse põhjust seletaks.

"Madonna," kostis Anichino, "ma kardan, et wihajeks jaate, kui jeda ütlesin, ja kardan, et jeda teistele edasi räägiksite."

"Mina töotan sinule," wastas Zda, "et ma pahajeks ei saa ja ja wõid kindel olla, et ma jellest, mida minule awaldad, wastu sinu tahtmist kellegile teijele ialgi sõna ei laaju."

"Kui asi nõnda on, siis tahan teile tunnistada," sõnas Anichino ja pijarad tuliwad temal peaaegu silmi, kui jutustas, kes ta on, mis ta Zdast palwerändajate käest kuulnud, kudas ta Zdat armastama hofanud ja sellepärast tema mehe juurde teenistujesje astunud.

Ühes jellega palus ta alandlikult, et Zdal tema wastu ojawõimist oleks ja tema tulist ning tumma armastust, kui võimalik, wastu wõtaks, kui Zda aga jeda võimalikuks ei peaks leidma, siis vähemalt lubama, et ta ikka teenistujesje edasi ja armja käskijanna lähedale wõiks jääda.

Ja oh jeda naisterahwa pehmet, õrna joojust. Kui armuwäärilistelt ei ole see ennast alati niijugalstel juhtumistel üles näidanud.

Galgi ei ole kuumawereline naisterahwas armastaja õhtamiste ja pijarate wastu külmaks jäänud, ialgi õrnade palwete wastu kurbiks, waid armja allaandmisega igal ajal puhta armastuse joowidele wastu tulnud.

Nõnda ka siin

Kena naine ei pööranud Anichino pealt, kuna see kõneles, filmagi ära ja et ta nooremehe sõnu kahtlemata uskus, siis mõjus armastus palwete läbi nii wägewalt tema südame peale, et ta ennast liigutatud tundis olema ja enam kui ühe õhtamijega wastas.

"Ole julge, armas Anichino! Mind ei ole küll jeni ei kingitused, ei töötused, ei palwed ega meelitamised, ei riütlite ega teiste kõrgete herrade poolt armastamisele ahwatleda suutnud, ehk ma siiski tunuistama pean, et minul niisuguste kiujatuste wastu ikkagi kaunis kibedalt mõitlust on olnud.

Aga sinu sõnad on jelle paari filmapilgu jookshul mind enam sinu omaks teinud, kui ialgi enese omu olen olnud.

Mina pean sind täielikult oma armastuse vääriliseks ja tahan sind jelle osaliseks saada lasta, ning töotan sinule, et enne kui tulew bö ära lõpeb, ja jelle wilja maitnenud pead olema.

Tule kestköö ajal minu kambriise, ukse leiad ja lahti olema. Astu minu woodi äärde ja kui ma magama peaksin uinunud olema, siis ärata mind kerge külgepuutumisega ning oota minu poolt oma kauasele ihaldusele taju."

Srn muju Zda poolt wajutas jellele töotusele pitsari alla ja lõpetas läbirääkimise.

Anichino lahkus toast, oma ametiasju talitama ning ootas õrna kärsitusega bö kättejõudmist.

Gwald tuli jahi pealt tagasi ja et ta wäsinud oli, läks ta kohe peale õhtueinet magama, kuna abikaasa temale järgnes ja kambriukse lahti jättis.

Anichino tuli määratud ajal, astus tajakesti kambriise ning woodi äärde ja pani oma käe naisterahwa rinna peale, keda weel ärkwel leidis olema.

Zda wõttis mõlemi käega tema käest kinni ja hoidis seda tugewasti oma käte wahel.

Eiis hakkas ta niikaua woodis wiisklema, kuni tema mees illes ärkas.

Oli mees filmad lahti ajanud, ütles Zda temale.

"Mina ei tahtnud sind eila õhtu kõnelemisega waewata, sest et sind wäga wäsinud arwaksin olema, aga ütle minule siis niüüd, ma palun sind, keda pead ja küll meie teenijate seast kõige truumaks ja kes hoiab nende seast kõige enam sinu poole?"

"Mis tahad ja jelle küsimusega küll tähendada, naine?" ütles Gwald. "Kas ja siis seda ei tea? Ma ei usu, et minul ialgi truim teenija oleks olnud, keda enam usaldada oleksin wõinud, kui Anichino. Aga siiski, mispärast pärid ja seda?"

Kui Anichino leidis, et Gwald ärkanud oli, ja kui ta kuulis, et jutt temast oli, katsus ta enam kui üksford oma kätt

lahti peasta ja ära põgeneda, jest ta kartis, et Jda teda ära-
anda tahab.

Kuid Jda hoidis tema käest nii kõvasti finni, et ta en-
nast lahti rabeleda ei suutnud.

Ning nüüd vastas Jda oma abikaajale:

"Ma mina arvasin esiotja, et lugu nõnda on, kudas ja
ütled, ja et tema sinule truudim on, kui ükski teine. Aga ta
ise on nüüd minu silmad lahti teinud. Sest kui ja täna jahi
peale ratsutanud olid, jäi ta kodu ning arwas nüüd paraja
aja tulnud olema, kus nii häbemata olla ja minule oma ar-
mastust avaldada võis. Et ma sinule jelgets tahtsin teha,
avaldasin nõnda, nagu oleksin tema armastusega nõuus, kuid
ta oodaku mind täna õöjel rohualas kuusepuu all. Sa võid
muidugi mõista, et minul himu ei ole sõna pidada. Tahad ja
aga oma teenri truudust proovida, siis pole muud, kui pane
minu kleit jelga ja loor näo ette ning mine aeda kuusepuu
alla teda ootama. Ma arvan, et ta tulemata ei jää."

"Seda tahan ma tõesti teha ja näha," ütles Ewald,
tõusis üles, pani omale naije kleidi jelga ja loori näo ette
ning läks rohuaeda, et Anichinot kuusepuu all oodata.

Waewalt oli ta wälja astunud, kui tema naijuse ufjele
tema järel riivi ette likkas.

Anichino, kes wahapeal kõigejuuremat maapealset hirmu
oli tundnud, ennast ikka naisterahwa käte wahelt lahti rabe-
leda püüdnud ja jadatuhat forda teda ja oma armastust, ise-
ennast ja oma fergemeelsust maa põhja oli neednud, oli nüüd
imeteo üle ja õndjuse pärast otje meelest ära ning tormas
oma kawala armutse käte wahele, kes teda nüüd kõige magu-
jamate filmapillkudega õnnestamata ei jätanud.

Kui nad nüüd kauniste aega kahefesi mööda oliwad
jaatnud ja naisterahwas arwas, et Anichinol aeg käes on ära
minna, ütles ta temale:

"Nüüd, minu armas, muretse omale tubli wemmal, mine
rohuaeda ja tee nõnda, nagu peaksid minu meest minuks, keda
ja oma armastuse avaldamisega ainult kuusatusesje jaata oled
tahtnud. Edima ja wemmelda ta läbi, aga tublisti. See jaab
meile mõlemile juureks kujuk ja lõbus olema."

Anichino tõusis üles, otjis paenduwa paju malaka kätte
ja läks rohuaeda.

Kui ta kuusepuule lähenes ja Ewald teda jilmas, astus
see temale lähemale, nagu tahaks ta teda oma rinnale tõmmata.

Seal aga pörutas Anichino:

„Matu, häbitundmata naine! Oled ja siis tõesti tulnud ja uskunud, et ma niisugust häbitegu oma peremehele võiksin teha?

Aga oota, sina pead tuhat korda oma kurja tunnikest, mis sind siia toonud, kahtlema!”

Nende sõnadega tõstis ta wembla kõrgele ning hakkas Ewaldi pihta sellega mõetma.

Waevalt oli see aga neid jõnu kuulnud ja wemmalt oma piha peal tunnud, pistis ta, ilma et healt oleks teinud, terwest jõuust jooksuma.

Anichino ajas teda taga ja hüüdis ifka weel:

„Et taewas sind karistagu, ja kõlwatu, auutundmata naine! Dota aga, mu tahan homme sinu mehele sinu tegusi jutustada.”

Ewald, kelle jalg tulijelt kipitas, katjus aga, et ruttu magamiskambriks tagasi saaks.

Seal mõttis teda truu naisuke küsimusega vastu, kas Anichino tulnud on.

„Ma sooviksin, et ta tulemata oleks jäänud,” wastas Ewald. „Ta pidas mind sinuks ja wemmeldas minu külje-
fondid tümaks, ning külwas mind kõiksugu sõimusõnadega üle, mida ainult liiderlikule naisterahwale ütelda võib. Ma imestasin juba ennemalt, kuidas ta sinule armastust awaldanud ja pidasin iegi mõmatuks, et ta mind nii alatul kombel petta tahaks. Aga wist oli see sinu lõbus ja edew ülespidamise wiis, mis teda arwatawasti mõtte peale wiis, sind kiusatusesse jaata katjuda.”

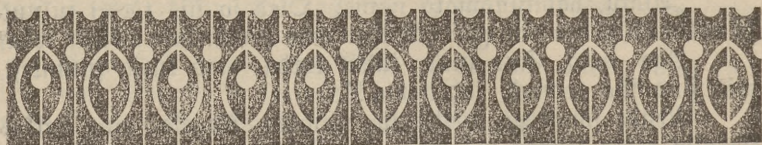
„Sumal olgu tänatud,” ütles Ida, „et ta mind ainult sõnadega ja sind teoga kiusanud on! Et aga Anichino sinule tõesti nii truu on, siis peame teda ka armastama ja aui jees pidama!”

„Sinul on õigus,” ütles Ewald ja arwas sellest filmapiisust jaadist, et temal kõige wooruslikum naine ja truim teener on.

Ta ije tuletas weel mitu korda oma naise ja Anichino vastu seda peksulugu naljatades meelde ja need leidsiwad selle tagajärjel weel enam mõimalust oma soovivi waigistada.

Ta see wältas nii kaua, kui Anichino oma peremehe juures Bolognas wiibis.

Neljas jutustus.

Kassikene saunas.

Ricciardo Minutola hakkab Filippello Fighinolfo naist Gatellat armastama. Kui ta seal juures märkab, et Gatella oma mehe peale armufade on, seletab ta Gatellale, et tema mees teise naisega saunas käib, ning kutsub Gatellat seda vaatama. Gatell läheb, ja kui ta oma meest tabanud armab olema, leiab ta iseennast Ricciardo kaenlast.

Neapolis, Italia wanaaegses ja kõige kaunimas linnas elas kord väga juurest seisupest noormees, nimega Ricciardo Ghinitolo, kes ka väga juure waranduse omanik oli.

See Ricciardo, kellel omal noor, ilus ja wiisakas naine kodus oli, hakkas üht teist naisterahwast armastama, kes kõik teijed Italia naisterahwad oma iluduse poolest üle lõi.

Nõnda otjustasiwad vähemalt mehed.

Ta see naisterahwas oli jamauguse juurtfugu ja rikka mehe Filippello Fighinolfo naine ning armastas oma meest üle kõige maailmas.

Kui nüüd Ricciardo omas armastuses Gatella wastu kõik wõimalikud ja wõimatud asjad ära oli teinud, et tema wastuarmastust wõita, ja see ifka tagajärjeta jäi, oli ta juba meelt heitmas.

Seet oma armastusest ta lahti ei saanud, ennast ära tappa ta ei juutnud ja elu oli temale wastik.

Kui ta jarnajes meeolelus nüüd wiibis, juhtus kord, et mõned tuttawad teda manitseiwad, et ta oma armastuse ometi

maha jätafs, jefi see olewat asjata waem, pea'egi, kus Catella muud õnne maa peal ei tunne kui oma meest, kelle peale ta nii armufade on, et kardab, et iga lind õhus temaga ära-lennata wõib.

Kui Ricciardo nüüd armufadeduſt kuulis, tuli temal kohe mõte pãhe, kuida wiimaks ometi oma eesmärgile jõuda wõib.

Sellepärast hakkas ta nõnda tegema, nagu oleks ta oma armastufe Catella wastu maha jätnud ja ühe teise naisterahwa jelle ofalijeks teinud.

Ja ta oskas jeda kõil nii hästi korraldada, et terve Neapoli rahwas uskuma jäi, et Riccardo omale ühe uue naisterahwa walinud on, keda nüüd jumaldab ja kelle aumks pidusi toime paneb.

Ka Catella uskus jeda ja ei olnud Ricciardo wastu enam nii tagasihüſkaw nagu ſiis, kui jee teda oma armuawal-duſtega tüüitas.

Ja jeda juſt Ricciardo joowisgi.

Neg jõudis edasi ja palawad juwifim päewad tuliwad kätte, kus rikkad Neapoli elanikud wäikeſtes jalkades mererannal jalutamas armastufiwad läia, ning jeal lõunat ehk õhtuſt jüüa.

Ühel iluſal päewal uuris Ricciardo wälja, et Catella paari jõbrannaga ka mereranda on läinud.

Sellepärast wõttis ka Ricciardo omale paar jeltjilist kaaja ja läks nendega niifama ſinna.

Mererannal kufufiwad Catella jõbrannad, kellega ta lähedalt tuttaw oli, teda endi jeltji ning ta laskis ennast eſmalt natukene paluda, nagu ei oleks tal juuremat himu kauemaſ ſinna jääda.

Selle peale hakkufiwad naisterahwad tema uue armuloo üle naljatama ja et ta nõnda tegi, nagu oleks jellel armulool kõi taga, ſiis wenis mõtete wahetamine ja naljatamine pifaks.

Kui nüüd naisterahwad, nagu lõbukäitudel harilik, üks ſiia ja teine ſinna laiali läſfiwad ja Catella aimult paari tut-tawaga weel paigale jäi, laskis Riccardo nagu pool kogemata pa ri jõna tema mehe Filippello armulugudeſt langeda, mis ſilmapiilkijelt Catella jõdames armufadedufe tule põlema ſüü-tas, nii et ta kãrjitufeſt, teada jaada, mis Riccardo jellega mõtleb, aina põles.

Eſmalt taltjutas ta oma kãrjitufi, aga wiimaks ei juut-

nud ta ennaft enam pidada, waid jeadis nõnda jisse, et teistest tähelspanematast Ricciardoga kahkesti jäi.

Ja nüüd wannutas ta Ricciardot, et see jalgemini jeltaks, mis ta Filippello üle ütelnud.

Ricciardo kostis:

"Et teie mind nii wäga wannutate, siis tahan jeda teile awaldada, aga töotage minule esmalt, et teie jellest ennemalt kellegile, ei oma mehele ega teistele sõnagi ei la.iju, kui ije ära näinud olete, et see kõik tõsi on, mis teile awaldan. Ja kui joowite, wõin ma asja just nõnda jeda, et teie kõik oma filmaga näha ja kääga katjuda wõite."

Catellal ei olnud selle nõudmise wastu midagi laujuda ja et Ricciardo nii pühaltlult kõneles, hakkas ta tema sõnu ifka enam ja enam uskuma ning wandus wiimaks, et ta enneaegu jellest kellegile ei lauju.

Ja nüüd jeltas Ricciardo temale nelja filma all:

"Madonna, kui ma ifka teid weel nõnda pimedast peast armastafin, nagu ennemalt, siis ei julgeks ma jeda teile awaldada, jelt et jeda lihtalt waleks peakjite. Et aga minu armastus, nagu ije näinud ja kuulnud olete, möödas on, siis wõin jeda teha.

Ma ei tea, kas Filippello ialgi selle üle pahandanud on, et teid armastafin, wõi ehk koguni uskunud on, et teie mind wastu armastate, wähemalt ei ole ta ije jellest minule ialgi midagi märgata andnud.

Nüüd aga arwab ta nähtawasti paraja aja tulnud olema, kus minule worst worsti wastu tajuda wõib.

Ja jeda niifugusel ajal, kus minul midagi kurja tema wastu mõttes ei ole.

Nagu ma tähele panin, jaatis ta kauemat aega jalaja minu naisele kirjafi, mis armastusest aina kubijsiwad ja milles minu abikaasalt wastuarmastust palus.

Et minu naine minule truu kui kuld on, jutustas ta minule jeda kõik ja mina käskjfin teda Filippellole niifuguseid wastuseid kirjutada, mis just arwasin ja mida minu naine ka karwapealt täitis.

Aga waata, enne kui ma täna kodunt wälja tulim, leidfin jälle ühe jobitaja oma naise juurest.

Ma tundsin ta koe julgedest ära ning kutjusin jelleparaft naise ja küsjfin, mis see jobitaja jälle tahab.

"See tuleb jellest," ütles naine minule, "et ja Filippellole ifka wähe lootust käskjfid anda. Ja waat' nüüd tahab

ta teada, kui kaugele ma valmis olen minema ning laheb paluda, et ma temaga jalaja ühes jelle linna saunas kofku saaksin. Kui ja mind mitte nõnda ikka kirjutada poleks käskinud, mina oleksin temale aninu juba niisuguse toeka wastuse andnud, et temal minu järel jooksmine igawesti meelest ära oleks läinud."

Nüüd näitas minule eneselegi juba, et asi liiga kaugele läheb ja enam kannatada ei maksaks ja arwasin sellepärast paremaks teile teatada, kuidas teie mees teie suurt truudust tema vastu tajub.

Ta et teie jeda kõik tühijsks muinaslooks ei peaks, waid kui teil himu teeb, oma filmaga näha ja oma käega katsuda wõite, siis kästsin oma naisel wastata, et ta valmis on homme peale lõunat Filippello juurde saama tulema.

Teie wõite ju enesestgi arvata, et ma oma naist sinna ei saada, aga kui mina teie asemel oleksin, siis lähaksin ise sinna oma mehe juurde, kirjutasin teda nii kaua, kui ta enam midagi tagasi ajada ei wõi ja näitaksin alles siis temale oma diget nagu ning heidaksin ette, kuidas ta oma naist petab. Siis sõimaksin ma alles teda nõnda, nagu ta ära teeninud on, jst siis oleksiwad minul kõik süütunnistused käes.

Ma usun et ta nii suurt häbi saaks tundma, et meie kõigi, minu, minu naise ja meie auu teotus siis küllalt kätte tajutud on."

Catella, kellel mitte filmapiisguksgi pähe ei tulnud, kes temale jeda kõneles ja pettust ei aimanud, langes pimedas wihas oma armukadeduse lõksu.

Nüüd tuliwad temal ka weel mõned üksikud, wäikesed juhtumised meelde, mis temal mehe juures kahilased paistnud olema ja see kindlustas teda weel enam arwamises, et Filippello teda petab ja Ricciardo tõtt kõneleb.

Ta jai tuliwihaseks ja ütles, et tingimata saama läheb ja seal truuduseta mehele niisuguse juluse loeb, et see alati temal meeles peab seisma, kui ta aga iales weel naisterahwa peale mõtleb.

Ricciardo aga naeris peosje. Ta oli rõõmus kui nägi, kui hästi tema kavalus õnneks läinud ning püüdis nüüd weel igatepidi Filippellot mustata ja naist jeda enam armukadedaks teha.

Lõpuks mõttis ta weel Catellalt sõna, et see ialgi kelle-gile ei lausuks, kes teda nendele jälgedele juhtinud.

Selle peale lahkusivad nad, Catella tulivihajelt oma truuduseta mehe peale, Ricciardo — tulirõõmsalt kordaläinud kavaluse üle.

Järgmisel hommikul läks Ricciardo naise juurde, kes seda jauna pidas, mida ta Catellale nimetanud, avaldas jaunanaisele, mis temal teoksil on ja palus toetust.

Et jaunanaine temale juba ennemalt mitmesuguste väikeste asjade eest tänu võlgu oli, siis oli ta kõigega nõuus ja nüüd rääkivad nad kofku, kudas kõik ilujasti toimetada tuleb.

Saunaruumide seas oli väike, atendeta, mõnujasti armastajate paaridele fiske seatud tuba, kus jaunanaine veel kõik ette walmistas ja kuhu Ricciardo siis ootama asus.

Catella, kes Ricciardo sõnu enam uskus, kui tarwis oleks olnud, oli õhtul tujaselt kodu tulnud ja et Filippello, kelle pea teisi mõtteid täis wõis olla, temale liiga õrnalt wastu ei tulnud, siis hakkas ta jeda enam mehe truuduse murdmise fiske uskuma ja mõtles:

Tema mõtles wist ainult oma armukese peale ja kudas ta homme temaga armuwilja maitsem jaab, aga oota, see ei pea finul korda minema.

Sarnaste mõtetega ja homset jutlust juba peas kofku seades, heitis ta wiimaks magama.

Aga uni ei tulnud filmi ja terve öö läbi wiskles ta rahutult woodis, illa uusi ja karedamaid sõimu sõnu mehe jaoks wälja arwates.

Waeuvalt oli pärast lõunane tund tulnud, siis ei lastnud proua Catella ennast enam millegistgi kinni pidada, waid tõttas jauna kust perenaiselt küsis, kas Filippello küll juba seal on.

„Kas teie oletegi see naisterahwas, kes temaga siin kofku pidi jaama?“ küsis Ricciardoist wäljaõpetatud perenaine.

„See ma olen,“ wastas Catella.

„Astuge aga siis fiske, ta on juba siin,“ ütles jaunanaine.

Catella, kes jeda otjäs, keda ta parem siit leida ei oleks soowinud, lastis ennast sinna tuppä juhataba, kus Ricciardo wiibis.

Voori näo ette jättes, astus ta pimedasse kambrisje ja keeras ufje enese järel luffu.

Ricciardo kargas täis õnne temale wastu ja ütles teda kaisutades, taja ning moonutatud healega:

„Ole tuhatkord terwitatud, ja, minu armuke!“

Catella wastas tema kaisutamist, et ennast mitte enne-

aegselt ära anda, ja et neil mõlemil küllalt põhjust oli enda tõsist iiskut jalaja hoida, siis järgnes nende wahel tunnin eten-
dus, mis wäga õrn oli ja kaunis kaua wälkas.

Kui aga Gattella wiimaks arwas, et õige aeg käes on
owa õiglasele wihale waba woli anda, hakkas ta haleda hea-
lega ja kirglikult kurtma:

„Kui õnnetu on ometi waeste naiste jaatus ja kui kur-
jalt tajuwad mõned mehed nende piirita armastust ja usaldust!

Mina waenekene olen nüüd aastatekaupa sind armasta-
nud ja pean nüüd äkitselt teada jaama, et sina kuri ja jüda-
metunnistujeta mees üht teist naist armastad!

Kelle kaisus arwad ja ennast wiibima?

Sina oled selle kaisus, keda kauemat aega alatult pet-
nud ja kellele ja alati armastust kõnelenud oled, kuna minu
armuke aga keegi teine oli!

Sa walelik, ja truudujeta mees!

Kas ma minu healt ei tunne?

Mina olen jee ise ja wiin sind nüüd walge ette, et
sinule näosje ütelda, mis ja wäärt oled, ja wilets kaltjakas!

Oh, ma waene naine, kellele olen ma nii kaua oma
armastust raiskanud?

Truudujeta mehele, kes arwates, et wõera mehe naine
tema kaisus, minule selle paari tunni jooksul euam õrnust üles
näidanud on, kui kogu jessel terwel ajal, kus ma tema laulatatud
abikaaja olen!

Kui tuline oled ja täna, ja petis mees, kuna ja alati
jabe* oled ja minule iga meerand tunni järele selga pöörad!

Alga taewale olgu tänu, et ja mitte wõerast põldu hari-
nud pole, waid ise oma!

Pole ju ime, et eila õhtul nii külm minu wastu olid;
ja tahtsid ju terwet oma õrnust täna hoopis teises kohas ja
teisele wälja woolata lasta; aga tänu taewale, ja minu ette-
waatusjele, et mina seda õigesje paika juhutada oskasin!

Miksparast ei wasta ja minule, ja kurjategija?

Miksparast ei lausu ja sõnagi ja jääd tummaks minu
kõne ees?

Tõesti, ma ei tea, mis mind takistab sinul filmi peast
wälja kratsimast!

Sa arwafid, et jalaja oma armuluguji ajada wõid, aga
teised inimesed on tõesti niisama targad kui sina, ja jee ei ole
sinul korda läinud.

Mina olen parem sinu järel waliwanud, kui ja jeda arwajid."

Ricciardo rõemustas ennaft jüdamest ja oleks kas wõi kõhu katki naernud,

Kuid wõttis jelle ajemel weel tugewamini Catella ümber kinni ja küllwas teda õrnuise awaldustega uuesti ja kirglikemalt üle.

Catella aga jätkas edasi:

"Kui ja arwad, et oma õrnuise awaldustega mind nüüd pehmenendada ja waigistada wõid, siis effid ja rängasti, ja wihatud mees.

Mina ei jää ialgi enne rahule, kui sind kõige meie tutawate ja jugulaste ees häbistanud pole.

Ütle mulle, ja inetu mees, kas ma mitte wähemalt nii sama ilus ei ole, kui Ricciardo naine? Wõi olen ma halwemast joost kui tema? Wiitspäraft ei wasta ja minule, ja naiseteksiit?

Mis asjast on tema parem kui mina? Tõsta ennaft minu pealt ära ja ära puutu enam minu külge, ja oled minule täna liiaks raskeks koormaks jaanud.

Wõi ei mõista ma, et nüüd, kus ja mind turned, ainult filmakirjaline agarus sind taga kühutab? Aga kui tawas minule armuline on, siis tahan maiuse korwi küll sinu nina alt kõrwale tõsta, nii et ja enam igal ajal kallale ei pease.

Mina ei tea, mis mind takistaks Ricciardo järele jaata, kes mind kauemat aega rohkem armastab kui iseennast, aga siisgi kiidelda ei wõi, et mina tema otjagi oleksin waadanud, ja ma ei tea tõesti mitte, kas jee ülekohus oleks, kui jeda teeksin.

Sina arwajid tema naise siin olema, jellepärast ei wõi fina minule ka midagi ette heita, kui mina teda tarwitan, et finule kätte maksta."

Lühidalt, Catella etteheited ja noomimised ei tahtnud lõpule jõuda, ning Ricciardo jäi wiimaks mõtlema, et kui ta Catella walearwamisesse jätab, jellest weel palju paha wõib tõusta.

Sellepärast otjustas ta ennaft tunda anda ja Catellat tema effitusest wälja kiskuda.

Sellepärast wõttis ta armsa naisterahwa nii tugewasti kaisju, et jee enam lahti rabeleda poleks jaanud ja ütles siis:

"Ära ole pahane, minu kallim arm; mida mina sinult

armastuse läbi ei jaanud, seda on minule armastus ise õpetanud kavaluse läbi jaama. Mina olen sinu Ricciardo."

Kui Catella seda kuulis, tahtis ta ennaft wägiwaldselt lahti rabeleda, aga ei jaanud.

Ta tahtis kiskendada, aga Ricciardo pidas tema juu kinni ja ütles:

"Madonna, nüüd on juba wõimata jõundinud asja jõundimataks teha, kui teie mitte oma eluaja kurta ei taha. Ja kui teie kardate, siis tõusewad jellest tingimata ka's tagajärge, millest üks teile iseäranis tähtjas peaks olema, nimelt:

Teie panete oma auu ja hea nime kaalu peale.

Seft ütleme ka, et teie ütlete, et mina teid pettuse waral jüa meelitanud olen, siis aga jalgakäsi mina seda ja ütlesin, et teie endid kingituste ja raha abil nii kaugele liigutada lastsite ja et neid kingitusi nüüd teie arwates veel wähe oli, siis tõstsite kära ja löite lärmi. Ja nagu teie teate, usuwad inimesed kurja alati enam kui head, jellepärast leiaksin mina enam uskujaid kui teie.

Teisjeks tõuseks jellest jurmawaenlus teie abikaasa ja minu wahel.

Ja on ju wäga hästi wõimalik, et tema niisama kergelt minu käe läbi jurma wõib leida, nagu mina tema käe läbi ja siis ei wõiks teie ilmasgi enam lõbus ja õnnelik olla.

Ürge jellepärast, minu kallim, mitte pinedast peast pahanduse ja häbi sisse tormake ning oma abikaasa ja minu wahele jurmawaenlust joetage.

Teie ei ole mitte esimene ega wiimane, kes ennaft petta lasewad, ja mina ei ole teid mitte petnud, et teilt teie omandust riijuda, waid mind jundis wägew armastus, mida jeni teie wastu tundnud olen ja igawesti tundma jaan.

Ja nii nagu minu isik ja kõik mis minul maa peal on ja mis ma wõin, ammuft aega teie teenistusele pühendatud oli, nii jaab jee tulewikkus veel enam pühendatud olema.

Teie olete muidu nii tark igas asjas, jellepärast loodan üsna kindlasti, et ka jelles asjas seda jaate olema."

Kuna Ricciardo kõneles, oli Cattella kibedasti nutma hakanud, kuid kõigest omaft pahameelest ja murest hoolimata ei wõinud ta enesele jüisgi jalata, et jee petis mees tõtt kõneles.

Ta pehmendas jellepärast pijut oma wiha ja ütles:

"Mina ei tea Ricciardo, kudas jelle eest küll wiimasel päewal wastust andma pean ja kudas oma häbi ja teotust kanda juudan, mida jina minule kaela ajanud.

Ma ei taha nüüd karjuda, sest et jee minu oma rumalus ja armutadedus oli, mis mind jia meelitada aitas, aga ole kindel, rahu ma enne ei leia, kui ühel ehk teisel kombel oma teotuse eest kätte tasunud olen.

Lase mind nüüd lahti ja ära pea mind kauem kinni. Sina oled nüüd oma eesmärgi kätte saanud ja minule küllalt piina sünnitanud; nüüd on aeg mind minna lasta.

Lase mind lahti, ma palun sind!"

Ricciardo, kes nägi, et Catella wiha weel täiesti wairunud polnud, oli kindlasti otsuseks teinud, armjat naisterahvast mitte ennemalt lahti lasta, kui täielist andeksandmist on saanud.

Da hakkas jellepärast uuesti teda magusate ja armurilfade kõnedega rahustama ja ta oskas nii hästi ja kaua kõnelda, paluda ja wannutada, kuni Catella ennast wiimaks wõita lasi ja oma andeksandmisele õrna armuawaldusega tugewa pitjari alla wajutas.

Salomon ütleb, et warastatud weed kõige magusamad on ja jeda pidi jee naisterahwas küll leidnud olema, sest sellest tunnist jaadik muutis ta oma karmuse Ricciardo wastu õrnaks armastuseks ümber, mida nad mõlemilt poolt targalt ja jagedasti waigistada oskasiwad!

15119

B. 2382. - 2.

2 vihk.

Wäljaandja G. R.

Wabadel tundidel

(Sinult täiecalistele).

Viies jutustus.

Paater Janbapea.

Wabrifuomanifu naine hakkab üht noortmeest, kellel sellest aimugi pole, armastama.

Uga naine on kaval. Kuna ta paatri juures pihtimas käib, tarvitab ta seda oma soowide edasitandjaks nooremehele ja jõuab sel teel ka eesmärgile.

Florenzias, kus selmus elavam kui kristlik armastus, elas mõne aasta eest wiisakas ja ilus proua, keda loodus kõigi andidega ehtinud, mida kauniks, terawameelsjeks ja targaks mõis nimetada.

See proua, kes juurest mõisniku joost ja ühel willa-wabrikandil naisjeks oli, ei juutnud oma esiwanematest päritud uhkust maha jätta ja pidas iga kodaniku seisusest meest, olgu ee nii rikas kui tahes, liig alatuks, et temal mõisniku joost naine mõiks olla.

Ja et ta mees kõige oma juure waranduse juures muud teha ei mõistnud, kui willa üles osta ja müügile jaata, ning oma kraasijate, kedrajate ja kudujatega rielda, siis püüdis naine, nii pea kui wähegi selleks põhjust leidis, ennaft tema kaisutusest wabastada ja omale ise oma maitse järele wäljaspoolt kallikest walida, keda enamaks pidas, kui oma willawabrikanti.

Sel kombel hakkas ta ka üht mõisniku joost noortmeest nii wäga armastama, et wõseti enam magadagi ei saanud, kui teda päewajooksul näinud polnud.

Et aga noormees wabrikandi proua õõgawast armastusest midagi ei aimanud, siis ei teadnu ta ka seda tähele panna.

Ja proua oli jälle liiga uhke, tark ja ettewaatlik, et „Wabadel tundidel“.

temale jellest kirjade ehk wahelsjobitajate läbi wärku anda, jekt et jellest omale wõimalikul korral halbtust kartis tõusma.

Wahepeal aga märkas ta, et noormees ühe floostriwen-naga, kes oma ümargusest näost ja passust kõhust hoolimata, tärsket elu elas, läbi käis.

Seda paatrit pidas igamees tema laitmata ülespidamise pärast eeskujulikult waimulikult isaks ja nüüd otjustas wabrikandi proua, et tema tõesti see õige mees on, kes tema ja nooremehe wahel jobitajaks sünnib.

Niisugusele otjusele jõudes, läks ta siis parajal filmapilgul floostriwise paatri juurde ja palus, et see tema pihtimiist wastu wõtaks.

Baater, kes tema kohe auuja naisterahwa tundis olema, wõttis heameelega tema pihtimiist kuulda.

Oli wabrikandi proua pihtimiise lõpetanud, jättas ta weel edasi:

„Ma pean teile, auuwääriline isand, weel ühe asja ette fandma, mille kohta teie nõuu palun.

Et ma teile ütelnud olen, kes ma olen, siis jaate ka minu wanemaid tundma ja minu meest, kes mind enam kui oma elu armastab, ja kelle käest ma kõik saada wõin, mis tahan, jekt et ta rikas on.

Ma armastan teda ka jellepärast nii wäga nagu ijeen-nast ja kui ma iiales teoga ehk ijegi mõltes midagi tegema peaksin, mis tema auu ehk joowide wastu on, siis oleksin palju ennem igawest nuhtlust ära teeninud, kui kõige alatum naine maa peal.

Seal on aga üks mees, kelle nime ma täiesti ei tea, kes minule aga muidu korrapäraline mees näitab olema, ja kes, kui ma ei ekfi, jagedasti teie juures käib, üks ilus noormeis mustas riides, kes enesele ehk ette kujutab, et ma hoopis teie loomuga olen, kui tõesti olen ja mind jellepärast otje wormi-lifult isje piirab.

Seft ma ei wõi ennast ei ufje ega afna peal näidata, ega ka kodunt wälja minna, ilma et ta kohe minu jahas ei oleks, jah, ma imestan ijegi, et teda ka weel siin ei näe.

See on minule loomulikult wastumeelt, jekt niisugused asjad wõiwad ka kõige jüütama naije kõikjugu laimujuutude alla jaata.

Enam kui üksford juba olen ma oma wendasi paluda tahtnud, et nad teda jellepärast wastutamisele wõtaksiwad, kuid ma arwasin jälle, et mehed jõnu ei wali ja jellest karwa-

fiskumine wiimaks weel mõib tõusta, ja et pahandust ei tuleks, jellepärast waiifin jeni.

Nüüd aga otjustasin parem teiega jelle üle kõneleda, kui mõne teisega. Sialt jellepärast, et teie tema sõber olete ja teijeks ka, et teil niisuguse asja pärast jündsam on teiji noomida, kui kellegil teijel.

Ma palun teid jellepärast taewa nimel, teda manitseb ja teda paluda, et ta enam jeda ei teeks.

On ju teiji naisterahwaid weel küllalt, kes niisuguste asjade peale walmis on ja kellel otje armas on, et niisugune ilus noormees nendele järele jookseb, kuna ta minule aga jell kombel ainult koormaks on."

Kuna ta jeda ütles, läi ta oma pea longu ja tegi, nagu nutaks ta otje.

Nuus munt mõistis ka kobe ära, misjugujeft nooreft meheft pihtija kõneles ja ta kiitis naisterahwast tema waga eluwiihi pärast ja et ta tema sõnade tõe juures ei kahtlenud, siis töötas ta asja nii kaugele wiia, et tema sõber pihtijale enam koormaks ei oleks.

Et ta teadis, et naisterahwas rikas on, siis ei unustanud ta ligimeste armastust ja armuandide andmist taewani tõstmast, kuna ta jeal juures endi floostri waesust meelde tuletas.

"Ma palun teid," ütles proua temale wahela, "jel forral, kui teie sõber ehk jalgama peats, temale ütelda, et ma ije teile kõik awaldanud ja ije teie juures tema üle kurtmas olen käinud.

Ja siis, paatri maanitjust meelde tuletades, pistis ta temale wäikese jumma peosse, mille eest oma ärajurnud jugulaste eest hingepalweid palus, tõufis siis põswitamast üles ja läks kodu.

Noormees tuli warsti peale jeda oma harilise wiiji järele paatri juurde ja kui nad ühte ja teist oliwad rääkinud, tõmbas paater tema kõrwale ja hoiatas, et ta enam nii ufinalt wabrikandi proua järele ei piiluks ega tema järele ei jookseks.

Noormees tegi dige juured silmad, jeft et ta ilmasgi wabrikandi proua peale ijeäralist tähelepanemist ei olnud pööranud ja ainult harwa tema majast mööda oli käinud.

Ja hakkas jellepärast enese eest kohtma, kuid paater ei lasknud teda palju rääkida, waid ütles:

"Ära nüüd jugugi nõnda tee, nagu ei teaks ja mille-gistgi ja ära jalganiisega sõnu raiska, jeft jee on asjata.

Mis mina finule ütlen, jeda ei ole mitte naabrid kõne-
lenud, waid jee naisterahwas on ije minule kõik awaldanud
ja wäga palju sinu peale kaebanud ja ma pean ütlima, et
niisugune teguviis finule sugugi sünnis pole ja sellele prouale
hirmus wastumeelt on.

Sellepärast palun ma sind, jäta teda tema ja oma auu
pärast rahule ja ära jootse enam tema järele".

Noormees, kes ilma prillita pisut kaugemale nägema
ulatas, kui paater, jai juurema waewata naisusele kavalast
mõttest aru.

Sellepärast tegi ta, nagu tunneks ta pisut häbi ja töö-
tas, et enam niisugust asja ei tee.

Nii pea aga, kui ta paatri juurest lahkus, oli tema esi-
mene mure wabrikandi maja juurde minna, kus naisterahwas
juba afna all walwas, kas ta mitte mööda ei lähe.

Ja noortmest filmates tegi proua koke nii lahke näo,
et jellel enam kahtlust ei jäänud, et ta paatri sõnadest õieti
aru on saanud.

Sellepärast hakkas ta ka jellest päewast jaadik oma lõbus
ja prouasele ijeäraliseks rõemuks iga päew wabrikandi maja
eest mööda kõndima, kuna ta omale seal linnaajas talitamisest otis.

Kui nüüd naisterahwas mõne aja pärast kindlasti ära
nägi, et nooremehel niisama kangesti meeldis, nagu jee temale,
siis mõttis ta ette noortmest weel enam julgustada ja temale
oma armastust teatada.

Sellel otstarbel läks ta jällegi kord kloostriisse ja langes
seal libedaid pijaraid walades paatri jalgade ette põlwili.

"Mis on siis jälle jündinud?" küsis paater, niisama palju
kohkunult kui ojawõtkikult.

"Armas isa," sõnas proua, "jee, mis jälle juhtunud,
puutub jälle teie sõbrasse, kelle üle hiljuti jälle teie juures
kurtisin ja kes minule otse kui orgiks lihasse on määratud, et
mind asjadele kibutada, mis minult minu rahu rõõwiwad ja
mind talistatijiwad laitmata naiseks jäämast."

"Mis! minu tütar?" ütles paater, "kas ta siis sind pahan-
damast järele ei ole jätnud?"

"Oh, ei!" õhtas proua. "Näitab otse jellest jaadik, kui
Teie juures kurtmas käisin, et ta minule jeda nüüd päris
liujaks teeb, sest nüüd käib ta künne kord päewas minu maja
eest mööda, kuna ennemalt üksainus kord käis."

Ja oleks taewas ometi tahtnud, et jee ainult mööda käi-
mise ja otjawahtimise peale oleks jäänud!

Uga ta on nii jultunud ja häbemataks läinud, et ta eila minu juurde ühe kosjamoori jaatis, kes minule kõikjugu alatuid asju ette wadistas ja ühe rahakoti tema nimel ära andis, otsekui minu enesel nendest puudus oleks.

See on mind nõnda wihastanud ja wihastab mind weel sedawõrd, et pörgufija tõstatasin, kui ma seda patuseks pidanud ja teie pärast tegemata jätnud poleks!

Jah, ma olin naisele juba rahakoti tagasi andnud, et ta selle temale tagasi wiiks, et ma aga kartma löin, et naine selle omale peab ja temale ütleb, et mina seda wastu wõtnud olen, nagu jarnajed kosjamoorid alati teha armastawad, siis rebisin koti meelepahaga jälle tema käest ära ja tõin teile siia kaasa, et teie temale tagasi annaksite ja ütleksite, et ma tema kingitusi ei tarwita.

Sest tänu taewale ja minu mehele, minul on omal nii palju wara ja rahakotti, et nende all äralämbuda wõisin.

Ühikidelt, ma palun teid, armas paater, minule mitte pahaks panna, sest kui tema neid tegusi maha ei jäta, ütlen oma mehele ja wendadele ja siis las' tulla, mis tuleb.

Parem las' tema selle eest kannatada, kui mina häbi jisse pean jattuma.

Nõnda jah, paater."

Selle peale tõmbas ta nuttes ja nuusjudes ühe toreda rahakoti taskust wälja ja wiskas paatrilie jülle.

See uskus tema sõnu, kohkus wäga, wõttis rahakoti wastu ja ütles:

"Minu tütar, sinul on õigus, kui niijugujed asjad sinule meelepaha jünnitawad ja ma ei tohi selle üle imestada ega weel wähem jind jellepärast laita, selle ajemel on jee otse kiidumäärt, et minu käest nõuu küjimas käid.

Ma manitsejin teda alles hiljuti, aga nagu ma kuulen, ei ole ta oma tõotust pidanud.

Ma tahan juba temale wanade ja uute pattude eest koos nii tublisti pead pesta, et temal enam meelbegi ei pea tulema, sinule pahandust teha.

Ura taewa pärast emast oma wihast nii kaugele wedada laje, et omakstele jellest kõneleb, sest jellest wõiks ainult liiga palju halbtust tõusta.

Ja ära ka nii palju muretse, et laimujuttude alla wõid sattuda, sest mina tahan alati taewa ja inimeste ees sinu jüütause jüdi tunnistaja olla."

Naisterahwas tegi nõnda, nagu oleksivad need sõnad teda natuke rahustanud.

Ta lõpetas siis ka selle jutu ära ja et ta teadis, et paater ja kõik tema wagaad wennad wäga raha armastasivad, siis ütles ta:

"Armuline isand, mitmendat ööd on juba mitmed minu jugulased minule unes ilmunud, kes wiist küll juures piinas peawad wiibima ja on minu käest armuandi palunud, iseäranis minu wana tädi, kes nii nuffer ja wilets paistis olema, et see häda kohe. Ma usun, see wiist mõjub wäga tema peale, et see Jumala waenlane mind nõnda taga kiwab.

Sellepärast soowin ma, et tema hinge eest nelikümmend palwet loeksite ja paluksite, et ta põrgutulest ära peastetaks."

Ühes sellega pistis ta paar kuldrebast paatritele pihku, kes jeda ahnelt wastu wõttis ja wagade õnnistamise sõnadega wabrikandi proua flooftri wõrawast wälja jaatis.

Kui nüüd naisterahwas minema oli läinud ja paater jugugi ei aimanud, et teda ninapidi weeti, jaatis ka kohe oma sõbra järele, kes tema pahajest näost kohe ära nägi, et tal jälle uus ajaleht wabrikandi proua poolt oodata on ja oli uudishimulik kuulda saada, mis paatril temale ütelda oleks.

See kordas oma endiseid noomitusekõneci ja lijas õigla-jes wihas weel hulga uusi süütuunnistusi juurde, ject naisterahwas olla uuesti tema peale kaebamas käinud.

Noormees, kes esmalt jalgemalt teada tahtis saada, kuhu poole paater wälja tüürib, jalgas ainult poolkaudu, et ta rahakoti jaatnud on, ject et ta paatrit kõik wälja meelitada tahtis, mis wabrikandi proua kõnelelud.

Kuid niijugune poolik jalgamine pahandas paatrit weel enam ja ta ütles:

"Kudas? Sa tahad siis weel jalata, ja patune mees? Waata siia, selle rahakoti on ta ise pizarjilmil minu kätte toonud. Tahad ja nüüd weel ütelda, et teda ei tunne?"

Noormees tegi nõnda, nagu häbeneks ta oma tegude üle wäga ja ütles:

"Oh, ma pean tunnistama, et tõesti mitte öieti talitanud pole, kuid, et ma näen, et see naisterahwas waba armastu-je poolt ei ole, siis wannun teile, et ilmasgi enam niijuguseid asju minu poolt teie kõrwu ei pea pnutuma."

Paater lambapea noomis weel kaua ja andis siis wiimaks rahakoti oma sõbra kätte tagasi ja lastis teda siis ära minna.

Noormees oli ütlemata õnnelik, sest et nüüd teadma armas, et wabrikandi proua teda tõesti armastab ning rõemus-
tas ülinäga tema kingituse üle.

Ja otsekohe Kloostrist tõttas ta willawabrikandi maja juurde, et uulitsalt selle prouale näidata, et tõesti tema kingituse kätte on saanud.

Ja et proua teda jälle afna all ootas ja õige meesimagusat nagu näitas, siis tundis ta ennaft otse seitsmendamas taewas wiibima.

Proua ei ootanud aga nüüd midagi muud enam nii kangesti, kui et oma teole krooni pähe wõiks panna, milleks ainult veel parajat juhtumist waja oli, kus ta ühinda kodu wõiks jääda.

Ja seal jündis ka, et ta mees äriasjade pärast Genuasse reisiima pidi.

Waewalt oli nüüd willawabrikant hommiikul hobuse selga istunud, et reitu algada, kui tema proua ka juba hulumiise ja nutmisega auusa paatri juurde läks, selle ette põlwili heites ja muusjus:

„Armas paater, ma pean teile ütleva, et ma seda wiimaks ometi enam kauem wälja kannatada ei wõi.

Et ma teile aga wiimasel korral tõotasin, et midagi teie teadmata ette ei wõta, siis olen nüüd tulnud teile ütleva, mis teie sõber täna hommiiku enne koitu teinud on, et näeksite, et ma mitte ilmaasjata ei nuta ega kaeba.

Ma ei tea, misjuguise õnnetu juhtumise läbi ta teada on saanud, et minu mees eila nädalaks otjaks Genuasse reisis ja seal tuleb teie sõber jul a täna hommiikul enne koitu, kargab üle aiameüüri ja ronib laiaotsalise pärna otja, mis just minu magamise kambri afna all kasvab.

Ja juba oli ta ijegi afna lahti teinud ja walinis minu tupp a astuma, kui ma oma õnneks üles ärkasin ja kohe appi karjuma tahtsin hakata.

Ma oleks ka tõesti kirjendanud, kui ta mitte taewalise armastuse pärast andeks poleks paluma hakanud, nii et minu jüda kõigest hoolimata otie haledaks löi.

Sellepärast ja ka teie pärast waitisin ma siis ja kargasin ihuhalasti nagu olin, woodist wälja ning löin temal afnad nina alt kuni.

Minu ujun, et jaadan ije ta siis seal a ära wiis, sest ma ei kuulnud peale jeda mrdagi enam temast.

Ütelge minule nüüd, kas niijugused teod kõlblikud on ja kas ma neid veel jallida võin.

Mina omalt poolt ei suuda küll enam kannatada ja ainult teie pärast olen jeni ennaft tagasi hoidnud?

Kui paater seda kuulis, jai ta nii vihaseks, et enam ei teadnud, mis ütleva pidi, vaid küsis prouakele käest veel kord, kas ta ta ka dieti näinud ja kuulnud on ja kas see aga keegi teine ei võinud olla.

"Nii tõesti, ei tema ise oli," ütles wabrifandi proua, "sest ma tunnen tema kogu kõige teiste seast ära. Ma ütlen teile, tema oli see ise ja kui tat agasi ajama peaks, siis ärge uskuge."

"Minu tütar," jõnas paater "ma pean tunnistama, et ta tõesti liiga ropult ja auukartmatalt talitanud on ja ja tegid dieti, et tema minema jaatsid, nagu ütled."

Et aga taewas find jeni teotuse eest kaitjenud on, siis laje ennaft paluda ja kui ja kaks korda minu nõuu järele teinud oled, siis tee seda nüüd veel kolmandat korda.

Ära siis jellepärast kellegile omastest jelle üle kaeba, vaid laje mind teha.

Ja ma tahan näha, kas ma seda lihakuradit, keda a'ati kerralitaks meheks pidajin, taltsutada ei saa.

Saan ma ni kaugele, et teda õigele teele pöördma juudan, siis on hea, kui ei, siis annan sinule praegu juba oma õnnistuse jelleks, et edaspidi temaga ise teha võid, mis tahad.

"See küll," kostis naisterahwas, "see kord ei taha ma teile ei pahaks panna ega ka sõna kuulmata teie vastu olla. Aga waadake, et ta ettevaatlik oleks ja minule mitte pahandust ei teeks, sest ma annan teile oma sõna, et ta minu poolt niijugusel juhtumisel kõik võib loota."

Selle peale läks ta filmatirjaks tujast nagu tehes minema ja waevalt oli ta floostri wärawast väljas, kui ka noormees jälle sinna tuli.

Paater kutsus teda oma juurde ja hakkas teda ägedalt noomima, sest et ta töotust pole pidanud ja truuduseta meheks on.

Noormees, kes juba kahel korral näinud, mis paatri noomituse sõnad temale õige tähendasiwad, püüdis ka nüüd jälle kõiksugu kahtlaste sõnadega paatri käest kõik välja meelitada.

"Noh, mispärast siis nii hirmus tige minu peale olete?" küsis ta. "Ega ma ometi teie kallikeje kallal pole käinud."

"Ennäe, häbematat!" hüüdis paater. "Lobiseb nõnda,

nagu ma juba tema kelmustüüfid kõik ära uuustanud oleksin. Kas sul siis juba nii wara meelest ära on läinud, mis oma ligimehele tegid? Kus ja käisid täna enne koitu?"

"Kus ma tean, kus ma käisin?" vastas noormees. "Teie nuustur on ju sellest, nagu näha, küllalt wara Teile sõnumit toonud."

"Ja muidugi on ta minule sõnumit toonud," wihasistas paater. "Sa arwad, kui meest kord kodu pole, siis kema proua sind kohe sisse lasseb ja sinule kaela laseb?"

Kuule kord, ja minu ilus noorherra, kes ja õhjeti ümber hulgud ja üle aedade kargad, arwad ja, et sellega, kuna puu otja ronid ja magamiskambri aknast sisse astuda püüad, selle auusa proua woorust ära wõita juudad?"

Alga ma ütlen sinule, et ta kedagi inimest maa peal rohkem ei wihta kui sind ja et ja sellega omale ainult häbi teeg. Mõttele järele, mis ja teed ja mikspärast ma sind haatan!"

Noormees oli nüüd küllalt mõistnud, mis temal teada tarwis oli ja mängis aga ainult kommetit weel paatri ees, kaudu temale mitmesuguseid tõetusi andis.

Alga järgmisel hommikul, wara enne koitu, kargas ta üle willawabrikandi aiameüüri ja ronis laiaoksalise pärna otja, leidis akna lahti olema ja wõeti proua poolt, kes teda juba kaua ootanud ja paatrit südamest tänas, et see nii õieti teed juhatanud, lastiste kättega wastu.

Nad naerjwad ja naljatasiwad weel palju lambapea paatri üle ja oskasiwad nüüd asja nõnda seada, et waga isa wahelajobitamist enam wajagi polnud.

Ja niisuguseid õnnelikka tundisi oli neit nii mitu.

R u u e s j u t u s t u s .

Mees nurgawoodis.

Bruno ja Buffalmacco soomvi peale kujutab arst Calandrinole ette, et ta raskejalgne on. Calandrino heidab kohe nurgawoodis ja on otse meelest ära. Ta maksab arstile hulga raha rohtude eest ja saab siis jälle terveks, ilma et maha saaks.

Florenzias elas kord maaler, nimega Calandrino, kes natuke lollakas oli.

See Calandrino armastas peaaegu terwet oma waba aega kahe sõbra, Bruno ja Buffalmacco jeltsis ära wiita.

Need mõlemad sõbrad olivad rõemja loomuga ja kawalad mehed ja nad sõbrustasiwad Calandrinoga ainult jellepära, et tema kulul endid lõbustada.

Kord juri Calandrinol üks jugulane ära, kes temale paarjada guldnat pärida jättis.

Dotamata pärandus, mis nii äkitselt riippe langes, tegi Calandrino meele üllirõemjaks.

Kohe andis ta mõista, et nüüd rikas mees on ja omale mõisa osta tahab.

Sel otstarbel hakkas ta ka mõisnikkude ja waheltkauplejatega jokitama, üht ja teist mõisa osta hinustades, otsekui temal paarikümnenä tuhast guldnat olets olnud.

Uga kaup jäi alati pooleli, niipea kui ostuhind kõne alla tuli ja Calandrino ära nägi, et jeda ehk teist mõisa weel paarijaja guldnaga ei jaa.

Bruno ja Buffalmacco, kes jellest kuulsiwad, manitsejivad teda küll, et ta parem korraks hästi anda lajeks, kui asjata õhulosfisi ehitab, kuid nad ei jõudnud jellega kaugale.

Calandrinol ei tulnud mõttesjegi, sõpradele väikest joo-gipidu anda.

Kuna mõlemad sõbrad nüüd jelle üle omastesil nurijesi-wad ja Calandrino ihnuft siunasiwad, jeltis nende juurde weel kolmas maaler, nimega Nello.

Nad kurtiwad ka jellele endi kurbtuse põhjust ja hatta-siwad siis kolmekesi aru pidama, kudas õige Calandrino kulu peal korrafs kõhtu täita jaaks.

Kaua arutatiwad nad asja igaft küljest ja jõudsiwad ka wiimaks ühisele otsusele.

Plaani täidejaatmise määra siwad nad järgmise hommiku peale.

Ja nõnda ka sündisgi.

Baewalt oli Calandrino järgmisel hommikul kodunt wälja astunud, kui Nello temale wastu tuli ja „Dere hommi-kust, Calandrino!“ ütles.

„Dere hommikust,“ wastas Calandrino, „ja andku Zuma! sinule head termist!“

Nello jäi natukejeks ajaks seisatama ja wahtis Calandri-nole otse näosje.

Earnane otjawaatamine paistis Calandrinole otje ime-lis olema ja ta küsis:

„Mis ja silmitsed?“

„Kas ja täna õhjel midagi ei tundnud?“ päris Nello wastu, „ja näed ju hoopis teistjugune wälja.“

Calandrino ehmatas ära, lahwasas ja küsis siis:

„Taewa pärast, mis ja mõtled? Mis peaks minul siis sinu arwates wiga olema?“

„Noh, ega ma jellega siis juft midagi iseäralist mõtle,“ wastas Nello. „Sa näitad tõesti hoopis muutunud olema, kuid jellel mõib ka mõni teine põhjus olla.“

Calandrino lahwasas weel enam ära ja jäi mõttesje.

Neglaselt, nagu haiglane, jammus ta siis edasi, ilma et enejel küll midagi wiga tundis olema.

Nga warsti peale seda tuli temale Buffalmacco wastu, kes ainult luuranud oli, millal Nello tema kõrwalt lahku.

Ka Buffalmacco küsis kohe peale teretamist Calandrino käest, kas ta midagi ei tunne.

„Ma ei tea midagi iseäralist,“ kostis Calandrino, „aga alles praegu ütles minule ka Nello, et ta minu muutunud leiab olema. Kas mul tõesti siis midagi wiga peaks olema?“

„Ja muidugi on sinul midagi wiga ja pealegi mitte väike aji,“ jonas Buffalmacco. „Sa näed ju nagu pooljurnud wälja.“

Nüüd armas Calandrino juba tõesti enese palawitu klišis olema.

Ja waata, sealt tuli ka juba Bruno, ja tema esimene sõna oli: "Calandrino, mis sul õige on? Sa näed ju kui jurm väljal? Mis sul wiga on?"

Kui Calandrino nüüd kõiki nõnda rääkima kuulis, ei olnud temal enam kahte nalja.

Ta armas enese nüüd hoopis suremas olema ja klišis juures hädas nõuu, mis peale peab hakkama.

"Mina arwan," sõnas Bruno, "et ja hästi teeksid, kui jälle kodu lähetsid.

Seal heida kohe woodisje ja jaada oma wett arst Simonile, kes, nagu tead, meie hea sõber on.

Külal tema siinule kohe targalt ära seletab, mis tegema pead.

Mina tulen sinuga kaasa, ja kui midagi waja peaks olema, külal meie siis jeda korraldame."

Ka Nello trehwas nüüd nende juurde ja nad jaatsiwad kõik kolmekesi Calandrino kodu.

Sirnu pärast lõõtsutades jõudis Calandrino kodu ja ütles kohe oma naisele:

"Tule ja mähki mind hoolega waipele sisse, ma ei tunne enesel jugugi hea olema."

Nii pea kui ta woodisje oli ajendatud, jaatis ta oma wett ühe wäikese plikaga arsti Simoni juurde, kellel sel korral wana turu ääres aptek oli.

Wähepeal aga ütles Bruno seltsimeestele:

"Jääge teie nüüd tema juurde, mina lähen ja kuulan, mis arst ütleb, ja kui waja on, toon ta siia kaasa."

Bruno läks ja jõudis enne arsti juurde, kui plika weel klaasiga tuli.

Et arst Simon nende hea sõber oli, siis juhatas Bruno temale kõik, mis teha tuleb.

Kui siis peale selle tüdruk tuli ja arst wett waatanud oli, ütles ta:

"Mine kodu ja ütle Calandrinole, et ta ennast hästi joojas hoiaks.

"Mina ise tulen ka kohe tema juurde ja ütlen, mis tal waja on ja mis ta tegema peab?"

Plika läks wastusega tagasi ja warsti peale selle tuli ka arst Brunoga.

Arst istus Calandrino woodi kõrwale, katjus tema kõhtu ja tuisjoont ning näitas järele mõtlema.

Aga mõne filmapilgu järele tegi ta enesele targa näo ette ja ütles Calandrino, selle naise juuresolemil:

„Kuule Calandrino, mina pean kui sõber sinule ütleva, et sinul muud wiga pole, kui et käima peal oled.“

„Oh, ja armas taewas, Desja!“ hüüdis Calandrino kaebliku healega. „See on sinu süü! Kas ma sulle ammugi ei ütelnud, et jee ialgi hästi ei löpe, et ja alati peal olla tahad.“

Calandrino hea ja armas naisuke läks häbi pärast kõrwuni punajeks, kui meest nõnda teiste ees kõnelema kuulis.

Ta lõi filmad maha ja hiilas sõnalausumata toast wälja.

Calandrino aga jätkas wahapeal oma kurtimist edasija ütles:

„Mis ma pean tegema, ma waene, õnnetu mees.

Kudas pean ma selle lapse ilmale sünnitama?

Minu naise rumal tuju tuleb minule nüüd weel wiimaks elu maksma.

Et teda taewas karistagu!

Kui ma ometi nüüd nii haige ei oleks, kui olen, siis wõiksin illes tõusta ja teda nõuda tuupida, et ta mäletaks.

Ja siisgi pean iseene ees häbi tundma, sest ma ei oleks ialgi teda peale pidanud lubama.

Aga kui ma nüüd jälle terweks saan, siis tahan selle himu temal tulewikus ära ajada?

Bruno, Bassalmacco ja Nello tahtsiwad tema lobijemist kuuldes naeru pärast otse lõhki minna, kuid hoidsiwad endid.

Aga arst Simon naeris terwest kõrist.

Wiimaks palus Calandrino arstilt nõuu ja abi ja jecütles:

„Ära nüüd kohe nii meelt heida, Calandrino, sest meie oleme õnnelikul kombel küllalt wara selle asja jälgile jaanud, et sind lühike aja järele kupaufest peasta See tuleb sinule aga maksma.“

„Oh, hea meelega,“ wigas Calandrino, „ainult aidate, taewa pärast.“

Minul on siin paar sada guldnat, mille eest wäikest mõisakest tahtsin osta.

Wõtke jee kõik, kui waja on, ainult tehke nõnda, et ma mahajaama ei pea, sest ma ei tea, kudas sellega peale hakkama peaksin.

Ma olen kuulnud ju, misjuguist pörgukisa naised teewad, kui niijugune lugu neil lahti läheb, ja neil on ometi hoopis teistjugu abinõuud ja teed, et oma koormast lahti jaada.

Mina aga arwan, et enne walu pärast leitsaka pean andma, enne kui sellega walmis peaksin jaama.

Alidate, taewa pärast, sest ma tunnen juba, et tund läheneb. „Ara muretse,“ ütles arst. „Mina tahan üht rohku keeta, mis hästi ja mõnustasti maitseb ja mis kolme päewa joofjul sinu jees kõik nõnda ära lahutab, et jälle nii terve oled, nagu purikas.“

Alga waata ette, ole tulewikus targem ja ära enam nii-fuguseid rumalusi tee.

Rohu walmistamiseks on meil mitmejugu kallid aineid waja, mis umbes wiis guldnat maksma tuleb.

Gomme hommiku jaadame siis sinule rohu, millest iga kolme tunni tagant tubli peekritäie wõtma pead.“

„Mina ujaldan teid, armas herra,“ ütles Calandrino, „ja jätan oma terwise juba teie hoolde.“

Selle peale andis ta wiis guldnat, millega Bruno kofe hanepraadi ja wiina tõttas ostma, mille peale iseäranis maias oli.

Oli ta kõik walmis ostmud, läks ta aptegisje, kus arst ja kaks teist seltsimeest teda juba ootasiwad.

Ja nüüd jõiwad nad Calandrino terwiseks.

Calandrinole aga keetis arst kaerajahu wett, mida jee kolm päewa järgemisi jõi.

Neljandal päewal aga tuli arst ühes sõpradega tema juurde ja ütles:

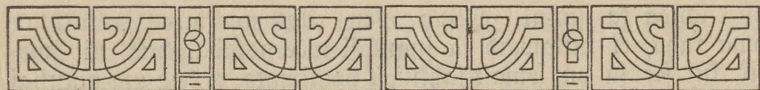
„Calandrino, ja oled nüüd täiesti terve ja wõid jälle oma asju talitama hakata.“

Calandrino tõusis rõemjalt woodist wälja ja kiitis sellest päewast jaadik igalpool arsti Simoni ojawust, kes teda kolme päewaga kõigist mahajaamiise waludest peastnud.

Alga naist ta sellest jaadik enam peale ei lasknud.

Runa Bruno, Buffalmacco, Nello ja Simon endid rõe-mustasiwad, et Calandrino kulul hea peatäie jaanud oliwad, oli proua Terja, kes asja kõigest põhjustest peagi märkama hakkas, weel kaua nende peale pahane.

Seitsmes jutustus.

Salomoni otsus.

Kaks noortmeest küsivad Salomonilt nõuu, esimene, kudas ligimese armastust wõita, teine, kudas oma kangekaelsset naist taltutada. Salomon ütles esimesele: „Armasta!“ ja teisele: „Mine Sani silla juurde.“

Omajal ajal, kui kuulsus Salomoni juurest tarkusest üle terve ilmamaa laiali lagunes, niijamala teadupärast oli, et ta igameest walmis oli wastu wõtma, koguivad igast maa-nurgast inimesed tema juurde tungivate ja tähtsate asjade kohta nõuu küsima.

Teiste seas, kes sellel otstarbel tema juurde rändasivad, wiibis ka üks suurtsugu ja rikas noormees, nimega Melisjus, kes Laiazzo linnas jündinud oli ja seal ka elas.

Kuna see nüüd Jerusalema poole teel ja praegu Antiochiaist sõitnud oli juhtus ta ühe teise nooremehega kokku, kelle nimi Joosep oli, kes jedasama teed ratsutas ja hakkas, nagu reisiijatel wiisiks, temaga juttu tegema.

Kui ta juba teada saanud oli, kes ta on ja kust tuleb kuhu ta läheb ja misjugune tema teekonna otstarbe on.

Joosep wastas temale, et Salomoni juurde minna tahab nõuu küsima, mis oma naisega peab peale hakkama, sest et see rohkem kiuslik ja kangekaelsem on, kui kõik teised naised ja tema juures ei palwed ega meelitamised, ei peaks aga muud abinõund midagi ei aita.

Siis küsis ta Melisjuse käest ka selle kodumaa ja reiju eesmärgi üle järele.

Melisjus wastas:

„Mina olen Laiazzost ja nii nagu jünul oma riist kanda

on, nõnda ka minul. Mina olen rikas noormees ja kulutan oma raha, et tuttawaid ja sugulasi wõrustada, kuid, nii ime-lik, kui see ka on, omaist lahkujest hoolimata, ei leia ma ainustgi inimest, kes minu sõber oleks. Ja sel põhjusel rändan ka mina sinna, kus sinagi, et nõuu saada, kuidas ennast armas-
tatuks teha."

Mõlemad reisijeltjilijed jätkasiwad selle peale oma teed edasi ja kui nad Jerusalema saiwad, peajesiwad nad ka kohe duefondjete läbi Salomoni ette.

Melissjus seletas temale paari sõnaga oma asja ära ja Salomon andis temale wastujeks:

"Armasta!"

Sellega oli nõuuandmine Melissjusele kohe lõpetatud ja Joosjei läes järg kuningale ütelda, mispärast ta tulnud.

Salomon andis ka temale lühikeste wastuje: "Mine Hani-
jilla juurde."

Selle peale pidi ka Joosje wiibimatalt kuninga trooni eest lahkuma ja leidis eestoaft Melissjuse, kes tema peale ootama oli jäänud ja nüüd temale ütles, mis ta wastujeks saanud.

Mõlemad mõtlejiwad nüüd Salomoni sõnade üle järele ja mürdsiwad tema lühikeste otjaste üle pead. Aga nii palju kui nad targutasiwad, ei juutnud nad nende sõnade mõistest aru saada.

Et nad oma arwamise järele mingijugust nõuu polnud saanud, siis tundsiwad nad ennast nagu narriks peetud olema ja pöörajiwad pahandatult Jerusalemale selja, et kodu poole jõita.

Oliwad nad mõne päewa juba kodu poole ratjutanud, jõudsiwad nad ühe jõe äärde, kust ilus fild üle ehitatud oli.

Et neile juur moonawoor wastu tuli, siis pidiwad nad ootama, kui see üle filla jõuab.

Juba oliwad peaaegu kõik üle jõudnud, kui äkitselt üks wiimastest eesliteist tõrkuma hakkas ja mingil tingimisel enam edasi ei tahtnud minna, mispärast tema ajaja wembla wõttis ja esmalt parajasti löi, et eeslit edasiastumisele kihutada.

Kuid eesjel pööras ennast kord paremale poole, kord pake-
male ja ajas ennast üegi tagasi poole, aga edasi ta ei astunud, waid toetas kabhjad wastu.

Selle üle jai eesliajaja väga wihasjeks ja hakkas täiest jõuust eeslile hoopisi laduma, kord pea peale, kord selja, kord jälle ristluude peale.

Aga asjata.

Melisius ja Zoosep, kes jeda pealt nägema olivad jun-
nitud, ütlesiwad jellepärast ajajale:

„Mis teed ja halastamata mees? Mikspärast ei katju ja
teda pareni heaga juhtida? Ta lajeb ennaft ennem edasi juhtida, kui peks ta.“

„Teie tunnete oma hobuseid,“ ütles eesliajaja, „ja mina
tunnen oma eeslit; laske mind aga temaga teha.“

Selle peale hakkas ta uuesti peksma ja ladus eeslile
lord ühe külje peale, lord teise külje peale nii palju hoopisi,
et eesjel wiimaks edasi läks ja ajaja wõitnud oli.

Kui meie mõlemad reisijad nüüd walmis olivad edasi
jõitma, küsis Zoosep ühelt teekäijalt, kudas jelle paiga nimi on.

Mees wastas:

„Minu isand, jeda paika siin nimetatakse fillaks.“

Seda nime kuuldes, tuliwad Zoosepile Salomoni jõnad
meelde ja ta ütles Melisjuse wastu:

„Õdesti, minu sõber, on siiski võimalik, et Salomon
minule hea ja mõistliku nõuu andis, jesi ma näen wäga hästi
ära, et oma naist põhjalikult läbi peksa pole oskanud; aga
jee eesliajaja on minule õpetanud, kudas temaga talitama
pean.“

Kui nad mõne päewa pärast Antiokiasse jõudsiwad, palus
Zoosep Melisjust, et jee paar päewa tema juures reijuwäsimust
puhtaks.

Üma naijele, kes neid kaunis wiijakalt wastu wõttis,
kaskis ta kohe õhtueinet walmistada, nõnda nagu Melisjus
jeda soowib, ja et Melisjus nägi, et Zoosep jeda tahtis, siis
andis ta ka jelle naijele paari jõnaga teada, misjugujeid roo-
gasi ja misjugujel kombel ta himustaks.

Raine tegi aga oma harjunud wiisi järele ja ei hoolinud
Melisjuse juhatujest, waid walmistas kõik road otse jelle wastu.

Zoosep sai jelle üle wihaieks ja ütles:

„Kas sinule ei üteldud, kudas roogasi walmistama pead?“

Raine waatas temale trotslikult otja ja ütles:

„Mõh, mis siis jellest on? Mikspärast ei jõõ ja, kui näl-
jane oled? Kästi mind teistiti, siis meeldis minule aga jeda-
wiisi parem. On jee sinule meeleejärele, on hea, ei ole, siis
lase jääda.“

Melisjus imestas naije wastuje üle ja jee ei meeldinud
temale fugugi.

Zoosep aga ütles:

"Kuule, naine, sina oled ikka veel niijugune, nagu olid; kuid minu õndsuse juures, ma tahan sind õpetada, teisiiti olla."

"Sõber," sõnas ta siis Melisjuse vastu, "meie tahame peagi näha, kas Salomoni nõuu ka hästi mõjub; aga ära pahaks pane, kuid ole jeal juures ja waata selle järele, mis ette mõtan, nagu mänguasja peale. Ja et sinul meelde ei tuleks mind taktistada, selleks pea eesliajaja wastust meeles, mis ta meile andis, kui tema eesli üle kurtstime."

"Mina olen sinu külalane," ütles Melisjus, "ja minul ei ole jugugi hinu sinu tahtmise vastu teha."

Zoosep tõi peale jeda pajupõesast tubli wembla ning astus jellega sinna tuppa, kuhu tema naine oli läinud, peale jeda, kui ta urisedes jõogi laua tagant üles oli tõusnud.

Tuppa astudes wõttis Zoosep naise karwust kinni, wiskas ta maha ja pekis halastamataalt pajuwemblaga läbi.

Naine hakkas esmalt karjuma ja ähwardama; kui ta aga nägi, et Zoosep jeda pekju seismajätmise põhjuseks ei pidanud, palus ta walu pärast ja Sumala nimel, et Zoosep ometi halastust tunneks ja jurnuks ei pekjaks.

Zoosep aga ei lastnud ennaft eksitada, waid jätkas oma tööd edasi.

Ta wemmeldas naisel kord selja, kord puusad, kord piha ja kõik õmblusekohad tublisti läbi ning ei jätnud enne järele, kui ära wäsis ja kui naisel kõik kondid lehas pehmeks oliwad tuubitud.

Kui see jündinud oli, läks ta Melisjuse juurde ja ütles:

"Homme näeme, kuidas Salomoni nõuu: „mine anijilla juurde" mõjunud on."

Kuna ta veel pijut hinge tõmbanud ja käed puhtaks pesnud oli, istus ta Melisjuse kõrwa õhtust jõõma ja heitfiwad siis reijuseltfilisega õigel ajal magama.

Naine ajas ennaft juure waewaga maast üles, roomas woodisje ja puhkas wälja, nii hästi kui wõis.

Teisel hommikul tõusis ta warakult üles ja lasi oma mehest küsida, misjuguseid roogagi see lõunaks soowib.

Zoosep ja Melisjus rõemustasiwad selle üle ja Zoosep andis lõunajõõgi kohta juhatusi.

Määratud tunnil tuliwad nad jõõgilaua juurde kofku ja leidjivad kõik korralikult walmistatud olema, nagu Zoosep jeda tellinud.

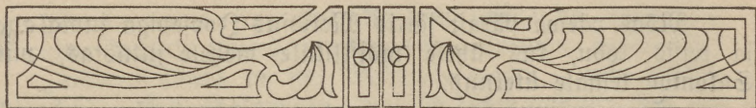
Ja nüüd kiitsiwad nad kahetse Salomoni head nõuu, millest nad eiotja aru ei jaanud.

Mõne päeva pärast jättis Melisjus Zoosjepiga jumalaga ja reisis kodu, kus ühele mõistlikule mehele jutustas, mis Salomon temale ütelnud.

"Sa ei võinud sinule paremat ega õigemat nõuu andagi," vastas see. "Sa pead ju ise tunnistama, et sa kedagi dieti ei armasta, vaid ainult uhkusest ja enesearmastusest lahke mõderaste vastu võtja oled ja teigi aidata püüad. Aga armasta ka, nagu Salomon sinule ütles, siis leiad ka vastuarmastust."

Nõnda tehti fangefelne naine taltjaks ja Melisjus võitis armastust, nii pea kui ise armastas.

Raheljas jutustus.

Mees all, naine peal.

Spineloccio magab oma naabri ja sõbra Zeppa naise juures. See märkab seda ka ja lasseb oma naise Spineloccio kasti sisse panna, mille peal siis Spineloccio naise kallal kättemaksmise õigust tarvitab.

Sierras elasiwad kord kaks noortpaari.

Nad oliwad kodaniku seisusest, kaunis jõukad ja elasiwad ühes ja jellesamas majas, ühe ja jellesama koja peal.

Murga peal olewas korteris elutsewa abielumehe nimi oli Spineloccio teise Zeppa ja nad armastasiwad üksteist kui wennad.

Mõlemil oliwad aga ilusad naised.

Et nüüd Spineloccio igapäew Zeppa toas käis, olgu jee kodu ehk ei, siis sai ta aegamisi sõbra naisega nii heale jalale, et jee temale misgi asja peale „ei“ ei ütelnud.

Sarnane sõprus wältas nende kahe wahel kauemat aegu, ilma et kesgi sellest midagi teada sai.

Wiimaks aga juhtus kord, et Zeppa kodu oli, kui Spineloccio tema järele päris.

Tema naine aga ei teadnud midagi sellest ja ütles, et mees on wälja läinud.

Spineloccio läks jellepärast ka kohe siis Zeppa naise juurde ülesse ja kaifutas teda tubli musuga.

Zeppa nägi seda, hoidis enese aga õige waguja ja ootas, kudas märg edasi läheb.

Lühidelt, ta nägi, kudas tema naine Spineloccioga käsitäes magamisetambrisse läks ja nad usse enese järele luffu teerasiwad.

Ja see täitis muidugi Zeppa südant tulise vihaga.

Aga Zeppa oli ka tark mees.

Ta jäi mõtlema, et lärmitsemise ja müraga teotust ometi ära pesta ei juuda, vaid terve loo alles juure fella külge seab.

Ring jellepärast jäi ta üsna rahuliseks ja mõtles, mil kombel küll kõige parem oleks taju saada, ilma et asi laiali läheks.

Lühikese järelemõtlemise järele jõudis ta ka siis otsusele, et selle abinõuu juba leidnud on.

Ja nüüd pidas ta ennast siis veel nii kaua varjul, kui Spineloccio magamiskambrist välja astus ja tema korterist lahkus.

Oli aga Spineloccio kojauksest juba välja läinud, astus Zeppa kohe magamiskambrisse.

Ring ta leidis naise alles veel riideid ja juukseid korraldamast, mida Spineloccio esmalt pisut segamini ajanud.

"Mis ja teed, naine?" küsis Zeppa.

"Eks ja näe," andis naine temale vastu.

"Ja muidugi näen ma seda," ütles Zeppa, "ja ma joo-witšin, et midagi rohkem näinud poleksin."

Ja nüüd hakkas ta naisele ette heitma, mis see teinud.

Naine waidles esmalt küll tulijelt vastu, tunnistas aga wiimaks juure hirmu pärast kõik üles.

Seft ta nägi et mees teadis ja salgamine enam ei aitanud.

Ühes sellega palus ta mehe käest püüsilmil andeksandmist.

"Kuule, naine," ütles Zeppa, "ja oled halwa loo ära teinud, ja kui sinule andeks annan, siis ainult sel tingimisel, et minul karwapealt kõik ära täidad, mis käsin.

Sellepärast ütles nüüd oma kallisele, Spinelocciole, et ta homme enne lõunat, kui meie seltsis wiibime, ennast mingiugusel põhjusel minu juurest ära poetaks ja sinu juurde tuleks.

Kui ta nüüd sinu juures on, tulen ma ka äkitjelt kodu ja siis pead ja teha kasti sisse peitu ronida kaskima ja paned kasti kaane siis luffu.

Mis sul peale seda veel teha tuleb, seda tahan sinule pärastpoole ütelda.

Aga nii palju wõin sinule juba nüüd ütelda, et üsna rahul wõid olla, sest Spinelocciole ma mingiugust häda teha ei taha."

Naine töötas nüüd muidugi kõik teha, et mehe meelepärast olla, ja pidas ka sõna.

Kui nüüd Spineloccio ja Zeppa järgmisel enne lõunisel kahelõu koos olivad, ütles esimene kofuräagitud tunni lähemisel oma naabrile:

"Tead ja, sõber, ma lubasin täna ühe oma tuttava juures lõunat süüa ja ei taha teda oma peale oodata lasta. Jää ja siis peale nüüd siia, mina lähen tema juurde."

"Lõunani on ju veel hulk aega," vastas Zeppa.

"Seda küll," wabandas Spineloccio, "aga minul on temaga veel üht ja teist siendada, sellepärast lähen juba warem."

Sellega lahkus ta ka, ning läks lõrwalist teed mööda Zeppa naise juurde, kes teda ka wastu wõttis.

Waevalt olivad nad aga paar minutit kahelõu wiibinud, kui Zeppa kodu tuli.

Nii pea kui tema naine teda kodu tulema kuulis, tegi ta ennaist ära ehmatuks ja hakkas ahastama.

Ka Spineloccio oli saunis kofkurnud ja ei teadnud mis peale hakata, pealegi, kus ta Zeppale ütelnud oli, et tuttawa poole läheb.

Seal tukjatas nagu naisel hea nõuu peast läbi.

Ta tegi juure kasti lahti ja ütles Spinelocciole:

"Poe siia fisje. Ega minu mees sind siit ei leia."

Spineloccio ei mõtelnud ka kaua, waid oli nagu ennegi lastis.

Naine keeras nüüd weel kasti kaane finni ja astus siis lahku oma mehele wastu, kes ka juba parajasti jaali läweli ilmus.

"Naine," ütles Zeppa oma naist teretades, "kas ja ei annaks minule õige juba süüa."

"Jah, lõunaaeg on ka juba warsti käes," vastas naine.

"Spineloccio läks täna oma tuttawa juurde ja ta naine on üksiinda kodus," jättas Zeppa edasi, "mine õige waata kus ta on ja kutsu meie juurde lõunale."

Naine, kes hirmu pärast wäga sõnakuulelikuks oli saanud, tegi kõik mis mees nüüd käsits.

Ta wõttis rätiku ümber ja jooksis Spineloccio naise juurde ning nurus jeda nii kaua, kui see kaaja lubas tulla.

Zeppa wõttis sõbra naise õige lahkest wastu.

Wahpeal aga andis ta ka jalaja oma naisele märku, et see kõõgis omale midagi talitamist ofits.

Oli naine nüüd kõõki astunud, keeras Zeppa ufje luffu.

"Taewas!" hüüdis Spineloccio naine, nähes, et Zeppaga

kahetsi jäi. „Mis peab see siis tähendama, Zeppa? Kas teie mind siis jelle jaoks enese juurde kutsusite? Ja ise peate ennast Spinelloccio sõbraks!”

Zeppa aga wõttis tema ümbert finni ja talutas kasti lähemale, kus tema mees peitus oli.

Siis ütles ta, kõwasti sõbra naise ümbet finni wõttes:

„Kallike, enne kui ja pahandad, kuula, mis minul ütelda on: Mina olen sinu meest kui wenda armastanud ja armastan teda weel.

Aga eila juhtusin ma jeda ja nägin, hoopis hoopis ootamata, et ma omas usalduses tema wastu tublisti petetud olen.

Ma leidfin ta eila kogemata oma naise juurest ja jõudsin otsejärele, et ta minu naise juures niisama wähe warjab, nagu sinugi juures.

Et ma teda aga armastan, siis ei taha ma temale wäljum kätte maksta, nagu ta jeda minule teinud.

Temal oli minu naine, mina tahan find saada.

Ei meeldi see sinule, siis taeun temale nõnda kätte, et mõlemad kahetseda jaate, sest nõnda ma ka jeda asja jätta ei wõi.”

Sõbra naisuke tõrkus kaua wastu.

Aga kui Zeppa asjaga temale nii lähedale rühkis, et ta tema sõnade üle enam kahewahetele jääda ei wõinud, ütles ta:

„Armas Zeppa, kui ma siis oma mehe patu eest kannatama pean, siis tahan ennast juba alla anda.

Kuid ja pead minule töötama, et oma naise nii kaugele wiid, et ta minuga jelle üle pahane ei ole, mis temalt wõtan, niisama wähe kui mina tema peale jelle üle pahane olen, mis ta minult wõtnud ja et meie headeks sõbrannadeks jääme.”

„Seda wõtan oma peale,” wastas Zeppa, „ja ma tahan sinule peale jelle weel ühe klusa ja kalli asja kinkida.”

Nende sõnadega jurus ta sõbra naise weel kõwemalt ja tugewamalt oma kaitsu ja tegi jelle kasti, milles Spinelloccio peitus oli, altariks, mille peal oma kättemaksmisele ohwerdas.

Spinelloccia, kes iga Zeppa sõna ja oma naise wastust kuulis ja niisama ka pärast tundis, kudas tema pea peal poltat tantfiti, tahtis ejiotsja wiha pärast otse lõhki minema.

Ja ainult tema hirm Zeppa ees juutis teda tagasi hoida, et mitte oma naist omast algupäralisest wangihoonest sõimuse sõnadega üle külwama ei hakanud.

Kui ta aga mõtles, et ise jellele korralagedusele esimehe

põhjuse oli armud, et Zeppal jamaajugune õigus jeda teha oli, mis tema ije teinud ja et ta inimlikult ja wennalikult tema wastu talitas, jättis ta oma wiha maha ja ei soowinud enam muud, kui et nad edespidi sõpruses wõiksid elada.

Kui Zeppa oma kättemaksmise lõpetanud oli ja ilus naabrinaine temale tõutust meelde tuletas, tegi ta uffe lahti ja kutsus oma naise, kes naeratades fisje astus ja lahkest ütles: „Naabrinna, teie ei ole minule midagi wõlgu jäänud.“

„Dee nüüd kasti lahti,“ ütles Zeppa oma naisele.

See tegi jeda ja nüüd näitas Zeppa oma nabrinnaele tema meest ja ütles:

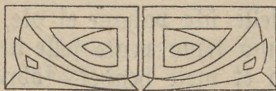
„Siin on see kallis asi, mida sinule kingin.“

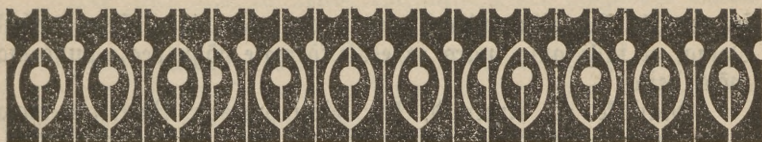
Naske on ära ütelda, kes kumbagist nüüd esimehel filmapiigul enam häbi tundis, kas Spinelloccio oma naabri ees, wõi tema naine oma mehe ees, kes ju kõik kuulnud oli, mis kasti peal sündinud.

Kuid warstigi läks nende eialgne kohmetus naljaks ja heaks tujuks üle.

Nad istusiwad kõik koos neljatei lõunalaua ümber ning hakkasiwad lõbujalt sööma.

Ja see wäike wahetuhtumine ei jeganud mõlemaid noorpaari ügi ügi edaspidi sõbralikult ja ühemeelselt elama.

ühendas jutustus.

Maine — hobuseks, hobune — naiseks.

Pietro palus Damno Gianit, et see tema naise nõiduse abil määraks muudaks. Kuna nõiud Damno naisele jaba taha finnitab, riskub Pietro terve nõiduse ära, kuna ta hüüab, et ta jaba külge ei taha.

Barlettas oli mõne aasta eest preester, kellele tihedamini juuremat jissjetulekut ei andnud, nii et preester junnitud oli omale kõrvalt elu ülespidamist muretsjema.

Selleks oli ta omale hobuse ostnud, kellega Buglia maa-konnas mõrda laatafi ümber sõitis, kaupa ostis ja müüs.

Niijuguje ärilise tegemise juures sai ta kellegi Pietroga tuttawaks, kes Prejantist pärit oli.

Pietro oli oma eesliga jamaajugune ümberrändaja kaup-mees nagu preestergi ja nad jaiwad lahkesti wäga hästi läbi.

Tuli Pietro Bugliasje, kohe wõttis preester teda enesega kirikusje kaaja, andis temale öömaja, toitis ja jootis teda hästi ning püüdis igatepidi tema eest hoolt kanda.

Pietro oli kehwa mees ja elas Drejantis ühes wäikejes onnis, kus waewalt omaie, ilusale naisele ja eeslile ruumi leidis.

Aga iga kord kui Domno Gianni Drejanti tuli, wõttis ta tema oma juurde ja katjus igatepidi Barlettas ülesnäidatud lahkuft tajuda.

Mis aga öömajasje puutus, siis oli Pietrol ainult üks wäike woodi, kus oma ilusa noore naiseaga magas, nii ei olnud temal wõimalik preestrile niijamaajuguft head asjet anda, nagu

jee temale Barletta andaud, waid preester pidi jellega rahul olema, et talli oma mära ja eesli kõrwale põhu peale puhkama wõis heita.

Naisuke oli kuulnud, kui hästi preester Barlettas tema mehe eest hoolitseb ja jellepärast oli ta juba mitmel korral, kui preester neile tulnud, ise naabrite juurde magama tahtnud minna, et preestril siis hea aje puhata oleks.

Kuid preester oli alati jelle wastu olnud ja ütles kord naljatades temale:

"Emand Gemmata, ära minu pärast tühja muretse ega tüli tee; minul on üsna hea tallis pöönutada, jest, kui tahan, siis muudam oma mära ilujaks tüdrukuks ja magan tema kaisus ja teen ta peale jeda jälle, kui tahan, märaks, jellepärast ei tahagi ma temast lahus olla."

Pietro naisuke pidas tema nalja tõeks ja imestas wäga preestri juure nõidusewäe üle.

Ta ei wiivitanud ka jellest oma mehele teatamast ja liias juurde:

"Kui ta sinul nii juur sõber on nagu kiidad, eks ja siis wõta tema käest nõia sõnad, et mind ka märaks wõiksid teha. Siis wõiksid kohe eesli ja märaga ümber rändama hakata ja jaaksid poole rohkem kasu. Kui meie siis jälle koju tuleksime, wõiksid mind igakord jälle naiseks ümber muuta."

Pietro, kes enam wareseks kui kottaks loodud oli, uskus kõik.

Ta tegi oma naije nõuu järele, hakkas preestrit parajal filmapilgul meelitama ja palus, et jee temale need nõia sõnad ütletaks.

Domno Gianni püüdis küll waele jeletada, et ta ainult naljatanud ja niijugust nõidust üleüldse olemas ei ole, aga jee ei aitanud midagi.

Äranähes, et Pietro Raljukindlalt nõiduise jisse usub, ütles ta siis wiimaks:

"Noh, kui ja nii kangesti peale käid, jündigu siis minugi pärast sinu tahtmine.

Tõuseme homme koidu ajal üles, siis tahan sinule näidata, kuidas jeda tegema pead.

Muu on kõik kerge teha, aga märake jaba taha kinnitamine on kõige rängem, nagu ise nägema jaad."

Pietro ja Gemmatal ei tulnud enam terwe bö uni filma, nii juur oli nende karsitus märategemiise järele.

Juba ammu enne koitu ei püüanud nad enam woodis olla, waid tuliwad wälja, ning äratafiwad ka Domno Gianni üles.

See tuli siis ka nende kutsumise peale järgiväel tuppa ja ütles:

„Peale teie; teaks ma kedagi teist inimest maa peal, kellele ma jeda meeleheaks teeksin ja ma teen jeda ainult sellepärast, et jeda nii väga soovite.

Alga kui tahate, et kõik hästi peab minema, siis peate minu sõna karmapealt täitma.“

Pietro ja Gemmata töötasivad preestri sõnu meeles pidada, Niiüd võttis Domno Gianni küünla, süütas selle põlema andis Pietro kätte hoida ja ütles:

„Pane tähele, kuidas mina jeda teen ja pea kõik hoolega meeles; ja kui ja mitte kõik ära rikkuda ei taha, siis hoia ennast sõnakestgi lausumast jelle kõige kohta, mis ja ka nägema ehk kuulma peaksid.“

Pietro võttis küünla ja töötas veel kord täielikult sõna kuulda.

Niiüd laskis Domno Gianni Gemmata, nii nagu see woobist tulnud, ennast tõllatule põrandale seada, nagu hobuse nelja jala peale ja ütles ka temale, et ta terwel nõidumise ajal sõnakestgi lausuda ei tohi, sest muudu ei tule midagi wälja.

Selle peale pani ta oma käe naisele näo ja pea peale ja ütles:

„Sellest saagu ilus hobuse pea ja sellest,“ jeal juures puudutas ta naise käja ning rinda, „kaks sihwakat esimest jaiga, täis rind ja lai jalg.“

Samajuguseid sõnu luges ta ka tagumistele jalgadele, puusadele ja laiale, nii et ainult jaba veel üle jäi.

Kuna ta niiüd jaba kinnitama tahtis hakata, hüüdis Pietro, kes seni kõik rahulikult pealt waatanud oli ja kellele jaba kinnitamine niiüd fugugi meeldima ei näitanud, äkitselt:

„Hei, Domno Gianni, jäta aga jaba tegemata, mina jeda ei taha.“

„Oh häda, Pietro, mis ja niiüd tegid?“ hüüdis Domno Gianni, kes sel filmapilgul just walmis oli nõidumist lõpetama. „Kas ma julle ei ütelnud, et ja sõnagi lausuda ei tohi, mis ja ka ei näe? Hobune oli just walmis saamas, niiüd rikkusid ja aga oma lobijemiseega kõik ära?“

„Küllalt niiüd,“ ütles Pietro, „mina jaba ei taha, ja kui jeda just nii waja oleks olnud, siis oleksid minule ütelda wõinud, et ma jelle ise taha paneks. Pealegi ei oleksid ja widanud teda nii madalasse panema.“

"Ja sina ei oleks esimehe katse juures nii hästi sellega walmis jaanud, kui mina," tõreles Domno Gianni.

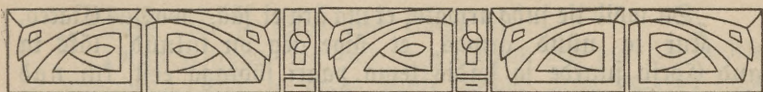
Ka naine ajas ennaft nüüd püsti ja hüüdis pahaselt oma mehele:

"Sina oled ka üks tola wafikas, et terve kupatuse nii ära rikkusid. Kus ja ennemalt hobust ilma jabama oled näinud? Taewa pärast, ma ei tea tõesti enam, mis ütleva pean, aga loll ja oled, ja lolliks ja jääd ja paremat ja ära teeninud ka ei ole."

Et Pietro wahelerääkimise läbi nüüd kõik lootus kadunud oli Ginniatast hobust teha, siis tõmbas jee üsna nufkralt ja pahaselt rided selga ja Pietro pidi jälle ainult eesliga üffinda mööda laatafi loutima.

Aga mära moondamisest ei kõnelenud ta Domno Gian-niga ialgi enam.

Rümmes jutustus.

Worsti worsti wastu.

Biondello weab Giaccot lõuna
jöögi asjus ninapiibi. See lasub
jeda salakawatal wiisil, kuna ta
Biondellole tubli teretäie lafeb
anda.

Florenzias oli furd mees, keda tema juure jöögiu pärast, mis kõigist teistest üle käis ja mida ainult teiste inimeste kulul täita mõis, Giaccots (jiga) nimetati.

Eiisgi oli ta omas ülewälpidamises kombelil küllalt, ostas alati lustilist ja mõnujat nalja heita, meelitada, tagajelja tõmmata ja rikastel meestel, kes alati küllalisi wõerustasiwad, agaralt wõerusel käia ning ifka sel ajal, kas palutult ehk palumata, nende juurde juhtuda, kui lõuna- ehk õhtujöögi aeg käes oli, nii et teda alati lauda paluti.

Selsamal ajal oli Florenzias ka üks teine mees, nimega Biondello, wäike ju kena kehafujuga mehekene, ruugete ja täherate juustega, mis alati filedaks kammitud oliwad, kes jedajama ametit pidas, mis Giaccogi, j. o. hästi ja teiste kulul jüüa ning juua armastas.

Sellega juhtus Giacco ühel ilujal hommiikul kalaturul kofku, kust see kaks juurt lõhekala herra Pierri de Corchile ostis. Giacco asus kohe tema kõrwale ja küüis:

"Ruhu nende kaladega nüüd õige lähed?"

Biondello wastas:

"Eila õhtul jai herra, Corjo Donati kolm weel ilujamat kala kui need siin ja kaks raswast hane kingitud. Aga et sellest temal weel küll wõeraspidu pidamiseks ei olnud, mille peale mõned ijandad kutsus, siis käskis ta mind weel kaks kõige paremat lõhe juurde osta. Tuled ja ka sinna?"

"Sa võid ise juba arvata, et ma ära ei jää," vastas Giacco. Kui ta nüüd armas, et õige aeg on tulnud, läks ta isand Gorjo juurde ja leidis tema paari sõbraga eest, kui nad just valmis olivad söögilaua taha istuma.

Isand Gorjo küsis tema käest, kuidas ta elab ja mis ta teeb ja sai vastuseks:

"Minu isand, ma tulen, et teiega ja teie sõpradega lõunat võtta."

"Ole tere tulemast," vastas isand Gorjo, "meie tahtsime praegu just sööma hakata."

Nad istusivad siis kõik laua äärde ja toidud kanti ette.

Kõige pealt toodi odratangu pudru piimaga, siis oli sees praetud räimed ja viimaks kohvi. See oli kõik.

Ja Giacco jülitas jalaja.

Ta sai nüüd väga hästi aru, et sõber Biondello teda ninapidi wedanud, mis teda mitte wähe ei wihasanud.

Ring pühaltikult wandus ta kätte masta.

Et wältnud ka kuigi kaua, kui ta jälle lord Biondelloga ninapidi kokku juhtus, kes wahapeal juba oma kawaluje jutustamijega mitmet tuttawat lõbustanud oli.

Ja nüüd teretas ta kohe imewiisakalt Giaccot ja küsis hirmutades, kuidas lõhe ja hane praad isand Gorjo juures maitse-
 nitud.

"Enne kui kahetsja päewa möödab on," kostis temale Giacco, "pead ja jeda ise parem ütelda wõima, kui mina."

Ring Giacco ei wiivitanud ka kaua, waid läks ja palkas omale ühe wilunud selmi abiliseks.

Sellele andis ta ilmatu juure, tühja wiina pudeli kätte ja wiis ta wiinakaupluste juurde, kus temale murga tagant üht rikast isandat Filippo Argenti näitas, kes juur, närwiline ja ühes jelleaga äkilise wiha, kumawereline ja imelik mees oli.

"Mine sinna," ütles ta oma abilisele, "jelle pudeliga jelle isanda juurde seal ja ütle: „minu peremees Biondello jaadab mind teie juurde ja lajeb paluda, et teie temale selle pudeli oma kõigeparema wiinaga täidaksite, sest et ta oma paari sõbraga weikest joogipidu tahab pühitseda?" Waata aga ette, et ta sind tutist sinni ei jaa, sest ta ei mõistaks sinuga nalja ja sina rikutsid minul terve jupi ära."

"Pea ma temale muud weel midagi ütlemat?" küsis mees.

"Ei midagi muud," vastas Giacco. "Mine aga sinna ja kui temale jeda ütelnud oled ja ta sind peksma tahab hakata, siis katju ei lõikama jaad, tule siia tagasi ja wõta oma pall wastu."

Mees läks ja ütles oma sõnad ära.

Siand Filippo, kes just kõige targem pea polnud, mõtles, et Biondello, keda ta väga hästi tundis, teda narrida tahab.

Akilije vihaga nagu ta oli, läks ta näost tumepunaseks ja kargatas:

"Mis ta oma pudeli täitmisega ja joogipiduga õige mõtleb? Võtaks jarwiline teda ja find."

Seal juures kargas ta püsti ja tahtis mehe tutist finni jastida; kuid see oli ettevaatlik ja pani putked mängima.

Ta lippas kas wõi keel juust wäljas ja jutustas Giacco juurde jõudes, kes seda eemalt kõig pealt waatanud, mis isand Filippo temale wastanud.

Giacco õerus rõemu pära kaja, mahtis abilijele waewapalga wälja ja tõttas ruttu Biondellot üles otsima.

Nii pea kui ta teda leidis, küsis ta:

"Kas oled täna juba wiinakaupluste juures käinud?"

"Ei," wastas Biondello, "aga miispärast pärid ja seda?"

"Ah, niijama, "ma tahtsin sinule ainult ütelda, et isand Filippo sinu järele päris. Ta tahtis wiist sinuga kõnelda."

"Oh!" ütles Biondello, "siis lähen ma kohe tema juurde ja küsin, mis ta poowis."

Biondello keeras kohe minema ja Giacco luuras temale filmnäolt järele, et näha, kuidas lood lähewad.

Filippo, kes pudelimeest taga ajanud oli ja teda kätte jaanud polnud, oli hirmus wihale ärritatud ja pahane, sest et ta muud mõista ei wõinud, kui et Biondello teda narriks pidanud.

Kuna see tema jüdant nüüd näris, jooksis Biondello lõwile otse lõugade wahele.

Waewalt oli Filippo Biondellot, kes tema juurde tõttas, näinud, kui üles tõusis ja temale tubli kõrwatiliu andis.

"Aga taewa pär . . . , Siand Filipp! Mis teil on?" hüüdis Biondello irmjasti ära kõhtudes, kuna temal kõrwad uugasiwad ja tulejõdemed filmist wälja lendasiwad.

Aga juba oli Filippo temal karwust finni jassinud, ta jalust maha löönud ja kistendas, kuna teda tuupis:

"Wõi nii, ja kelm, mina tahan sind õpetada, minu juurde jaata, pudelisi sinu ja sinu lasteõerte jaoks täita! Mis ja õige arwad? Olen ma poisikene, keda narrida tohid?"

Nende sõnadega jättas ta parkimist edasi ja tema tugewad rusikad wuhisesiwad kui jepahaamrid waeje Biondello pea-peale, kelle üsna wööbilijeks tuupis.

Ta pekkis waejeseke näo siniseks, ei jätnud temale karwa-
u detgi järele, jättis teda muda sees ja rebis tema reided lõhki.

Lühidalt, ta töötas Biondello kallal iredawõrd, et see
hakatuhest lõpuni sõna juhu ei saanud, ega ka pärida suutnud,
miks pärast temaga nõnda ümber käiakse, waid aina ägijes.

Ta kuulis Filippot küll pudeli täitmisest ja joogipidust
kõnelema, aga ei teadnud, mis see kõik tähendama pidi.

Oli Filippo tema tublisti läbi tuupinud ja juuresolijad
tema ainult juure waewaga, siniseks ja wöödiliseks pekjetult
ning lõhliste ja jopaste riietega wihase isanda käest wiimaks
ära peastnud, ütlesiwad temale paar Filippo teenrit, miks pä-
rast nende pereines teda nõnda peksnud, ning heitsiwad temale
ette, miks pärast ta nii lolli mõtte peale juhtunud, niisuguse
mehe juurde, nagu nende isand, pudelit täitmiseks jaata, sest,
nagu ta ise nüüd maitsta saanud, ei mõistwat Filippo niiju-
gust nalja.

Biondello wastas pijarjilmil nuukjudes ning küljekontsi
katjudes ja kinnitas, et ta ialgi Filippo juurde wiina saama
pole saanud.

Oli ta siis wähe oma riideid korda seadnud, wantsis ta
nukralt ja pahajelt kodu poole ning jõudis nüüd kergelt aru-
saamisele, et Giacomo jelle tükki temale mänginud oli.

Kui temal kaua aja peale pnausjed ja sinised muhud wi-
maks ära kadunud oliwad, ja ta jälle nina kodant wälja jul-
ges pista, tuli Giacomo temale wastu ja küsis hirmitades:

"Hoh, kuidas isand Filippo wiin maitsetes?"

"Annaks tuewas," wastas Biondello, "et Corjo kalad
sinule niisama maitjenud oleksiwad."

"Tulewikus on minu asi" õpetas Giacomo, "kuidas teed.
Soowitad sina minule head kala, lasen sinule weel paremat
wiina sisse walada."

Ütles ja läks.

Biondello tundis küll, et temal ränk on Giaccote kätte
maksmata jätta, kuid otjustas jeda siisgi.

Ta palus ainult weel taewast, et temal ialgi enam
mõttesse ei tuleks Giaccot narrida ja et nende wahel rahu
walitseteks.

Käesolew raamatuke sisaldab eneses kuulsa Italia kirjaniku **Giovanni Boccaccio** suremata kuulsaks saanud kirjatööd.

Juba see, et tema uudisjutud kõigisse haritud keelte se on tõlgitud, wastutab nende väärtuse eest, olgugi, et mõni neid uudisjuttusi niisugusteks peab, mille nimetamine juba karskel inimesel põlastusega wärinad peab peale ajama.

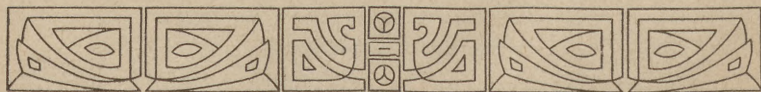
Kuid see eelarwamine, mis Boccaccio kirjatööd pornografiaks tembeldab, on ajast ära iganenud.

Waimu ja aastate poolest alaealistele ei ole see raamat muidugi määratud, aga täiskaswanud ja küpse mõistusega inimene loeb teda ilma et oma hingele kahju saadaks lõbu ja kasuga, iseäranis, kus kirjanik osawalt armastuse maiate „kriuket“ wälja toob ja inimesi abielu truuduse asjas etteawaatusele hoiatab.

Saada igast raamatukauplusest.

☉ ☉ **Tga nädal ilmub üks wihk.** ☉ ☉

Hind 10 kop.

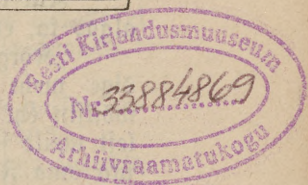
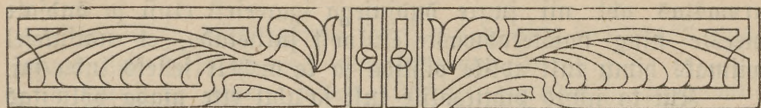

3 vihk.

Wäljaandja G. R.

Wabadel tundidel

(Ainult täieealistele).

11. jutustus.

Puhastamise tules.

Jerondole antakse unerohutisise ja kantakse surmuna hauda. Keegi abt, kes maapeal tema naisega aega lõbusasti mööda saadab, võtab Jerondo puusärgi seest välja ja paneb keldrisse wangi, kus temale seletatakse, et ta puhastamise tules wiibib. Kui ta jälle maa peale tagasi pöörab, kingib abitaasa temale waimuliku isa õnnistuse mõjul poja, keda pikema jututa omaks tunnistab.

Dostanias, ühiskus paigas, oli kord klooster.

Selles kloostriis waliti keegi waimulik abtiks, kes igas tükis laimatal elas, kui naisterahwad välja arwame.

Endega oskas ta aga nii targu asju ajada, et keegi ilmasgi jellest midagi ei märkanud, ehk teda kõige wähem kahtlustama oleks hakanud.

Kord jai tähendatud abt ühe ritta orjano nimelise mõisnikuga tuttawaks, kes lihtne, püsut puudulise mõistusega mees oli ja kelle tutwusest ta juuremat lõbu ei leidnud, kui et wahetewahel teda narriks.

Seal juures nägi ta aga, et Jerondol üliarmas naisterahwas naiseks oli, kes abtile nõnda meeldis, et kõjel ega päewal meelest ei läinud.

Et ta aga warsti leidis, et Jerondo lollusest hoolimata oma ilusat naist kõige eest hoida mõistis, siis kautas ta peaaegu juba lootuse.

Kuid wiinaks läks tal ometi õnneks Jerondot nii laugele wiia, et ta oma naisega kloostri aeda jalutama tuli, seal

„Wabadel tundidel“.

armastas abt nii juure õndjusega igawejeft elust ja õndjate meeste ning naisterahwaste eluloost jutustada, et naijusefel wiimaks hinu tuli abtile pihtida ja ka mehest jelleks luba jai.

Kui ta nihiid pihitoolile tuli ja abti ette maha põlwitas algas ta, enne kui teistest asjadest kõnelenud oleks:

„Kõrgeauuline isa, kui meie armas Zumal minule ihe õige mehe oleks annud, ehk mind hoopis ilma jätnud, siis wõiksin ehk teie juhatusel all jelle õndjuse tee peale jõuda, millest meile seletanud olete, et ta igawejele elule wiib; aga kui ma oma Herondot ja tema lollisi tegusi waatlen, siis pean enese kui lese peale waatama ja ometi ei ole ma leif, kuna tema nii hull ja lollakas on, et ta mind lõpmata armukadedusega piinab, nõnda et elu tema kõrwal minule jugugi lõbu ei tee. Sellepärast palun ma teist, enne kui pihtima hakkam, alandlikult head nõuu, jekt kui ma teie abi läbi jellest wiletjusest ei peaje ja mul wõimalik ei ole õnnistuse teele jaada, siis on ikkagi kõik pihimine ja patustpõõrmine asjata.“

See seletus oli weeks abti weeksi peale ja ta rõõmistas, et õnn temale otse jülle jooksis.

„Armsam tütar,“ ütles ta, „mina wõin juba arwata, et niijugufel ilusal ja armastusewäärilisel naisterahwal, nagu teie, ränk on iht lollakat, pealegi weel armukadedad meheks pidada, ja et teie jaatus niijugune on, siis usun hea meelega, mis omast wiletjusest jutustajite. Seal olgu aga teile lihidalt ja selgelt ööldud, et siin muud midagi teha ei ole, kui et waja on teie meest armukadedusest parandada ja ma tean wäga head abinõuu, kui kõik jalajas tõutate pidada, mis teile awaldata taham.“

„Selle juures ei tohi teie mitte kahtleda, minu isa,“ jõnas naisterahwas. „Mina läheljin ennemalt kümme korda jurma, kui jõna jellest lausufin, mis käskinud olete jalajas pidada. Rudas peab aga jelle asjaga peale algama?“

„Kui teie teda rawitjeda tahate,“ ütles abt, „siis peab ta puhastamise tulesse minema.“

„On siis wõimalik elusalt puhastamijetulesse peajeda?“

„Seda mitte,“ jõnas abt. „Teie mees peab jurema ja kui ta nii kaua paastunud on, et armukadedus kadunud, siis tahame teda palwe läbi jälle elusse kutsuda ja ta tõuseb uuesti elule.“

„Kas pean mina nii kauaks lejekt jääma?“ küsis naijuse.

„Ja muidugi,“ ütles abt, „teie ei tohi wahpeal mingil tingimisel uuesti abieluse heita, jekt see ei oleks taewale

meelepärast ja kui Jerondo tagasi tuleb, ning teid uuesti omale nõuab, siis oleks ta veel armukadedam, kui enne."

"Kui ta ometi jellest tülikast omandujest parandatud saaks, et ma mitte enam kui wang tema juures istuma ei pea, siis olen ma hea meelega walmis; tehke siis joowite," jõnas naine.

"Seda tahan ma teha," ütles abt, "aga mis palka annate minule selle tähtja teo eest, mis teie kasuks teen?"

"Armas isa," palus hea naisuke, "kõik, mis aga joowite, kui jee aga minu wõimuses seijab; aga mis wõib minusugune waene naisterahwas niisugusele mehele teha, kui teie olete?"

"Madonna!" jõnas abt. "Teie wõite niisama palju minule teha, kui mina teile, sest nii kui ma seda korda juudan saata, mis teile kasulik ja meelepärast on, nõnda wõite ka teie seda teha, mis minule elu ja õnne annab."

"Kui ma seda aga wõin," ütles kena naisuke, "siis olen ma nõuus ja walmis."

"Hüwa," jõnas abt, "siis kinkige minule oma armastust ja ijeennast, sest jeda ihaldan ma palawama kirgega."

Hea naisuke oli ettepaneku üle üllimestanud.

"Dule taewas appi, isa!" hüünis ta, "mis nõuate minult! Mina pidaksin teid nii pühaks meheks; on jee wagadest inimestest siis ilus, niisugust asja naisterahwalt ihaldada, kes nendelt nõu tulewad küsima?"

"Minu armjam ingel," wastas abt, "teie ei pea mitte inestama; sest wagadus on hinge aujus ja ei jaa selle läbi mitte rojastatud, mis teie käest ihaldan, ja mis iiksnes liha nõrkus on. Kuid jellega olgu, kudas on, küllalt, teie iludus on mind nii keema ajanud, et armastus mind nõnda talitama sunnib; ja mina finnitam teile, teie wõite oma iludujest palju enam lugu pidada, kui iga teine naisterahwas, kui järele mõtlete, et jee wagadele meeldib, kes harjunud on taewalikkusi iludusi palest paleste nägema. Pealegi olen ma küll abt, aga ka meesterahwas, ja nagu näete, mitte wäga wana mees. Arge jellepärast jeda rängaks pidage, mis teile palju enam armas peaks olema, sest nii kauaks kui Jerondo puhastamise tulesse jääb, tahan teile jeltjiks ja tema ajemel olla, ilma et keegi jell-st teada peaks jaama, sest et igamehel minust jeejama ja weel kõrgem arwamine on, nagu teiegi mõne minuti eest awaldasite. Arge põlase andi, mida taewas teile pakkub, mida nii mitmed ihaldawad ja mida kätte wõite jaada, kui minu nõu järele teete. Peale selle on minul hulk ehteasju, mida

üksnes teie tarwis olen muretšenud. Tehke siis kallim, ennaſt niijama lahkeſ minu waſtu, nagu mina walmis olen teid teenima."

Naiſuke lõi ſilmad maha; ta ei juutnud ei „ei“ ega „ja“ waſtata, ühes ſellega ei arwanud ta öieti tegema, kui oma nõuſolekut awaldaks.

Kui nüüd abt nägi, et naiſterahwas tema ettepanekut kaalus ja kahewahel oli, mis waſtama pidi, mõiſtis ta, et poolelti mõitnud on ja meelitab wõrgutawate ſõnadega ſeni edaſi, kuni naiſterahwa wiimaks uſkuma pani, et ſee kõik hea ja häſti tehtud oleks.

Naiſterahwas koſtis ka ſelle peale häbeliku pilguga, et ennaſt abti tahtmiſe alla heidab, kuid enne ei wõi ta midagi mõiſta, kuni Ferondo puhastamiſe tules wiibib.

"Sinna tahame teda õige pea ſaata," tähendas abt. "Tehke aga ſedawiiki, et ta homme ehk ülehomme minu juurde tuleks."

Nende ſõnadega piſtis ta naiſterahwale kalli ſõrmuſe õrme ja laſkis ta minna.

Ennaſt kingitufeſt rõemustatult ja uudishimulikult edaſpidiſt odades, kiitis naiſuke oma ſaatiannale abti wagaduſt ja ſannuſ kodupoole.

Baar päewa peale ſeda tuli Ferondo omaſt tahtmiſeſt abti juurde, ja kui ſee teda tulema nägi, wõttis ta ette, tulijat kohe puhastamiſe tulesse ſaata.

Abtil oli pulbrit, mida keegi Hommikumaa wüürſt temale ſinkinud ja ſinnitanud, et mägede wanake tähendatud pulbrit ſiis tarwitanud, kui ſedagi waja olnud unes lühikeſeks ajaks paradiiſi ſaata, ehk ſealt tagaſi tuua.

Pulber ei teha ſellele, ſellele teda ſiſſeantakſe, wähematgi halba, panna teda aga lühemaks ehk kauemaks ajaks, ſelle järele kui palju ſiſſe antakſe, magama, ja pealegi nii kindlaſti, et magaja kui jurnu on.

Selleſt pulbrift andis abt Ferondole niipalju wiina jees ſegatult juua, kui küllalt arwoſ olema, et teda kolmekſ päewaks magama panna.

Selle järele läks ta Ferondoga flooſtrisſe teiſte munnade juurde ja hakkas nendega, nagu hariliſelt, ſelleſt ja teiſeſt kõnelema.

Ei wältanud kaua, kui pulber nii kaugeſt oma mõju awaldas, et Ferondo piſti jala peal magama uinus ja maha wajas.

Abt tegi nõnda, nagu oleks ta sellest juhtumisest piirita lohtunud; ta lasi Jerondol riided seljast ära kiskuda, piserdas teda weega j. n. e., nagu ufuts ta, et Jerondo minestuses on ja tahaks teda jälle mõistujele tuua.

Kui aga Jerondo seisuford kõigest hoolimata mitte ei paranenud, tuijsoone tuijumiist ega mõnda muud elumärki nähtawale ei ilmunud, pidasiwad nad kõik teda jurnuks.

Sellepärast jaadeti tema naise ja sugulastele sõna, kes kõik kohe sinna ruttasiwad, ja kui jurnukeha juures juba küllalt palju nutetud ja kurdetud oli, laskis abt teda puujärgi sisse panna.

Maine läks kodu ja tõutas, et ta kunagi lapse juurest, mis temal Jerondoga olnud, ei lahku, ja jalga kodumt välja ei tõsta.

Tõutust mööda jäi ta siis ka lapse juurde ja walitses mehe waranduse üle.

Kui nüüd õõ kätte jõudis, tõusis abt ülesse ja kandis ühe munga abil, keda täiesti usaldada mõis, puujärgi pimedasse keldrisse, kus harilikult mungad üleastumiste pärast wangi hoitud saiwad.

Siin paniwad nad jurnukehale mungariiged selga ja seadsiwad ölekubu peale seljale, kuhu teda jeni jätsiwad, kuni ta ärkab.

Abt seletas mungale kõik, mis ta, nii pea kui Jerondo ärkab, ette mõtma pidi ja peale nende ei teadnud floostris keegi, mis jurnukehast jaanud.

Järgmisel päewal läks abt mõne munga saatel, nagu ojawõtmise awaldamiseks leina puhul, Jerondo naise juurde.

Ta leidis naise sügawas leinas ja kurwa näuga kodu istuwat, mille peale temale mõned troosti sõnad ütles ja ühtlasi ka tõutust meelde tuletas.

Maine, kes nüüd ei Jerondo ega ka mõne muu eest hirmu tunda ei tarwitanud ja kes teist kallist sõrmust abti sõrmes silmas, andis temale mõista, et ta waluis on ja tegi maha, et abt weel sel õhtul tema juurde tulema pidi.

Mõnda siis tõmbas abt Jerondo riided selga ja läks oma armijama juurde, kelle juures ta üleööb oli ja hommiiku jälle floostrisse tagasi tuli.

Kes temale tee peal vastu tuli, jee teda kodufäijaks Jerondoks pidas, ja pea kõneldi temast nii mõndagi jutukest, mis ka Jerondo naisukese kõrwu ulatasiwad, kes aga küllalt teadis, misjuguje kodufäijaga siin tegemist on.

Kui munk nüüd nägi, et Jerondo üles ärkas ja aru ei jaanud, kus viibib, läks ta, witsakimpe käes, tema juurde, fargatas müristawa healega ja karistas libedasti.

Jerondo kipunud ja hulus, ning küsis ühtelugu, kus ta viibida.

"Sina oled puhastamise tules," sõnas munk wiimaks.

"Mis, olen ma siis jurnud?" küsis Jerondo.

"Jgatahes," wastas munk.

Nüüd hakkas Jerondo iseennast, oma naist ja last taga kurtma ja kõikjugu asju maapealsest elust kõnelema.

Selle peale tõi munk temale piput süüa ja juua.

"Kas jurnud jõuad siis ka?" küsis Jerondo

"Ja muidugi," wastas munk, "ja mis ma sinule toon, jeda on sinu endine naine täna kloostrile ohwerdanud, et sinu hinge eest palwetataks ning meie Issand Jumal käsks jeda sinule anda."

"Jumal pikendagu temal eluiga!" sõnas Jerondo. "Mina olin eluajal õige hea tema wastu, nii hea, et ma teda õõd läbi kaitsetsin ja mufutasin ja ka muidu armus elafin, nii tihti kui itu ärkas."

Et ta wäga nälgajeks ja januseks jaanud oli, hakkas ta ahnesti jõõma ja joõma, et aga wiin nimelt kõige paremat jeltfi ja küll wiist mofa järele ei olnud, hüüdis ta äkitfett:

"Wõtaks teda jarwit, mikspärast ei jaatnud ta minule jellest waadist, mis keldrinurgas jettjab."

Sai ta jõõnud, wõttis munk witsakimbu uuesti kätte ja karistas teda teist korda.

Jerondo kipunud kui ratta peal ja hüüdis:

"Mikspärast teed ja minule jeda?"

"Et meie Issand Jumal käskinud, et kaks korda päewas karistatud pead jaama," wastas munk.

"Ja mikspärast siis?" küsis Jerondo.

"Et armukade olnud oled, kuna pealegi kõige parem naine terwest ümbruskonnast sinu oma oli."

"Oh häda! Sina kõneled küll tõtt," ütles Jerondo, "ja pealegi oli minu naine kõige alandlikum. Ta oli magufam kui mefi, aga ma ei teadnud, et meie Issand Jumal jeda pahaks paneb, kui inimeene armukade on, muidu ei oleks jeda jündinud".

"Selle peale oleksid siis mõtlema ja ennaft parandama pidanud, kui veel maa peal olid," sõnas munk, "ja kui ja kunagi jälle sinna tagasi peaksid minema, siis kirjuta aga enesele hooplega kõrwa taha, mis sinuga nüüd teen, et ja uuesti jälle armukadedaks ei saaks."

"Saavad siis furnud veel maa peale tagasi?" küsis Jerondo.

"Ah jah, wahete wahel küll," wastas munk.

"Kui ma tõesti kord veel tagasi peaksin saama," sõnas Jerondo, "siis tahan igatahes kõige parem abielumees maa peal olla, ilmasgi ei taha ma oma naist lüüa ja kunagi teemale paha sõna ütelda, wälja arwatud wiina eest, mis ta minule täna jaatis ja et tal minule mitte üht küünlaajupikestgi ei jaatnud, nõnda et pimedas jõõma pean."

"Ta on küünlaid jaatnud," kostis munk, "aga need põletati täna hingepalwe ajal ära."

"Õige jah, see wõib küll tõsi olla," wastas Jerondo. "Nõnda siis, kui ma maa peale jälle tagasi saan, tahan teda ka teha lasta, mis ta tahab. Aga ütle minule, kes ja ije õige oled, kes ja nõnda minuga ümber käid?"

"Mina olen ka furnud," wastas munk. "Mina olen Sardiniast ja siia patukahetsemisele mõistetud, kus sind jõõtma ja karistama pean kuni meie üle teijiti otjustatakse."

"Oleme siis kahekesi siin?" päris Jerondo.

"Ei," wastas munk, "siin on musttuhat hingeid, aga sina wõid neid niisama wähe näha ning kuulda, nagu nemad sind."

"Siis ütle minule ometi," nuias Jerondo, "kui kaugel meie siin minu külast oleme?"

"Weel mitu penikoormat kaugemal kui Petanias," wastas munk.

"See peab täiesti küll õige kaugel olema," arwas Jerondo "ja mina usun pealegi, kui jee juba nii kaugel on, siis oleme annugi maailma piirist wäljas."

Niijuguste ja teiste jarnaste kõnedega, jõõmise ja joõmisega niind wiisjahoopidega peeti Jerondot ligi kümme kuud keldris, kuna abt wahepeal tema naisega palju lõbusamini aega wiitis

Et nüüd kruus nii kaua wee järel käib, kuni — täis jaab, siis leidis naisufe enmast wiimaks jarnajest seiskorrast, et ühes abtiga arwas kõige wiimase aja olevat Jerondot puhastamise tulest üles tõusta lasta, et ta oma naise juurde tuleks ja selgeks teeks, et tema see olnud, kes naist niisugusesse seiskorda upitanud.

Selle järele laskis ka abt temale järgmisel ööl moonutatud healega keldrisse hiiüda:

„Jerondo, ole rõemus, sest waata, taewa tahtmine on, et jälle maa peale tagasi tuleksid, kus sinu naine sinu tagasitulekuks poja ilmale toob, kellele Benedikt nimeks pead panema, sest see õnnis and jaab püha Benedikti kätse ja meie waga abti läbi teile ofaks.“

„See rõõmustab mind jüdamest,“ jõnas Jerondo. „Sina pifendagu abti ja püha Benedikti eluiga, ning ka minu armisa mesimagusa naisufe päiwi.“

Selle peale segas abt nii palju pulbrit wiina sisse, e Jerondo seda juues, umbes neljaks tunniks magama pidi uinuma.

Wahpeal laskis ta ka Jerondale tema enese riided selga tõmmata ja teda puujärgi sisse ajendada, millega ta maha maetud oli.

Rõidu ajal ärkas Jerondo ülesse ja nägi weikeste augu läbi puujärgi kaane sees walguft, mida ta kümnelt kuul näinud polnud.

Sellest järeldades, et ta jälle elusse ärkanud on, hakkas ta täieft kõrist karjuma:

„Tehke lahti, tehke lahti!“

Ühtlasi tontis ta peaga wastu puujärgi kaant, mille ta ka warsti ülesse fergitas ja pealt maha tõukas.

Mungad, kes parajasti hommikupalwel oliwad, jooksiwad sinna ja tundsiwad Jerondo, kes parajasti puujärgist wälja roomas, healest ära.

Niisuguse ennenägemata juhtumise üle kohkunult, jooksiwad nad minema ja jutustasiwad jündinud looft abtile.

See tegi, nagu tõuseks ta praegu alles palwetamast ülesse ja ütles:

"Ärge kartke, minu pojad, mõtte püha rist ja pühitsemise wett, ning tulge minu järele, läbi waatama, mis wägen Jumal meile awaldada soowib."

Ferondo, kes hulgal ajal päewawalguist näinud polnud, oli üsna kahwatanud, ja heitis, nii pea kui abti nägi, selle jalgade ette ning ütles:

"Minu isa, nagu minule ilmutadi: on püha Benedikti eestpalwe, teie ja minu naise palwed mind puhastamisetule piinast lunastanud ja jälle elawaks teinud; jellepärast soowin, et Jumal alati teile head käekäiku ojaßks lajeks jaada."

"Kiidetud olgu meie Issand Jumal!" sõnas abt. "Et mine siis rahuga minu poeg, kes sina terweks saanud, rõemusta oma naist, kes sinu jurnast jaadit alati filmawees ujunud ning pea ennast tulewikus kui tõsine Jumala julane ülewäl."

"Seda on minule ka ööldud, armuline isa," ütles Ferondo. "Lase mind aga teha, mina tahan teda juba kallistada, kui teda jälle näen, jett ta on minule armas."

Abt näitas ennast munkade wastu selle loo üle üliimes-tanud olema ja laskis kloostris tänupalweid pidada.

Ferondo rändas koduküla poole, kus igaißks, kes temale wastu juhtus, tema kui mõne kodukäija eest kõrwale pörkas.

Ta aga mõttis waewaks neid tagasi kutsuda ja seletada, kuidas ta käsi käinud.

Siegi naine tundis wähe hirmu tema eest.

Kui aga külaelanikud aegamisi rahulijemaks jäiwad ja otjusele jõudsiwad, et ta tõesti elab, hakkasiwad nad temale kõõjugu küsijumisi ette panna. Ja ta andis neile niisugused wastused, nagu oleks palju targemalt tagasi tulnud.

Ta jutustas küsijatele nende jurnud jugulastest kõõjugu imelugusi ning oma käekäiguist puhastamise tules kõigeaunimoid imetegusi.

Niijama kõneles ta terve ria küllaliste ees, misjüngune juur armuõuulutus temale poja jündimijest ojaßks jaanud.

Kui ta nüüd jälle oma naise kõrwale elama asunud ja waranduse üle walitsema hakanud, finkis naine temale warsti poja, kelle ka, kümnepuulijest eemalolemistest hoolimata omaßs tunnistas ja kellele ta Benedikt Ferondi nimeks andis.

Tema jutustused, mis igaißhele selgeßs tegiwad, et ta

tõesti jurnuißt illes tõusnud, aitajiwad ka weel enam abti
magaduse kuulsust kaswatada.

Et ta armukadeduse eest libedalt wiisakimbuga karistada
oli jaanud, siis pidas ta jeda hoolega meeles ja paranes armu-
kadedusest, nagu abt tema naijele tõutanud.

Sellepärast elas ka ta naijele niijama karstkelt kui enne,
kuid, kui jellest wiisakusele kahju ei arwanud sündiwat, õnnis-
tas ta abti nii mõnegi lõbuja tunniga.

Raheteistkümnes jutustus.

Rits Kärneriks.

Masetto teeb enese kurtum-
maks ja peaseb selle läbi nunna-
kloostriks Kärneriks, kus tal õige
hea pöid hakkab, nii et wiimaks
üisna ära wähib.

Kord oli üks naisterahwaste klooster oma wabade nun-
nede läbi laialt kuulus ja et ma tema head kuulsust ära lõpe-
tada ei taha, jätan tema nime nimetamata.

Sellel ajal, kus meie jutustus algab, olivad seal kloost-
ris peale eestseisjanna veel kahetja noort nunne.

Kloostriks oli peale selle veel kubjas ja kärner.

Kärner oli wana, auuwäärt mees, aga et ta palj liiga
wäike oli, wõttis ta enese teenistusest lahti ja läks Lampo-
releiasse, kust pärit oli.

Kodukülas wõttis teda muu seas üks tugew, ilus talu-
pois, nimega Masetto vastu, kes tema käest küsis, kus ta nii
kaua olnud.

Wana kärner, selle niui Meeto oli, ütles temale jeda ja
fiis päris Masetto, misjugune tema töö kloostriks olnud.

Ja Meeto wastas:

„Minul oli ilus juur rohuaed korras pidada ja peale
selle käisin veel metsas puid raumas, wett ja toimetasin kõi-
jugu wäikesteid majatalustu.

Kuid need naisterahwad hakkiwad minule nii wähe
palka, et waewalt pastlite lappimiseks ulatas, uute peale pol-
nud mõeldagi.

Ja peale selle on need kõik noored tütarlapsed, kelle päris jaatan ise minu arvates lihas sükitab.

Sest midagi asja ei saa nende meele järele teha.

Kui ma wahel rohuedas ametis olin, tuli üks nunn kohe ja ütles: „Pane see süüa;“ ja siis tuli teine ja ütles: „Ei, pane see süüa;“ ehk jälle mõni wõttis labida minu käest ära ja leidis, et see pole hea ehk teine pole hea.

Nendel ja veel paaril muul põhjustel ei suutnud ma jeal kauem enant wälja kannatada, waid ütlesin enese teenistusest lahti.

Rubjas palus mind küll, kui ära tulim, et ometi mõne teise tööliste asemele muretsesfin ja ma lubasin seda ka.

Uga ta wõib kaua oodata, enne kui temale töölist lähem muretsema. Maljastas niisugune teine!”

Kui Masetto seda niisid Meeto käest kuulis, tuli temale kange himu nunnede juures teenida, pealegi kui arwas, et selle tööga hakkama saab.

Et ta aga kartis, et ta plaan luhka läheb, kui Meetole jellest märgata annab, jellepärast ütles ta ainult:

„Noh, ja tegid hästi, et tulema tulid, sest mis kasu on naisterahwaste juures teenida? Parem juba wanasarwiku enese juures; sest kuus kord seitsmest ei tea nad ijegi, mis tahawad?“

Nii pea aga kui läbirääkimine möödas oli, hakkas Masetto pead murdma, kudas kõige parem oleks nunnede juurde peajeda.

Et ta enese tugewa küllalt tundis olema, kõiki töösi täitma, mis Meetole peale pandud, jäi temal ainult ainuke kahtlus üle, et teda ehk jellepärast teenistusesse ei wõeta, et ta noor ja ilus on.

Kauase peamurdmise järele targutas ta wiimaks nõnda:

„See flooster on siit kaunis kaugel, kesgi mind jeal ei tunne. Kui ma nõnda aga teen, nagu olefin kurtumum, siis wõetaks mind ehk küll wastu.“

Selles lootuses wõttis ta ka kerwe õlale ja rändas, ilma et kellegile jellest sõnagi oleks lausunud, floostri poole, kuna omale peale selle veel kerjuje riided selga oli pannud.

Aloostriksse jõudes trehwas ta ka kohe õue peal kupjaga kottu, kelle käest kurtummade wiisil sõrmedega näidates süüa

palus, mõista andes, et jelle eest, kui waja oleks, walmis on puid raiuma.

Kubjas andis temale heameelega jüüa ja näitas siis mõne kännu peale, mis Meetole liiga rängad olivad, et Majetto need lõhki lõhust.

Ja et Majetto tugew mees oli, siis olivad need kännud õige lühikeste ajaga peeneks lõhutud.

Selle peale wõttis kubjas tema enesega ühes metja kaasa, lastis teda seal weel puid raiuda ja siis eesliga floostrisje wedada.

Majetto täitis kõik nagu kord ja kohus ära ja et floostris weel nii mõndagi tegemist oli, siis jättis kubjas teda paariks päewaks kohe oma juurde.

Seal trehwas teda ühel päewal eestseisjanna nägema ja küjis kubja käest, mis mees jee olewat.

„Madonna,“ sõnas kubjas, „jee on waene kurtummi, kes siia kerjama tuli. Ma andsin temale jüüa ja lasin jelle eest tööd teha, mida õige libedasti just waja oli.

Kui ta ometi pijut kärneriametit ostaks ja siia tahaks jääda, ma usun, siis oleksime üsna hea kaubaga koos.

Seet kärnetit meil waja on, ja tema tugew pois. Peale jelle on ta kurtummi, nii et karta pole, et ta nunnadele midagi ette lohtseks.“

„Sinul on tõesti õigus,“ sõnas floostri eestseisjanna, „jellepärast waata järele, kas ta kärneritööga hakkama saab ja katsu teda siis siin kinni pidada. Nuna temale ka paar wanu jaapaid, kantud riideid ja las' jõbb kõhu täis. Siis ta meel parem.“

Kubjas lubas jeda, ja Majetto, kes neist mitte väga kauge polnud ning tegi, nagu pühiks ta õuet, kuulis läbirääkimist pealt ning mõtles ijeeneses:

„Kui teie mind aga wastu wõtate, tahan nõnda teha, nagu teile eluajalgi tehtud pole.“

Kui nüüd kubjas teda rohuaeda wiis ja seal märkide läbi näidanud oli, mis teha tuleb, leidis ta, et Majetto kõige wäga hästi walmis saab ja ka nõuus on sinna jääma.

Sellepärast juhatas ta ka kurtummale kõik rohuaia tööd kätte, ning läks siis ise oma asja talitama.

Nuna Majetto nüüd päew päewa kõrwal floostri rohu-

aedas töötas, hakkasivad noored nunnad teda warsti narritamas käima.

Et nad arwasivad, et Majetto kurtum on, wadistasivad nad temale noffides kõikjugu fergemeelseid asju ette, kindel olles, et tema jellest midagi ei mõista.

Geistseisjanna ka jellest juuremat ei hoolinud, ject ta arwas wist, et uuel kärneril niijama palju tundmustest puudu on, kui keelest ja kuulmisestgi.

Kui nüüd Majetto ühel päewal palju tööd teinud ja wäsimuse pärast maha puhkama oli heitnud, juhtus nõnda, et paar nunna sinna paigale lähenešiwad.

Majetto tegi ennašt magama ja et nunned jeda uskusiwad, hakkasivad teda õige lähedalt flmitjema ja esimene nendest, kes wähe julgem oli, ütles teisele:

„Kui ma sind usaldada wõiksin, ütlesin sinule midagi jüdame pealt ära, mis mul mitmel korral juba pähe tärkanud ja mis ehk ka sinule kasuks wõib olla.“

„Ütle aga peale,“ wastas teine, „minu käest ei pea keegi hing midagi teada jaama.“

„Ma ei tea,“ jõnas nüüd esimene, „kas jee ka sinule imelik ei paista olema, et meid nii waljult siin peetakse, nii et üksgi meesterahwa hing peale wana kupja ja jelle kurtumma siia müüride wahale ei tohi tulla.“

Siisgi olen ma mõne naisterahwa käest, kes meid waa-tamas käiwad, kuulnud, et terve maailma maiused midagi jelle wastu pole, mida naisterahwas mehe käest maitjeda jaab.

Et ma jeda aga muudu kudagi teada ei jaa, kas jee ka õige on, mõtlešin jelle kurtummuga siin kasjet teha.

Ja tema on otje jünnis jelleks, ject tema ei wõi jeda kellegile wälja lobijeda, kui ka tahaks.

Sa näed ju, ta on juur, tugew mees, aga tingimata ka pijut lollakas.“

„Tule taewas appi, mis ja kõneled!“ ütles teine. „Kas ja ei tea siis, et meie armsa taewase isa auuks oma neitsilist puhustj oleme tõutanud hoida?“

„Ah mis!“ kostis esimene. „Kui palju asju ei tõuta meie igapäew, aga kes neid peab? Mitab tõutusest üksin-dagi küll.“

„Kga kui jellel asjal tagajärjed oleksivad?“

„Siua mõtled tagajärgede peale enne kui nad seal on. Tuleb aeg, tuleb nõuu. Ja on tuhandeid abinõusid olemas, et nõnda teha, et keegi märka.“

Teine, kes juba ka kängesti ihaldama hakkas, näha jaada, misjuguine elajas jee meesterahwas siis õige on, päris niilid ka omalt poolt, kudas selle asjaga siis õige peale hakata tuleks.

„Sa näed,“ kostis esimene, „praegu on pärastlõunane aeg ja peale meie magavad wist juba kõik teised öed. Waatame aga siisgi wahepeal ringi, kas kedagi aedas pole, ja kui ei ole, mis on siis meil muud teha, kui wõtame kärneri käest kinni ja wiime ta sinna onnikesesse, kus ta wiima eest warjul käib. Nii kaua kui üks temaga sees on, peab teine wäljas wahti pidama. Ja tema on ju nii lollakas, et meie temaga kõik teha wõime.“

Masetto kuulis nende terwet läbirääkimist ja oli muidugi kõigea nõuus.

Ta ootas ainult niilid weel kärjtitult aega, millal ta onnikesesse wiitakse.

Kui nunnad igalpool hoolikalt ringi waadanud oliwad ja midagi leidnud polnud, lähenes esimene nendest kärnerile ja aratas tema üles.

Kui kärner püsti tõusnud oli, wõttis nunn meelitades tema käest kinni ja ta laskis ennaft onnikesesse jaata.

Onnikes ei lastnud ta aga ka ennaft enam kaua paluda, waid tegi mis ihaldati.

Nii pea kui ta ühe joowiigi waigistanud oli, ajus teine asemele ja Masetto taltjutas ka jeda, kuna ta aga ikka oma lollaka oja edasi etendas.

Nunned ei leppinud ka jugugi ainult esimehe katsega ja tunnistasivad jalaja üksteisele, et meesterahwaid tõesti liiga paljusid kiidetud ei ole.

Nad oskasivad ka pärastpoole weel jündjaid tundisi wailida, et kurtummaga aega wiita.

Kord juhtus, et üks nunn oma kongi astnast nägi, mis rohuaias tehti, ja kohe teisele näitas, mis seal jündis.

Nad mõtlesivad asjast kõigepealt kohe eestseisjannal

teada anda, kuid lõiwad kahewahеле ja otjustasiwad siis parem ise ka kärneri juurde minna.

Mõne juhtumise läbi jündis ka pärastpoole, et kolm ülejäänud nunne jaladuse kaasosalijeks jaiwad, nii et ainult eestseisjanna weel üle jäi, kes asjast ei teadnud.

Aga ka see ei pidanud kauaks wältama.

Seft kui eestseisjanna nüüd kord palawa ilmaga aeda jalutama läks, leidis ta Majetto, keda töö onnisejes enam wäsitanud, kui kärneritöö, puu alt magamaft.

Ja et nüüd pijut tuult tõstis, lehwisiwad kärneri riidehilbud ning eestseisjanna silmas niiugust pilti, mis temale needjamad ihad üles ajas, mis nunnadelgi.

Ta äratas magaja ülesse, wiis oma juurde kloostrikambriise ning ei lastnud teda otse mitmel päewalgi oma kõrwaft.

Ja nunnadele jünnitas see juurt meelehärmi. Nad hafasiwad üsna lausa juba kaebama, et kärner laisaks on läinud ja enam rohuaeda harida ei wiitfi.

Kui eestseisjanna aga kärneri wiimaks ka jälle wälja läsi, ei püsinud ta siisgi kaua üfsinda olla, waid wedas aga kärneri jälle oma juure tagasi.

Ja Majetto nägi sel kombel wiimaks ära, et asi kaua enam nõnda edasi minna ei wõi ja ta wiimaks oma terwise kaotab, kui kurtummaks edasi jääb.

Sellepärast leidis ta heaks, ühel õhtul, kui eestseisjannaga üffi oli, oma keelepaelad peasta ja ütles:

„Madonna, üteldakse harilikult, et ühest kuseft künnele kanale küll on, aga künneft mehest waewalt ühe naisele, kudas pean ma siis wälja kandma, kuna siin üfsinda üheksa peal olen? Hakake parem mõdetu pidama, wõi laske mind hoopis ära minna. Aga enam ma jedawiihi ei juuda.“

Eestseisjanna imestas kui kurtumma kõnelema kuulis.

„Mis see on?“ hüüdis ta. „Ma arwasin, et ja kurtum oled?“

„Seda ma ka olin,“ wastas Majetto, „aga mitte jündimiseft jaadit, waid äkiliseft ehmatuseft. Täna aga on taewas minu keele ja kuulmise jälle äkitselt peastnud.“

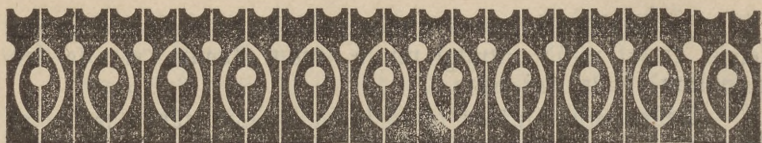
Eestseisjanna jäi ka teda uskuma ja küfis nüüd, mis ta küll sellega arwawat, et üheffat teenib.

Ja Majetto jutustas nüüd temale kõik, ning eestseisjanna leidis, et tal nüüd ainustgi nunne enam floostreis ei ole, kes rumalam ei ole, kui tema.

Sellepärast otjastas ta ka targasti asja nõnda seada, et kõla kaugele ei läheks ja selleks oli kõige parem, kui Majetto floostreisje jääb ning jõudu mööda kõikide soovijate waigistada püüab, et üks teise peale mitte kadeda ei jääks.

Et ka wana kühjas jelsamal ajal ära jurema juhtus, siis andis ta Majettole selle koha ning määras aja nõnda ära, et sellest kellelegi tüli ei peaks tulema.

Kolmeteistkümnes jutustus.

Õõpiku püüdmine.

Sellest ei ole just veel väga kaua aega mööda, kus Romagnas üks tubli ja lugupeetud mees, nimega Lizio di Balbona elas.

Sellele kinkis tema abikaaja Giacomina veel wanal päinwil ihe tütre.

Ja et jee tütar wanemate aiuus laps ja ka ütleмата ilus oli, siis ellitafiwad need teda väga ja walwafiwad ka hoolega tema üle, lootes, teda fõrd rikkale mehele panna.

Wahepeal elas aga keegi rikas, tugew ja ilus noormees, nimega Ricciardo von Brentinoro tütarlapje ijaga kaunis heal jalal ja niisama ka emaga.

Tütarlapje wanemad pidaifiwad teda otje nagu omafs pojaks ja alati käis ta wabalt nende juures külalijeks.

Kui nende hästi kaswatatud, praegu täiecalijeks jaanud ja ilus tütar nüüd igapäew jellal nooremehel filma all oli, hakkas jee teda muidugi väga armastama, aga ta oskas jeda ka nii hästi warjata, et keegi peale tütarlapje jeda ei märkanud.

Ja ka tütarlapjel oli kuumi weri.

Ta mõistis nooremehe armastust, armastas ije ka ja püüdis jeda wastata.

Ricciardo oli rõemus, kui nägi, et tütarlaps teda wastu armastab ja enam kui üksfõrd liikus armuawaldus tema keele peal, aga alati pidas argdus jeda tagasi.

Aga wiimaks kogus ta siisgi fõrd julguist ja ütles:

„Gatarina, ma palun jind, ära lasje mind armastufe pärašt ära jurma.“

"Armas taewas," wastas tütarlaps, "et ja mind ka kauem jamneda ei lajaks."

See wastus wabastas noorelmehel täiesti keelepaelad ja ta jõnas:

"Mina olen walmis kõik tegema, mis soovid. Aga sina pead abinõuu muretsema, mis meie elu peastaks."

"Sa näed, Ricciardo," wastas Catarina, "kui walgult minu üle walwatakse ja ma ei juuda midagi wälja mõelda, kudas sinul hea oleks minu juurde tulla."

Tuleb sinul aga midagi meelde, mis meie elu peastmiks sobib, ilma et minu head nime rikuks, siis üle awalikut, ja jee peab jündima."

Ricciardo mõlles wähe järele ja ütles:

"Armas Catarina! Ma ei tea ühtgi teist abinõuu, kui et ja oma woodi palkoni peale muretsema katjufid. Kui ma siis teaksin, et õigel ajal oled, roniksin ülesse, olgu jee ka nii kõrgel kui tahes."

"Kui ja ülesse ronida peaksid julgema, siis tahan ma juba nõnda sisse seada, et minule ajal magada lubataks," wastas Catarina.

Ja jalaja antud muju wajutas jellele läbirääkimisele pitjari alla, mille peale nad jälle kiirelt lahkusiwad.

See oli maikuu wiimaste päewade jees ja juba järgmisel hommikul kurtis Catarina emale, et ta möödaläinud õigel juure palawuse pärast peaaegu magadagi pole saanud.

"Mis ja ajal palawusest sonid, minu laps?" ütles ema. "Pole ju õiget soojagi weel olnud."

"Kui jeda ijale ütlesid," wastas Catarina, "siis ehk oleks jee weel wähegi õige, armas ema. Aga ja pead mõtlema, et noortel tütarlastel soojem weri on, kui elatanud inimestel."

"See on küll õige, minu tütreks," jõnas ema. "Aga mina ei wõi ju ilma külmemaks teha. Jumala ilmadega peab nõnda rahul olema, nagu nad on ega tohi nurijeda. Ehk on ka tulew õö jahedam, nii et rahulikult magada wõid."

"Munaks jeda taewas," õhkas Catarina. "Aga harilikult ei jää õöö wastu surwet jahedamaks."

"Kudas ja siis tahad, mis tegema peab?" päris ema.

"Kui sinul ja ajal midagi selle wastu ei oleks," wastas tütar, "siis tahaksin küll oma woodi aja toa kõrwa palkoni

peale wiia ja jeal magada. Seal kuuleksin ööpikut laulma ja magaksin küll parem jahedas õhus, kui sinu juures umbes toas."

"Hea küll, minu tütreke," sõnas ema. "Ma tahan isale ütelda, ja kui temal midagi sulle vastu pole, siis peab see juundima."

Kui Giacomina oma mehele nüüd jeda asja ette kandis, andis see nagu wana inimene kunagi tõreledes wastuseks:

"Õi toas õige palaw nüüd. Mis see plika seal ööpikuteft asjata wadistab, kes teda unele juigutama peawad! Külap ma teda witsakimbuga õpetama wist pean, kudas ka rohufirtsude jartsutamisel uinuda wõib."

Kui Catarina jeda wastust emalt kuulis, jaatis ta järgmise öö enam pahameele kui palawuse pärast hoopis rahutult mööda.

Ta ei maganud mitte ainult ije, waid ei lasknud ka ema magada, kuna ta ühtelugu juure palawuse üle kurtis.

Ta selle tagajärjel ütles ema järgmisel päewal oma mehele:

"Näe, sinul on küll ka liiga wähe armastust meie waeje tütre vastu. Ei tea mis see sinule õige teeks, et teda öösel palkoni peal magada ei laske?

Möödaläinud öösel ei saanud ta waeneko toas palawuse pärast filmagi kinni.

Ta on see siis nii imelik, kui noor tütarlaps heameelega ööpiku laulu kuulda tahaks?

Noorus on noorus ja armastab kõiksugu looduse imetegusi."

"Noh, hea siis küll," sõnas Vizio. "Lai' wiib peale oma woodi palkoni peale, aga lae ümberringi kardinalad panna. Lai' teda siis peale ööpiku laulu all unele juikuda."

Kui Caterina jeda kuulis, tõttas ta kohe oma woodit korraldama ja andis ka parajal filmapilgul Ricciardole märku, kus teda täna öösel leida wõib.

Ta kui Ricciardo jeda märkas, teadis ta küll, mis temal teha tuleb.

Rii pea kui Vizio kuulis, et tütar woodisje heitis, keeras ta ukse, mis tema toast palkonile wiis, kinni ja heitis ije ka magama.

Kui Ricciardo nägi, et majas kõik juba vaikjeks jäänud, ronis ta redeli abil rohuga müüri ja vihmatoru mööda palkoni peale kus tütarlaps teda suure rõemuga vastu võttis.

Ujalugu ei kõnele, kui jägedasti Catarina õppikut laulma kuulis, et aga nende lõbu juur oli ja õõ enam piff polnud, siis läks see nendel nii kiirelt mööda, et päife juba tõusma hakkas, kui nad waewalt wähe magama saiwad jääda.

Ja osalt palaw aastaag, osalt nende õrnad kaelustamised, oliwad neid nõnda joendanud, et nad hoopis ilma waibata puhkasiwad.

Catarina oli parema käega armajama kaela ümbert kõvasti kinni wõtnud ja pahema käega — linnu ümbert, mille laulu ta nii hea meelega kuulda igatsenud.

Runa nad jarnajes seisukorras wiibisiwad, jõudis päew kätte.

Vizio tõusis üles ja et tal meelde tuli, et tütar palkoni peal magab, oli ta uudishimulik näha saada, kuidas tütar õppikute laulmise all puhkab.

Tasakesti astus ta woodi äärde, liikkas kardina kõrwale ja leidis mõlemad armastajad ülemal kirjeldatud seisukorras kõige magusamalt magamas.

Kui ta Ricciardo näo ära tundis, pööras ta jälle minema, läks oma naise magamisekambrisse, äratas ta üles ja ütles:

„Tõuse ruttu üles, naine; minu tütar on õppiku nii imeilusalt leidnud olema ja nii hästi teda tabada oskavud, et ta teda enese käega kinni püüdnud on.“

„Kudas on see võimalik?“ hüüdis emale.

„Seda pead ise nägema, kui aga küllalt kiirelt tulla jõuad,“ wastas isa Vizio.

Naine tõmbas omale kähku riided selga ja läks oma mehe järele, kes ta woodi äärde wiis, kardina eest ära liikkas ja temale näitas, kui kõvasti tütar õppikut, kelle laulu järele nii igatsenud, peos pidas.

„Ema, kes tundis, et Ricciardo teda jurnawalt teotanud, tahtis kisa tõsta ja armastajaid etteheidetega üle külwata, kuid mees pidas teda kinni ja ütles:

„Naine, kui wähegi tarf oled, siis pead vaikima, sest on Catarina kord õppiku kinni püüdnud, siis pidagu seda ka enesele.

Ricciardo on rikas ja mõisniku joost, kui ta Catarina omale kõihib, on see meile ainult kasuks.

Tahab ta minuga hästi läbi saada, siis peab ta Catarina omale mõtma, et ära näeks, et õppiku mitte mõderasse puuri, vaid oma puuri pistnud on."

Sellega las kis ennaft emake ka waigistada, pealegi, kus nägi, et mees selle sündmuse üle just wiha pärast pöörane polnud.

Ja et ta leidis, et tütrele hea õõ olnud, et ta magujusti maganud ja linnu kinni püüdnud, jäi ta rahule ja waitis.

Warsti peale jeda ärtas Ricciardo üles, ja kui ta leidis, et päite juba keskhommikus oli, mõtles ta, et nüüd juba enam heaga ei peaje.

"Tule taewas appi, minu armjam!" hüüdis ta Catarinat äratades. "Mis hakkame nüüd peale? Päew on juba ammu käes, ja mina ifka weel siin."

Nüüd lütkas Lizio uuesti kardina kõrwa ja ütles:

"Selleks peab juba nõu leidma."

Ricciardo arwas oma wiimase tunni juba lõõnud olema, kui nüüd wanameest filmas.

"Oh, minu herra!" sõnas ta, kura ta woodis üles tõusis. "Digu teil taewa pärast halastust minuga! Mina mõistan, et truuduseta ja kurja inimesena kurma ärateeninud olen. Tehke minuga mis tahate, aga ma palun, jätke mind ifka elusje."

"Ricciardo!" wastas wanamees, "minu sõprust ja usaldust, mis sinule kinkisin, oled ja kurjasti tarwitanud. Et aga asi juba lord nõnda seijab ja sinu nooruse kuum veri sind sellele effijammule awatlenud on, siis mõid ennaft surmast ja mind häbist selle läbi peasta, kui ennaft siin paiga peal Catarinaaga ära kihlad ja tema igaweseks ajaks omaks teed, nagu ta sel õõl olnud. Sarnasel kombel mõid minule rahu jälle tagasi anda ja oma elu peasta. Kui mitte, siis anna oma hing Jumala hooleks."

Catarina oli õppiku lahti lastnud, waiba üle pea tõmbanud ja kibedalt nutnud.

Nüüd pühkis ta nuufjudes filmi ja palus isa käest andeksandmist ning armjamalt, et ta isa nõudmist mõimalikul korral täidaks.

Ricciardo ei lastnud ennaft ka kaua paluda, sest osalt tundis ta häbi oma teo üle ning tahtis jeda jälle heaks teha, osalt hirmu kurma eest ja armastust elu wastu.

Rõige enam aga kihutas teda jüdamlik armastus ja ihaldus, armamat täiesti omale jaada, taga.

Sellepärast ei olnud ta kaua kahewahel, waid walmis kohe ennaft Lizio soorwidele alla andma.

Ja Lizio kihlas nad siis kohe jealsamas pidulikult ära.

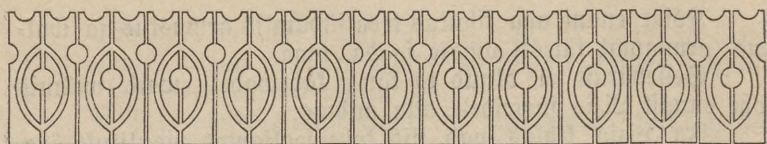
Selle peale läkfiwad mõlemad wanakesed jälle minema ja ütlesiwad:

"Magage aga nüüd hästi wälja, jeda on teile ehk enam tarwis, kui ülestõusmist."

Sellega lastfiwad nad kardinad warsti jälle maha ning ööpitu püüdmine algas uuesti.

Muidugi peeti järgmisel päewal kihlused awalikult ära ja peale jeda ka pulmad.

Reljasteitflümnes jutustus.

Papp kõõgitüdruku juures.

t

Piesole papp armastab üh-
ilusat leiknaist, kes teda aga sil-
maotsas jallida ei wõi. Kuna
niiid papp arwab, et ta ilusa
lese juures magab, magab ta ko-
gemata selle kõõgitüdruku juures,
kuhu piiskopp waatama tuuakse ja
tudas papi filmad siis häbitäis on.

Piesole oli kord wana, kuulus linn, wahpeal ei ole aga
tema kuulsus muus asjas wähenenud, kui et seal enam piis-
kopp ei ela.

Kiriku lähedal oli seal ühel juurtjugu leiknaisel, nimega
Piccarda, wäike mõisake ilusa elumajaga, kus ta ise, sest et
just juuremat rikas ei olnud, juuremalt oialt terve aasta läbi
elas, kuna ka kaks tema wenda, kes wiisakad ja hästi koolita-
tud inimesed oliwad, tema juures wiibisiwad.

Et ta niiid alati kirikus käia armastas, siis jündis sel
põhjusel, et noor, ilus ja wäga armastusewääriline oli, et
selle kiriku õpetaja wõi papp teda hullupööra armastama
hakkas.

Mõne aja pärast läks papp juba nii julgeks, et noorele
naisterahwale oma soowiji ja armastust awaldas, ning was-
tuarmastust palus.

Ta oli ju a wanapoolne mees, aga siisgi weel poijiseje
aruga, seal juures uhke ja ennaft täis nagu kallun, kes enesest
palju lugu pidas, ehk ta küll wastik inimene oli ja keegi teda
jallida ei wõinud, weel wähem see naisterahwas, kes teda
nagu peawalu põlgas.

Et ta aga mõistlik naisterahwas oli, wastas ta papile jelle armuawalduje peale:

„Rõgeauuline ijang ja hingekarjane, minule meeldib wäga hästi, et teil arin on mind armastada ja ma olen ka jelles süüdlane, et teid wastu armastan ja tahan teid ka wäga heameelega armastada, kuid mete armastusel ei pea midagi patust ega feelatud asja lõpuotstarbeks olema.

Teie olete waimulik isa ja preester ning astute juba kaunis jõudvasti wanuse poole, jellepärast peate ka karskelt ja kumbelisel elama.

Ja teijelt poolt waadates ei ole ka mina enam juft laps, kellele niijugused armulood sündjad olefiwad, pealegi olen leff, ja teie teate küll, kui auusalt leskede kohus on ennast ülewal pidada.

Äirge jellepärast fiis pahaks pange, et ma sel kumbel, nagu jeda nõuate, teid armastada ega teie armastust omale meeldida ei wõi lasta.“

Papp, kes sel korral küll kaugemale ei jõudnud, ei jätnud fiisgi weel lootust ega lastnud ennast esimejst wastutõrkumijst jegaseks teha.

Waid ta jättas oma kallale tormamist püsimata sitkusjega edasi, jaatis noorele lesjale pikki armastuje kirjaji ja jobitajaid kaela peale ning ei jätnud ka juufjõnal meelitamist, nii pea kui jee kena naisterahwas kirjususje tuli.

Et nüüd papi pealekäimine õrnale lesjale iffa enam wastituks ja koormawaks läks, fiis wõttis ta nõuufs, waga isa niijugusel wiifil, nagu ta jeda ärateeninud oli, kaelast ära toimetada, jest et jee pehmemaal kumbel wõimalik polnud.

Siisgi tahtis a jelle asja üle ennemalt weel oma wendadega kõneleda ja nõuu pidada.

Wendele jutustas ta fiis ka ühel ilusal päewal, kui pöörane jee papp on ja mis ta jelle wastu nõuufs wõinud teha.

Kui nemad jelle plaani kohta oma nõuusolemist oliwad awaldanud, läks ta paari päewa pärast jälle kirjususje, nagu jee tema harjunud wiifiks oli jaanud.

Waewalt oli papp aga teda näinud, kui ta jälle oma harjunud wiifi järele ilusa lese juurde tuli ja temaga juttu püüdis teha.

Naisterahwas näitas temale ka jee kord enam lahkemat nagu ja kui papp temale iffa jälle uuesti oma armastust awaldanud oli, andis ta sügawa õhkamijega wastujeks:

„Muuwääriline ijang, ma olen jägedasti küllalt kuulnud,

et üksigi kindlus nii tugev ei oleks, et ta kaua wältawa ja ägeda ümberpiiramise ja kallaletormamise järele alla ei annaks! Ja ma leian et minuga jamajugune lugugi on jündinud. Teie olete mind oma meeldivate kõnede, ilusate sõnade ja selle ehk teise heateoga nii kaugele liigutanud, et ma wiimaks walmis olen oma eelarwamisi kõrwale heitma ja ennast teile alla andma, kui nii juurt meelehead minuist leiate."

Rõemjalt wastas nüüd papp:

"Madonna, ma tänan teid südamest. Ma ei inestanud tõesti mitte wähe, kui nägin, et teie nii kaua minule wastu pidasite, sest et jeda minul teistega ennemalt ette pole tulnud ja ma enesele juba ütlesin, et kui naised hõbe oleksiwad, siis nad rahaks ei sõlbaks, sest et nad haamrit wälja ei kannata. Kuid ütelge minule nüüd, millal wõime lähemalt kõneleda?"

"Armjam isand," wastas nägus leff. "m i l l a l, jeda leiaksite küllalt, sest et minul meest pole, kellele wõeraga möödasaadetud böde eest aru peaksin andma, aga „k u s ja k u d a s", jeda ma ei tea."

"Mitspärast siis mitte," nõudis papp. "Ma arwan, et teie kodus jelleks küllalt jünnis paik on."

"Auuwääriline isand," wastas naisterahwas, "teie teate, et minul kats wenda on, kes noored inimesed ja kes böd kui päewad sõprasi oma juurde tulla lasewad, ja meie maja on wälke.

Sellepärast ei wõi ma teid muul wiisil oma juurde tulla lasta, kui ainult böjel ja teie peate nii tumm olema, kui kala ja mitte üht healtgi enesest andma.

Kui jeda soowite, siis wõib nõnda peale teha, sest wendad ega nende sõbrad ei tule küll minu tuppa, aga nende kamber on minu toast ainult õhuteise waheseina läbi lahutatud, nii et ka kõige tasajemat sõna ära kuulda wõib."

"Madonna," sõnas papp, "ühets ööks ehk kahets ei tähenda jee midagi, need esimesed böd wõin juba teie tahtmise järele tumm olla kui kala, jelle aja peale aga waatan ringi, kust mõnujama koha endile leian."

"Jea siis küll, auuwääriline isand," wastas naisterahwas, "jee on teie teha; aga ainult üht asja pean paluma, et teie jeda salajas peaksite ja kesgi jellest sõnakestgi teada ei saaks."

"Olge jellepärast mureta," kinnitas papp, "ja jeadke, kui wõimalik, kõik nõnda fiske, et meie juba täna böjel kofku jaada wõiksite."

„Sellega olen ma nõuus,“ jaatas nägus leif ja rääkis veel papiga kofku, mil ajal ja kudas see tema juurde tulema peab ning pööras jelle peale kodu minema.

Noorel leifel oli kodus tüdrukü teenijaks, kes enam noor polnud, aga näo ja kogu poolest nii inetu oli, et hullemat enam mõelda ei võidud, sest tal oli lõjus nina, wiltune juu, laiad mokad, pikad, mustad ja jagris hanubad ning kõerfilmad, pealegi oli ta näost nii wasekarna punane, et arvama pidi, et ta juwe mitte Giesalis, waid Senegalis mööda jaatnud oli.

Peale jelle kõige oli ta veel puusast wigane ja wedas paremat jalga taga.

Tema nimi oli Ginta, aga kõigest oma põhjatust inetusest, mis otse jälkuse tunnet wõis äratada, oli ta kaunis tiimaline.

Selle tüdruku kutjus nüüd ilus leif kodu jõudes oma juurde ja ütles temale:

Ginta, kui fina täna böfel minule ühe heato teed, siis mõid jelle läbi minu käest ühe ilusa, uue järgi omale teenida.“

„Uue järgi?“ hüüdis Ginta, „jelle eest, proua, wõite mind tulest läbi ajada, weel wähem muud asja!“

„Hea küll siis,“ ütles ilus leif, „fina pead täna böje ühe mehega minu woodis magama ja teda kallistama. Aga hoi a ennast, et sa healt ei tee, et minu wennad find kuuleksiwad, sest nagu sa tead, magawad nad teinepool waheseina. Pärast jaad jelle eest minu käest järgi.“

Waewalt oli õhtu ja määratud tund kätte jõudnud, kui papp tuli ning lese wennad kofkurääkimise järel kõrwal toas wiibiswad ja oma healt kuulda lasiwad.

Papp hiilas nõnda siis pimedas ja hoolega kolistamise eest hoides lese tuppa ja jelle woodisse, kus Ginta ümbert firglist kinni wõttis ning kõiki neid maiuseid maitsema hakkas, mille järele ta ammu ju nii wäga ihaldanud.

Ja jeda kõik healt tegemata ja nii waitfelt, kui wähegi wõis.

Oli jee jündinud, läks ilus leif oma wendade juurde ja palus neid, et nad nüüd ülejäänud asju nõnda korraldasiwad, nagu jee nende wahel kofku räägitud oli.

Need hiilaswad ka siis tasakesti kodunt wälja, turuplatfile, kus jaatus ka nende poolt oli.

Sest et õhtu joe oli, ei piisunud piiskopp toas umbjes õhus istuda, waid oli wälja jalutama tulnud.

Wendasi nähes, oli ta koe nõuus nende juurde tulema,

et seal ennaft wastu ööd jaheda joodawa wiinaga karastada, nagu noored mehed teda palusiwad.

Nad pöörasiwad sammud tagasi, läksiwad rohuaeda ning jaatsiwad seal natuke aega tulelontide walgujel ja kullase wiinaga täideind peefrite juures mööda.

Oliwad nad joonud, ütleksiwad noored mehed:

„Waimulik isa, et teie nii armulik olete olnud ja meid meie wäikesesje onni waatama olete tulnud, siis tehke meile weel jeda meelehead ja tulge waatama, mis meil teile näidata on.“

„Hea meelega,“ wastas piiskop ning tõusis üles.

Üks wendadest wõttis nüüd põlema küünla kätte ja astus tuppa, kus papp Ginta kõrwal lamas, kuna piiskop ja teised temale järgnesiwad.

Armujänuuline papp, kes kauasest wastutõrkumiseft agarale tegewuiele üles ärritatud, oli jelle lühikesje aja jookjul enam kui ühe jaamawähe ära ratsutanud ning jellest nõnda ära wäsinud, et juureft palawuieft hoolimata oma „iluduse“ kaisju magama oli jäänud.

Selles jeisukorras näitas noormees teda piiskopile ja tervele jeltiskonnale, kes jeda imetegu nüüd kõik waatama tõttasiwad.

Kõikjelt ärkas papp üles ja kui ta küünla eredat walguft ja nii palju inimesi oma ümber nägi, kohkus ta ära ning peitis pea hirmu ja häbi pärast meesti waiba alla tagasi.

Piiskop aga jõimas tema wähepeal halastamata maha, ja kästis teda pead üles tõsta ning waadata, kelle juures ta magab.

Kui papp nüüd aru sai, kudas teda ninapidi weetud, oli ta häbi pärast otje meeleft ära ja wandus ennaft maa alla.

Piiskopp aga kästis teda üles tõusta, riidesje panna ja jaatis ta siis kindla wahijalga wahel kodu, kus temale eefimise eest ränga karistuse peale panti.

Piiskopi uudishimuliste küsimiste peale jutustasiwad noored mehed temale terve loo ära, kudas papp Ginta juurde woodi jattunud ning piiskop kiitis jelle eest niihästi wendasi kui ka nende öde, et nad oma kasa preestri werega määrdinud, jellegi poolest teda õieti karistanud on.

Papile määras aga piiskopp nelikümmend päewa ja ööd paastumist, kuid armastus ja wiha tegiwad, et ta oma rumalust enam kui jeitje kuud taga kahetjes.

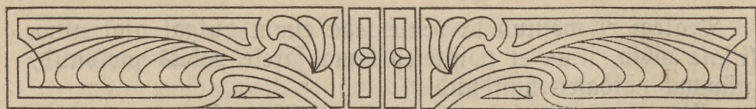
Pealegi ei võinud ta peale jeda enam hulgal ajal nina
ulitjale pista, ilma et poistikesed tema järele poleks jooksnud,
ja näpuga näidates hüüdnud:

"Näe, sealt lähed see, kes „ilusja“ Cinta juures magas".

Ja see vihastas pappi nõnda, et ta otje meelt heit-
mas oli.

Nõnda jai papp ilusja lese kavaluse läbi rahwa naeruks,
ning Cinta võitis omale selle läbi lõbuja õhtu ja uue järgi.

Wiesteistkümnes jutustus.

Peteturd naine.

Wolfrath laenab oma sõbra Gasparnolo käest lafsada guldinat ja maksab selle naisele ühe öö eesi. Pärast ütleb ta Gasparnolole, et ta oma mõla tema naisele ära maksnud ja see ei tohi ka jeda tagast ajada.

Mailandis elas kord keegi noormees, nimega Wolfrath, kes kaval ja hästi haritud mees oli.

Ta ajas wäikest äri ja et ta õiglase maksja oli, siis laenasiwad kaupmehed temale heameelega mõnikord raha kui tal jeda tarwis oli.

See noormees hakkas ühe rikka kaupmehe Gasparnolo naist Ambrogiat, kes väga ilus naisterahwas ja selle mees tema sõber oli, armastama.

Ta warjas oma armastust nii osawasti, et kesgi jeda ei märkanud ja laskis siis wiimaks Ambrogialt wastuarmastust paluda, jelle eest kõik teha lubades, mis nõutakse.

Ambrogia andis ka pika läbirääkimise peale alla, kuid jelle tingimisega, et Wolfrath asja kõige ees jaladujeks hoiaks ja öö eest 200 guldnad maksaks.

Wolfrath oli Ambrogiat jeni ifka auujaks naiseks pidanud, kui ta aga nüüd tema rahaahmusest kuulis, kurwastas jee teda väga.

Sellepärast otjustas ta ahnele naisele wigurid mängida, ei lausunud aga jellest kellegile, waid lasi küsida, millal ta tulla ja raha tuua tohib.

Kaupmehe proua teatas temale ka siis, et tema mees

mõne päewa pärast Genuasje reisir, siis olewat paras aeg tulla.

Seda kuuldes, läks Wolfrath Gasparnolo juurde ja ütles temale :

"Minul on teatud asja peale faksjada guldnat waja. Kas ja ei wõiks minule laenata?"

"Bäga hea meelega," ütles Gasparnolo ja tõi kohe raha wäja.

Mõni päew peale jeda sõitis Gasparnolo Genuasje ja tema naine saatis kohe Wolfrathi järele.

Wolfrath wõttis omale ühe jeltšimehe kaasa ja läks tema juurde.

Esimene asi, mis ta tegi, oli jee, et jeltšimehe juuresolekul kaupmehe prouale faksjada guldnat andis ja ütles :

"Madonna, ma palun teid jeda raha wastu wõtta ja oma mehe kätte anda, kui ta tagasi tuleb?"

Kaupmehe proua wõttis ka raha wastu ilma et Wolfrathi sõnadeist halba oleks mõtelnud.

Palju enam arwas ta, et Wolfrath jeda ainult jellepäraft ütelnud, et jeltšimees ei märkaks, miksparaft raha antakse.

Selleparaft wastas ta:

"See peab jündima ja ma tahan ainult näha weel, kui palju jün raha on, et paraft enam eksitust ei tuleks."

Ta raputas raha kotist wälja, luges üle, leidis dieti faksjada guldnat olema ja pani rõemjalt oma kasti.

Kuna jeltšimees nüüd wäljaarwatud põhjusel minema läks, jäi Wolfrath jinna ning saatis õõ lõbusjalt mööda.

Ja mitte ainult jelle õõ, waid weel mitu teist õõd, jeni kui kaupmees tagasi tuli.

Oli Gasparnolo Genuast tagasi jõudnud, tarwitas Wolfrath esimeist juhiunmist, kus ta Gasparnolo naijega kahekeest eest leidis ja ütles:

"Gasparnolo, need faksjada guldnat, mis hiljuti jinu käest laenasin, andjin ma jinu naijele tagasi, jest et mul neid mujale tarwis ei läinud. Ole nii hea ja tõmba jee jumma siis minn wõlaarwest maha."

Gasparnolo küjis nüüd oma naije käest, kas ta jelle raha kätte jaanud.

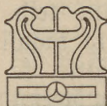
Ja et ka Wolfrathi jeltšimees tunnistajana ligi oli, siis ei tohtinud naine jadata, waid ütles:

"Ah jah, ma jain raha küll kätte, aga olen seni unustanud" finule ära anda."

"Wäga hea, Wolfrath," ütles Gasparnolo, "ja võid kindel olla, et minu mõla oma kasjaraamatust maha tõmmata lajen."

Selle peale läks Wolfrath minema.

Petetud naine pidi aga oma patupalga mehele wälja maksma ning kawal Wolfrath oli ilma rahata maiust nojida saanud.

Käesolew raamatuke sisaldab eneses kuulsa Italia kirjaniku **Giovanni Boccaccio** suremata kuulsaks saanud kirjatööd.

Juba see, et tema uudisjutud kõigisse haritud keeltesse on tõlgitud, wastutab nende väärtuse eest, olgugi, et mõni neid uudisjuttusi niisugusteks peab, mille nimetamine juba karskel inimesel põlastuse värinad peab peale ajama.

Kuid see eelarwamine, mis Boccaccio kirjatööd pornografiaks tembeldab, on ajast ära iganenud.

Waimu ja aastate poolest alaealistele ei ole see raamat muidugi määratud, aga täiskaswanud ja küpse mõistusega inimene loeb teda ilma et oma hingele kahju saadaks lõbu ja kasuga, iseäranis, kus kirjanik osawalt armastuse maiate „kriuket“ välja toob ja inimesi abielu truuduse asjas etteawaatusele hoiatab.

Saada igast raamatukauplusest.

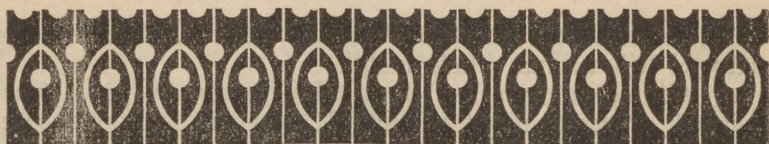
🌀 🌀 **Tga nädal ilmub üks wihk.** 🌀 🌀

Hind 10 kop.

Tell. mise adresse:

Г. Ревель, типографія А. Лаурманъ,
Никольская ул. № 16.

16. jutustus.

Õõsine segadus.

Kaks noortmeest jäävad talumehe juurde õõmajale. Üks nendest asub õõsel peremehe tütre juurde, kuna perenaine jälle kogemata teise teetäija juurde woodisse heidab, kes kõhe ratsutama hakkab. See, kes tütre juures viibinud, heidab pärast peremehe juurde ja jutustab temale sõit, kuna tateda oma sõbraks peab. Peremehe hing kargab muudugi teis ja tõuseb tüli, kuna aga perenaine jälle äpardust märgates tütre juurde heidab ja targa sõna läbi sõit uuesti heaks teeb.

Mugane lagendikul elas üks auuväärt talumees, kes rändajatele raha eest süüa, juua ja hädakorral ka ulualust andis.

Õõmaja andis ta jellepärast ainult hädakorral, et ta maja wälke oli, nii et jünna palju wõeraid sisse ei mahtunud. Sellel talumehel oli kaunis ilus naine ja kaks last.

Õõmene lastest oli ilus, wirt tütarlaps, 15—16 aastat wana, kuna noorem weel alles aastatgi polnud ja hällis magas.

Üks Florentsias elutsen wiisipäraline, rikas noormees oli jagedasti healt mõõda sõitnud, tütarlast näinud ja kangesti armastama hakanud.

Ka tütarlaps armastas teda wastu ja enam kui üksford Wabadel tundidel.

oleksivad nad oma palawaid joorwisi waigistada katsunud, aga talgi ei leidnud nad jelleks mahti.

Et aga nooremehed, kelle nimi Pinuccio oli, tung päew-päewalt kaswas, nii et ta wiimaks enam wälja kannatada ei suutnud, hakkas ta pead mürdma, kudas kord ometi asja joone peale jaaks.

Kauase mõtlemise järele jõudis ta otsusele, et tuleb talumehe juurde võmajale jääda ja siis õigel waadata, kudas edasi jaab.

Ta ei wiivitanud ka kaua oma otse täidejaatmisega ning wõttis ühe sõbra Andrino, kes tema armulooft teadis, kaasa.

Nad üüriwad omale paari posthobuseid, ajasivad oma reijukotid asju täis, jidusivad hobustele selga ja sõitsivad siis õhtul Florentsiast wälja, tegiwad wäikeste ringi läbi metsa ning jõudsid wastuõõd Mugane lagendikule.

Siin tegiwad nad, nagu oleksivad Romagnaist tulnud ja teel Florentsi poole, koputasivad talumehe ukse pihta ja nõudsid jisselaskmist.

Et talumees neid healest ära tundis, siis tegi ta kohe ukse lahti.

"Kuule," ütles Pinuccio temale, "sina pead meile täna võmaja andma. Meie lootime õhtuks Florentsiasse jõuda, aga näe, õõ tuli kätte ja ma ei saa enam edasi. Pealegi oleme tublisti wäsinud."

"Sa tead küll, Pinuccio," wastas peremees, "et minu ruum wäike on ja ma teiesugustele jakstele mõnusat aset anda ei wõi. Aga kuhu teie õõjets ikka peaksite jääma. Sellepärast astuge aga jisse, külap ikka nii palju ruumi leiame."

Nooredmehed kargasivad selle peale jadulast, wiisivad hobused ulualla ja astusivad tuppa.

Talumehel oli üksainus wäike toake, kus nemad koos toitu wõtsivad, mis noored mehed kaasa toonud ja siis kolm woodit üles tehti.

Mõlemile külalisele andis peremees kõigeparema nendest wooditest ja palus neid magama heita.

Kui nooredmehed woodisse oliwad heitnud ja lühikeste aja pärast nõnda tegiwad, nagu magasivad nad tõesti, lastis peremees oma tütre teise woodi peale heita ja heitis ise naisega kolmandasse woodisse, kuna naine endi woodi äärde weel hälli wäikeste lastega seadis.

Kui jee kõik niisid nõnda sündinud oli ja Pinuccio, kes

kõik näinud ja tähele pannud oli, mõne aja pärast arwas, et kõik toakeses juba magavad, tõusis ta tajafesti üles ja läks tütre woodi juurde.

Ta heitis peremehe tütre kõrva ja võeti selle poolt juure rõemuga vastu.

Salaja ja võimalikult wagujaalt hakkasiwad nad siis neid lõbuji maitsuma, mille järele nad ammu juba haldanud olivad.

Kuna nüüd Pinuccio peremehe tütre juures oli, juhtus nõnda, et kaks hiirt taga ajades pisut kolinat tegi ja perenaine pimedas üles tõusis waatama, kas mõnda juuremat õnnetust pole jündinud.

Ka Aldrino tõusis wahpeal üles, et õue minna.

Woodite wahel jammudes komistas ta aga pimedas vastu hälli ning lükkas selle jellepärast tee pealt eest ära, oma woodi ette.

Kui ta õuest tagasi oli tulnud, heitis ta uuesti oma woodisje magama ja unustas hälli wanale kohale seadma.

Kuna nüüd perenaine igalpoole ringi waadanud ja leidnud oli, et midagi iseäralist polnud juhtunud, tuli ta tupa tagasi ja leidis pimedas dieti ka oma mehe woodi üles.

Kui ta aga woodi eest hälli ei leidnud, mõtles ta iseenehes:

"Oh häda minule! Seal oleksin ma tõesti ilusa tüki teinud ja otsekohe noorte meeste woodisje roninud."

Sellepärast astus ta paar jammu edasi kuni hälli leidis ja heitis sinna woodisje, mille ees häll seisis.

Kui ajus ta Aldrino juurde, kuna aga oma mehe woodis arwas wiibima.

Aldrino, kes weel magama ei olnud jäänud, wõttis teda rõemuga vastu ja et ta wahwa jalaküüst oli, siis hakkas ta sõnalaujumata ja naisukeste lõbuks, tublisti jahti pidama.

Kuna nüüd asjad nõnda seisiwad, hakkas Pinuccio hirmu tundma, et ehk magama jääb ja et ta oma joowid kõik täitnud oli, siis tõusis ta üles, et oma woodisje tagasi minna.

Kui ta aga selle ees hälli seismas nägi, arwas ta, et kogemata peremehe woodi ette on sattunud, astus jellepärast paar jammu edasi ja heitis nüüd tõesti peremehe kõrva woodisje.

Peremees ärkas ka nüüd üles ja Pinuccio, kes teda oma sõbraks pidas, ütles;

"Tõesti, Aldrino, ma wõin sinule ütelda, et see plika päris maiusroog ise on. Täewa pärast, minul oli tõesti juur

lõbu ja selle lühikeste ajaga jõudsin pooltofinat jaamavahet edasi."

Peremees, kes neid sõnu kuulis, vihastas ennast kangeste ja ütles:

"Tõesti, Pinuccio, ja oled minu heategu kurjaga tajunud ja pead selle eest ka taju saama. Nii tõesti kui ma elan."

Pinuccio, kes just mitte kavalat peaga ei olnud, ei teadnud nüüd enam, kudas eksitust parandada võiks, vaid hakkas koguini vastu.

"Millega tahad mulle tajuda? Mis ja ikka minule võid teha?" andis ta peremehele vastu.

Seda kuuldes ütles ka perenaine, kes ennast oma mehe juures magama armas, Udrino vastu:

"Oh, kuule ometi meie külalisi: nad on omastesil tülisje käinud."

"Paj' neid tülitjeda!" jostistas Udrino naerdes.

"Nad ei tea enam, mis joobnud peaga teewad."

Nüüd torkas perenaisele meelde, et ta oma meest tõre-tema kuulnud ja et ta ka Udrino heale ära tundis, siis märkas ta nüüd, kus ja selle juures ta oli.

Sellepärast tõusis ta pimedas targalt üles, nihutas hälli sõnalausumata tütre woodi äärde ja heitis ije nüüd ka sinna.

Selle peale hüüdis ta niisuguse healega, nagu oleks ta praegu unest ärkanud, oma meest nimepidi ja küsis, mis tal Pinuccioga tülitjeda olla.

"Kas ja ei kuule, mis ta ütleb," vastas peremes, "et tal täna õhjel meie plikaga tegemist olnud."

"Seda ta waletab," vastas perenaine, "et ta meie tütre juures maganud on. Mina ije olin terve aja tütre woodis ja ei saanud palamuse pärast filmagi kinni, ei tea, kudas ta siia wõis peaseda. Ja jina oled ka rumal, et kõiki lora ujud."

Teie ije joote õhtul endid nii laffu täis, et terve öö läbi unes ringi rändate ja kõiksugu imetegudest jutustate.

Ja mis on Pinucciol sinu juures tegemist? Mikspärast ei jää ta oma woodisje?"

Kui Udrino märkas, kui ojawalt perenaine enese ja oma tütre häbi warjata mõistis, hüüdis ta ka omalt poolt:

"Pinuccio, kas ma sulle jada korda ütelnud ei ole, et ja enese õhtul woodi külge kinni köidaksid, et siis mitte unistades pagan teab kuhu ei jookse. Sellega tõmbad ja enesele tõesti weel kord õnnetust kaela. Tule tagasi, pagana pihta, kas kuuled wana kuutõbine!"

Kui peremees kuulis, mis perenaine ja Aldrino ütlešiwad, jäi ta tõesti arwama, et Pinuccio unistab.

Ta mõttis jellepärast nooremehe olast finni raputas teda tugewasti ja ütles:

"Pinuccio, tõuse üles ja mine jälle oma woodisje."

Pinuccio ostas ka neid näpunäiteid dieti tarwitada ja hakkas kõikjugu lollisi juttusi ajama, otsekui unistaks ta, ja peremees naeris nüüd teije unistuste üle kas wõi filmist wee wälja.

Wiimaks tegi Pinuccio nagu oleks ta üles ärganud ja hüüis:

"Mis? On siis hommik käes juba, et mind hüüad, Aldrino?"

"Ja, ja, tule aga siia," ütles Aldrino.

Pinuccio tegi enese ikka weel uniseks, tõusis wiimaks üles ja läks Aldrino juurde woodisje.

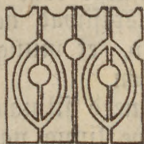
Hommikul ülestõustes naeris peremees tema wälja ja noffis teda unistuste pärast.

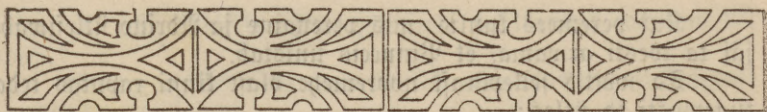
Siis paniwad nooredmehed hobused sadulasje, tühjendasiwad peremehega naljatades weel mõne klaasi ning ratsutasiwad lõbusasti Florentsia poole tagasi.

Nad tahtsiwad endid nende õõsiste segaduste üle peaaegu katti naerda ja tuletasiwad juure hea meelega oma lõbusaid tundisi meelde.

Ta ka weel pärastpoole ostas Pinuccio asja nõnda seada, et oma õõmaja peremehe tütreka kottu sai.

Muidugi mitte enam tütarlapse isa katusje all.

17. jutustus.

Mus maks.

Cataloniasse tuliwad kord paarikümmed Franziskani munk, sejt et nad Castiliast oma halwade elukombede pärast wälja aetud oliwad.

Siin, Catalonias, Hostelrichi linnas käis nende käsi paremini.

Nad oskasiwad nõnda jisse seada, et neid linnapea ette lasti ja meelitatiwad teda nõnda, et ta nendele ilusa floostri ja kiriku ehitada lasi ning terve eluaja nendele head tegi.

Ja kui tema poeg peale isa jurma walitsjema hakkas, tegi ta munkadele niisama palju head, kui isagi.

Nõnda saiwad mungad juba mõne aastaga rikasteks meesteks ja neil oli kõiki küllalt käepärast.

Aga nad ei olnud ka laisaelu elanud, waid oliwad palju linnas jutlustanud, niisama ka naabruse külades, ja nad olid rahwa seas nii armsaks jaanud, et seda enam õigeks ristiinimeseks ei peetud, kes nende juures pihtimas ei käinud.

Ja head mokamehed oliwad need mungad, nad oskasiwad nii hästi kõneleda, et pijarad kohe filma tuliwad.

Sieäranis aga auustasiwad neid naisterahwad wäga, sejt et nad äranäinud oliwad, et mungad, wagad mehed ja igas asjas heameelega abiks on.

Aga mis tegiwad need filmateenrid!

Nad andsiwad terve linna naistele mõista et nad selleks seal on, et püha isale igast warandusest kümnest maksta.

"Magu teie oma kirikuõpetajale," ütlesiwad nad, "igast asjast kirikumakstu peate maksuma, nõnda oleme seatud, et meile nende lordade pealt kümnest toote, mis oma meeste juures magate.

Muud maksu meie teie käest ei võta, sest teadke, et meil raha ei tohi olla, sest et ilmasitüd, kõdunevad warandused meile midagi väärt pole.

Sest meie nõuame ainult waimlist maksu, mida koid ei jõo ega rooste ei riku.

Waesed, pimedusega löödud naised, kes munkast enam ingliteks pidefiwad, kui maapealseteks inimesteks, ei tõrkunud neile jeda kinnest maksma.

Ja lühikese aja pärast ei olnud alamast kõrgemani ühtgi naist enam, kes munkadele kinnest poleks maksnud, isegi linna napea oma naine mitte wäljaarwamata.

Nõnda jaiwad jelle linna naised agaratele munkadele jaagiks ja igal mungal oli wiie kuni kuuekümmne naise käest kinnest wastu wõtta.

Kaua aega läks sel kombel mööda, enne kui see asi wiimaks nende ninasje puutus, kellele see uus maks wäga wastumeelt oli.

Ja see siindis järgmisel wiisil.

Üks noor abielumees oli oma noore naisusejega jungalaste pool õhtujõögil olnud, ja kui nad nüüd koju läksiwad ning munkade kirikust mööda tuliwad, hakkasiwad seal õhtutellad lööma.

Seal ütles naine oma mehele:

"Ma tahaksin hea meelega kirikusje minna."

"Mis ja õhtu sinna otjid," urises mees, "eks jul homme päewaajal ole aega küll."

"Aga ma palun sind, laje mind jisse minna, ma tulen sohe jälle wälja."

"Ei," ütles mees, "õhtul ma sind ei laje."

"Aga ma pean," wastas naine, "jeda on waja. Ja kui ja nii kodu kipud, mine eeli, küll ma tulen warsti järele."

"Ah mis," ütles mees, "astu aga edasi. Sa wõid niijama hästi kodus oma õhtupalwet lugeda, kui kirikus, kus praegu kottpine on."

"Sina wõid ütelda, mis tahes, wastas naine, minul on jiiisgi waja jilmapiiguks kirikusje astuda."

"Ja miks pärast? Kas tahad munkade juurde magama minna?"

Naine uskus nüüd tõesti, et mees kümneje maksust teab ja ütles:

"Ei, ma ei lähe mitte magamise pärast, waid ainult maksmise pärast."

"Mašmine? Mis pagana mašmine?"

"Noh, ja tead ju, mis ja veel pärid?"

"Mis peaksin ma teadma? Wõi mis asja on minul sinu wõlgadega?"

"Aga tule taewas appi," wastas naine kaeblikult, "ja tead ju, et ma kümnest mašma pean."

"Misjuguft kümnest?"

"Küll ja oled aga ka oma pärimistega, aina tülitad ära! Tead ju wäga hästi, et iga korra pealt, kui ja öösel minu juures magad, kümnest pean mašma. Sinul on hea, aga mina pean mašma."

"Ja kellele ja mašjad siis?"

"Noh, wend Gustafiusse!" wastas naine. "Aga mine nüüd kodu, ma katjun, et wõlakoormast lahti jaan."

On ju juur patt, mašmata jätta ja ma ei leia enne-malt rahu."

"Täna on liiga hilja", wastas mees, "ja wend Gustafius magab juba."

"Oh, ma olen palju hiljemalt käinud. Kui mašta waja on, lastakse igal ajal sisse."

"Noh, noh," wastas mees, "ega jellega nii häda pole. Üheks ööks võib küll veel mašmata jääda."

Ja nõnda pöörasid nad mõlemad kodu poole edasi minema, pealegi pahajelt, sest naise meel oli tujane, et mees kümnest mašma ei lasnud minna, kuna mees jälle hirmjat wiha jūdames kandis, sest et aru jai, et kawal munk tema maiusepoti kallal nojib.

Kodu jõudes, heitsid nad peagi magama ja mees, kellel siiski kaunis kawal pea otjas oli, juhtis jutu uuesti kümneje mašju peale.

Seal juures päris ta targaste, kas ka teised naised linnas nii korralikult oma kümnest mašjavad.

"No muidugi," wastas naine, "wõi misjugu eeldigud siis nendel peaks olema, et nad mašta ei pruugi?"

Meid on veel wiiskümme, kes meie paater Gusebiusele mašjame, oh, misjugu waga ja pikameelega hingekarjane ta on!

Ja paater Bartholomäusil on niisama palju ehk veel enamgi, aga temal on enamiste kõik jaksad, ka linnapea proua.

Wend Jakobil on ka ilmatu hull ja wennal Antoniusel ka. Igakuks peab oma mašjad wastu wõtma."

"Taewa päraft!" hüüdis mees, "on need aga agarad

hingekarjased. Ja minule näitab, et nad pühamad mehed on, kui arwastin.

Ja tõesti, minul on himu kõiki neid wahwaid mehi oma juures külaliseks näha. Ja et wend Gusebius sinu pihiti-ja on, siis tema tingimata ka.

Walmista nüüd homseks hea pidusööb, ma tahan nad kõik külaliseks kutjuda."

"Wäga hea meelega," wastas naisuke, "sest siis pole mul ka waja klostrise minna, waid ta wõib kohe siin oma küm-nehe maksu wastu wõtta!"

"Ja muidugi," kostis mees, "aga nüüd jääme magama; aeg on hiline."

Ja nad jäiwadgi magama.

Alga mehe uni oli rahuta. Ta joigus woodis ja mõtles hommise plaani üle järele.

Järgmisel päewal pandi pidu toime.

Pidusööki oli rikkalik ja wend Gustafius heas tujus. Ei teadnud ju ta, mis peremehel mõttes on.

Ja parajat filmapilku tarwitades, pilgutas ta perenaisele filma, ning astus laua all tema jala peale, mida mees väga hästi nägi ja mis tema jüdanit weel enam sapiga täitis.

Peale wiimast rooga kutsus ta paater Gustafiusse oma tuppa, et temale üht imeilusjat pühafu ju näidata.

Kui nad sinna tuppa astusiwad, keeras peremees ukse lukku ja wõttis kewe kätte, millega nunga ette astus.

"Wälk ja pauk!" ütles ta nungale, "jina siit enne wälja ei pease, kui täit õigust tunnistad, muidu teen sind peajagu lühemaks."

"Oh häda," ägas munk, "andke armu, mis nõuate siis minu käest?"

"Mina nudan kümnest jellest kümnejest, mis minu abi-kaaja käest ära wõtnud oled."

Kui munk kümnejest rääkima kuulis, hakkasiwad ta püksid püüli sõeluma ja tal ei olnud julgust wastust anda, waid palus armu.

Alga peremees küsis;

"Tunnista, mis kümnehe maks see on, mis ja minu ja teistelt naistelt wõtab?"

Waeue munk oli nõnda ehmatanud, et waewalt sõnu leidis.

"Ütle mulle, kudas lugu on," käis peremees peale, "ja

tõesti, siis lasen sind minna, muidu aga lõõn sinu maha, kui hullu koera."

Kui munk nüüd ülesti jeda ähwardust kuulis, arwas ta paremaks, oma elu peastmijeks juba parem kõik illes pihtida.

"Dõsi on," algas ta tunnistama, "et mina ja minu jelttimehed jelle linna naistele ette oleme jutustanud, et nad meile iga korra pealt kümnest peawad maksma, mis teie nende juures magate."

Nad ujuvad jeda, jelt et meie wagad mehed oleme ja maksawad meile igaüks kümnest, olgu ta noor wõi wana, ilma tõrkumata ja wabandama. Sjeegi meie linnapea abikaaja ja kõik juurtjugu proud."

"Noh, kui kõik juured jaksad ka sellejama maksu alla käiwad, ega minagi siis midagi parata wõi."

Aga auuwäriiline paater, jeda ma ütlen sinule, et kahel nädalal minu naije käest kümnele sisse nõudmata jätad.

Dled ja jelleaga nõus, siis wõid minna."

Kes oli rõõmsam, kui munk, ta ütles, et tal mingijuguseid nõudmisi enam pole ja pani putked mängima.

Kui nüüd peremees munga käest kõik jeltgesti teada jai, kudat jelle linna naistega lood on, läks ta linnapea juurde ja jeltetas ära, misjuguse uue maksu mungad sisse seadnud.

Ka jee ei olnud mitte vähem imestanud ja ütles:

"Nleed äraaneetud mungad ei meeldinud minule kofhe hakatusest jaadik ja näitas nii, et nad jugugi nii pühad pole, kui wälja paista lasewad."

Äraaneetud olgu jee tund, kus minu ija neid jia wastu wõttis.

Nüüd oleme nende läbi ainult kahju ja häbi jaanud.

Ja kui jee nõnda edasi jääb, siis wõiwad jellel weel ütle mata halwad tagajärjed olla. Mis teha?"

"Nii kui mina arwan," ütles teine mees, "näitab kõige parem olema, kui kõik linna abielu mehed oma juurde kutsuda lajete, jelt asi puutub niijama hästi neid, kui ka meid, ja jutustage nendele terwe lugu ära, et jeltjits nõuu pidada ja abi leida, enne kui ehk juba liiga hilja on."

Linnapea oli jelleaga nõuus ja lasi kõik naijemehed oma juurde lossi peale tulla, kus nad juurde nõuupidamise tuppä läkijwad.

Seal teatas neile linnapea, mispäraft ta nad kofku kutsunud.

Kui mehed jeda kuulda saidwad, jäiwad nad kohkunult üksksteise otja wahtima ja sügasiwad kõrwatagust.

Siis hüüdsiwad mõned nende seas: „Mungad tulewad riaha lüüa!“ kuna jälle teised nõuu andsiwad, munkasi ära uputada.

Mitmed teised jälle arwasiwad, et see lõpuks ikka õige ei wõiwat olla, sest mungad elada ju püha elu.

Seal sõnas linnapea:

„Mina arwan, et kõige parem on, kui endi naised siia tutsume ja meie tark seadusetundja Juan peab neile ilusa kõne ja küsib nende käest targu, kas nad kõik kümnest maksawad. Sest esmalt peame meie kõik õige selgesti teadma, enne kui edaspidiseid jammusi astume.“

Selle ettepanekuga oliwad kõik mehed nõuus.

Nõnda tutjuti kõik naised kofku ja nad tuliwad jaali, kus nende mehed wiibisiwad.

Linnapea laskis ka oma proua tulla, kes selle išeäralise koosoleku üle wäga imestanud oli.

Selle peale palus serjant rahu ja seadusetundja Juan, kes kõnetoolile oli astunud, algas oma kõmbe jutlust järgmiselt:

„Minu prouad, minul on armulise linnapea herra poolt ülesandeks tehtud, teile ära seletada, mikspärast siia kogutud olete.

Meie armuliue linnapea ja tema nõuuksogu on nimelt heaks leidnud, üht pidu pühitseja, mis meie hingeõnnistusele kojutuseks oleks ja et kõik meie palwed täidetud saaksiwad.

Teie teate ju kõik, et meil wiimajel aastakümnel sõda ega rahurikumist ett pole tulnud, kuna kõik meie wabariigid sõda pidasiwad ja nad ka katku ja nälja all kannatama pidiwad.

Nõnda oleme siis taewa ijale tänu wõlgu, ja meie ei ehti mitte, kui ujume, et need heateod mis wiimajel aastakümnel näinud oleme, jellest tulewad, et Franziskani mungad oma linna wastu wõtsime, sest nemad on kõik wagad ja pühad mehed.

Sellepärast aga tahame teada, kas teie ka kõik oma kohused nende wastu täitnud olete, išeäranis mis kümneje maksusse munkadele puutub, sest see on üks wäga tähtjas asi, mis ialgi unustatud ei tohiks saada, kui edaspidi weel kõigist hädadest puutumata tahame jääda.

Sellepärast astugu see, kelle käest ehk wagad wennad

elle maksu siis nõudmata jätnud ehk ise hooletu olnud, nüüd teiste seas wälja ja tunnistagu seda üles.

Teie teate ju väga hästi, et munkadel palju tüli ja waewa teeks, kui nad igalihe juurde kodu peaksiwad tulema seda maksu siis nõudma, ja et jee ka orduseaduse wastu on, siis peawad nad seda maksu kloostriis wastu wõtma.

Sellepärast tahame teada, kes teie seas jeda maksu ilka korralikult on maksnud ja kes mitte, et jee äratajutud mõiks jaada."

Waewalt oli kõnepidaja lõpetanud, kui enam kui kakskümmend naist üheforraga hüüdsiwad:

"Mina olen maksnud! Mina ei ole enam wõlgu! Mina ka mitte! Mül on kõik makstud!"

Ja ka jada teist tõendasiwad, et nad midagi wõlgu ei ole.

Alga siis astusiwad isegi nelikümmend kuni kuuskümmend ilusat noort naist wälja, kes kiitsiwad, et nad mitte ainult midagi wõlgu pole, waid mõni nendest neli, kuus, jah, isegi kuni kakskümmend maksu ette ära on maksnud.

Alga oli ka niijugu, ma ei mäleta enam kui palju wanu naist, kes sõnagi ei lausunud ja seadusetundja Juan küsis sellepärast nende käest, kas nad ka omad maksud ära tasunud on.

Ring nad kostsiwad, et nad just juuremat ei makswat.

"Kudas?" hüüdis seadusetundja Juan, "teie ei maks mitte? Ja just teie, kes teie teisi manitsjema peate, et nad oma kohust täidasiwad, olete ise hooletud?"

"Ah," wastas üks nendest, "mina ise pole sugugi hooletu, aga ma olen mitu korda kloostriisje läinud maksu maksma, aga minu pihtiija ei taha ialgi midagi sellest kuulda, ta ütleb alati, et tal aega pole oma kohust minu juures täita."

"Nõnda jee on," hüüdsiwad ka teised wanad naised kooris, "nad tegiwad meiega lepingu, et meie oma kümneje maksu neile riibega, patjadega, waiwadega ja teiste jarnaste wäiksete asjadega ära tasujime, ehk meil küll meelepäraltsem oleks sellejamaga tasuda, nagu nooremad naisedgi."

"Noh, jee on jee wiga," ütles seadusetundja Juan, "iga ohwer on meelepäraline."

"Teie mõite kõik nüüd jälle minna," ütles jelle peale linnapea, "aga waadake tulewikus hoolega, et mingisugune maks maksmata ei jääks."

Kui naised jälle saalist wäljas oliwad, lükatati ustele rii-

mid ette, ja nüüd oleks teie nägema pidanud, kuidas munkadeft tüsijatud mehed üksteise otja vahtisivad.

„Noh,“ algas linnapea, „mis on nüüd teha? Nüüd on meil munkade teod teadupärast, jeda on meie naised ise meile tunnistanud, nii et edaspidiseid tõenduşi enam pole.“

Kauase arutamise järele jõuti lõpuotsusele, et kõige parem on floostrit põlema süütada, nii et ta ühes munkadega maha põleks.

Ja nõnda läksiwad kõik mehed nõuupidamise jaalilt koos floostriisse, naelutasivad seal kõik wärawad finni ning pistiswad floostri igast nurgast põlema.

Ning nad ei lahkunud ka enne paigast, kui kõik ära põlenud oli: mungad, flooster, kirik, magamisetoad ja teised hooned.

Nõnda pidiwad mungad rängalt jeda kahetsema, et uue maksu jisse seadnud oliwad ja naised kaotasivad maksu wastu- wõtjad ja floostri.

18. jutustus.

Sundiaugus.

Unvergne hertjogiriigis elas mõne aja eest üks mõisnik, kellel see õnnetus oli, et tal väga ilus naine oli ja meie jaame warsti näha, mispärast see õnnetus oli.

See proua armastas kirikupappi, kes nende naabruses elas ja nad saidwad peagi nii juureks sõbraks, et papp wiimaks alati mõisniku ajet täitis, kui see kodunt ära juhtus olema.

Ja jellel mõisniku proual oli üks toatüdruk, kellel muu seas kohujeks oli, jagedasti jalaja pappi juurde jooksta ja temale teatada, mil tunnil ja kus kohal mõisniku prouaga kokku võib jaada.

See asi ei võinud aga nii kauaks warju alla jääda, kui armastajate paaril just meelepärast oleks olnud ja üks mõisniku sugulastest sai asjast haisu ninasje ning teatas sellest petetud mehele.

Kui mõisnik jeda kuulis, ei olnud tema wiha mitte wäike ja kui sugulane teda mitte tagasi poleks hoidnud, oleks ta jalamaid pappi juurde läinud ja ta maha tapnud.

Ta lastis aga sõbra ja sugulast nii palju oma peale mõjuda, et kättemaksmise edasi lükkas, et nii hästi üht kui teist patustajat teo pealt kinni tabada.

Selleks otjustasiwad nad wäikest teekonda ette wõtta ning prouat ja pappi ka kaasa kutsuda, et neid hea oleks filmas pidada.

Ja kui nad juba teekonnal wiibisiwad, oli papp kange kawal mees mõisniku proua ümber lipitsema. Ta wahetas järemaid pilkusi, andis märku ja talitas üleüldse nõnda, nagu kuum armastaja kunagi.

Muidugi nägi jeda kõik mõisnik nüüd oma filmaga pealt,

ješt et ta mõlemad hoolega filmas pidas, ja sellest oli temale küll.

Kui nad jelle peale teekonnalt tagasi jõudsiwad, lastis mõisnik omale kirja tulla, milles teda paarikümne wersta taha ühe sõbra juurde kutjuti.

Ja seal juures tegi ta nõnda, nagu ei oleks jee kutje temale sugugi meelepärast ja et ta ainult wastumeelt läheb, ješt parata ei olnud midagi.

Ja nõnda sõitis ta ühes oma sugulajega, kes kodu minema ütles, jeltjis minema.

Papp ja mõisniku proua olivad jelle üle mõlemad ütle-mata rõemjad ja rääkisiwad kohe kofku, et papp jätku nüüd mõisniku ees jumalaga ja mingi kodu, et tahtlust ei tõuseks, tulgu aga keiköö ajal tingimata tagasi.

Wiimane ei wiivitanud ka enam kauem, jättis jumalaga ja läks kodu.

Mõisnik ja tema sugulane olivad aga endid tee äärde, kust papp mööda pidi minema, ärapeitnud ja kui jee nendest mööda läks, arwasiwad nad kohe, et õhtul proua juurde tagasi tuleb.

Kui papp juba kaugel oli, kutsusiwad nad mõned talupojad, kellede abil nad teepeale sügawa „hundiangu“ kaewasiwad.

Ei läinud kaua aega mööda, üks hunt jookkis üle tee ja kukkus auku.

Ümber pool tundi enne keikööd tuli ka meie tuntud armastuseangelane ja kukkus niisamuti auku, kus teda hunt juba ootas.

Wiimane aga, jellepeale waatamata, et tal augu kohta küll waremalt peremehe õigused olivad, oli niijama ehmatanud, kui pappgi.

Mõlemad waritsejad rõemustasiwad wäga, kui nad nägivid, et papp hundi jeltjiga pidi leppima ja mõisnikul tuli tuju pappi paradiiži wärawate taha juhutada, tema kaaslane aga ei kiitnud seda nõu heats, waid arwas, et parem oleks, kui pappil see loomulik liige, millega ta pattu armastas teha, äralõigataks.

Mõisnik ei tahtnud jellega leppida ja nii waidlesiwad nad, kuni päew koitma hakkas.

Selle aja jees oli proua armast pappi kannatamatast ootanud ja ta ei jaanud sugugi aru, mikspärast wiimane wi-

witas. Wiimati katkes ta kannatus ja ta jaatis oma toatüdruku pappile järele.

Sellel juhtus aga samajugune äpardus, kui hundil ja pappilgi — ja enne kui ta kolmegi sai lugeeda, leidis ta enast august.

„Oh!“ hüüdis papp. „Meid on äraantud, see pole mitte lihtne juhtumine, waid keegi on jeda auks siia kaewata lastnud.“

Mõlematel warjulolijatel oli selle üle väga hea meel ja nad olivad selles kindlas arwamises, et warsti proua ise, jeda-jama teed mööda oma toatüdrukut taga tuleb otsima.

Nii see ka oligi.

Kui proua nägi, et ei toatüdruk ega ka papp ei tulnud, läks ta rahutuks ja tahtis isiklikult järele waadata, mis neil juhtunud on.

Ka temale sai seejama jaatus ojaks, mis teistelgi.

Wõib arwata, misjugune segadus ja hirm nende keskel walitses. Igauks tegi kõik, mis wõimalik, et august wälja jaada, kuid asjata. Ka pidiwad nad tunnistama, et nende elu ehk wähemalt auu nüüd kaodatud on.

Mõlemad waritsejad aga, mõisnik ja tema jugulane astusiwad nüüd lähemale ja küsijiwad auuwäärt jeltskonna käest, kuidas nende meeolelu olla ja kas nad warsti einet ei tahaks wõtta.

Seal ei juutnud aga mõisnik oma wiha taltsutada, ta jaatis jugulase sellel mõttel minema, et see hobuste järele waataks, keda nad kujukile eemale olivad jätnud. Ise tasfis ta aga naabrijest mitu kuhu õlgi, mida ta auks wiiskas ja siis põlema haatas.

Muidugi teada kärwasiwad kõik augusolijad ära.

Beale jeda kõe jõitis mõisnik kuninga juurde, et niijuguse teo eest omale nuhtlust paluda. Kuningas aga ei trahwinud teda ja ütles aga, et temal waeje ilmajüüta hundi üle hale meel olla.

19. jutustus.

T. MUTSU
Laenu raamatukogu
Tallinnas

Jaotatud patt.

Lühgeianes oli klooster, mis oma kõwa jalaliku korra ja kindluse poolest kaunis kuulus oli. Praegusel ajal pole aga jelle kloostri varemeidgi tunda. Seal munkade hulgas oli ka keegi noor, ilus ja elujõuline mees. Kuidas ta kloostriksse jattus, misjugune jaatus teda mungaks sundis hakkama, seda ei mõidud teada; ei nälgiti oluford, ei pikad palwed juutnud tema tugewat loomust, keew werelust ega loomuliku kirglast juigutada.

Kord lõunaajal, kui ta jalutamas oli, kuna kõik teised mungad magasiwad, nägi tema kloostri lähidalt möödaminewa tiidritu. Tiidrit näis ilus, täie ja saledatehaline olema, kuna ta rinnad ja puusad, meie noore mungale isuäratawalt silma torkasiwad. Niisama isuäratawad oliwad ka tema liigutused, kui ta põllule lillinoppides kummardas.

Kõik see, kogu elurõemja ja wärste naisterahwa lähidus, jütitas meie noores mungas kogu elulise kiire kõige tungiwamalt leegil põlema.

Näja pikemalt läbiarutades ja kaaludes läks ta wiimati tundmata neiuile wastu ja jutustas temaga, neiuile meeldis ilus, noor munk, ja mõni aeg peale jelle tundsiwad nad mõlemad wastalist kirge, ning noor munk wiis noore neiu ilma ühegi nägemata oma numbrisje.

Noored inimesed jaatsiwad aja maapealse paradiisi õndjamaid minutisi aimates mööda, ning nad pidiwad seda tuumafat magusamat tundmusteawaldust ikka ja ikka kordama. Næg läks nendest tähelepanemata mööda ja ilma, et nad midagi aimanud oleksiwad, ärkas kloostriülem üles.

Pikka kloostrori koridori mööda hulkudes, kuhu ka noore munga üks käis, kuulis ta selles numbris ijeäralikku rahutust, wõi tegewuse jahinat. Ta tuli uffe lähidale, waatas läbi wõtmeangu ning teadis kõik. Esmalt jattus ta jeadujesse. . . ta otjustas teisi munkasid ülesäratada ja siis teda kuritegewuse pealt tabada, kuid pikemal läbikaalumisel jai ta aru, et jee küllalt mõjuw pole. Ta läks oma numbrisje ja hakkas jiin munga wäljatulemist ootama.

Aga ka meie noor munk oli aga juba midagi aimanud. Ta tundis ennaft püütud olema, ja ei teadnud esmalt mis teha, kuid wiimati tuli temale hea nõu meelde.

Ta ei annud oma naisterahwale mingijuguse juhtumise üle märku, waid tähendas ainult: — Sa oota mind jiin weidi; ma lähen waatan wäljas järele, kas meil wäljapease-miseks õhk puhas on, wõi mitte!

Oma tuast lahtudes keeras ta uffe luffu ja läks otjeteed kloostrilewaataja juurde, andis seal nagu ifka oma tua wõtme ära ja tähendas:

— Gila ei jõutud kõiki puid weel metjast ära tuua, ma lähen, kui teil selle wastu midagi ei ole ja lõpetan täna puuwedamise.”

Kloostrilem rōemustas, et ta asja seijuforraga niilid weel lähemalt tuttawaiks jaab, et niilid munga kuritegewust weel paremini awalikuks wõib teha ja niijarnajele jumalawallatumale inimesele rānga karistuje wõib määrata.

Rui munk ära läks hakkas kloostrilem mõtlema, mida ta niilid tegema, wõi wäljaastuma peaks. Kas oli waja niilid kõik mungad ülesäratada ja wast siis tähendatud munga numbrisje minna, wõi jälle esmalt noort naisterahwast lähemalt üleskuulata.

Ra tekkis temas arwamine, et naisterahwas, kellegi tähtjama ümberkauties olewa mehe naine wõi tütar wõib olla ja siis teeks niijugune lugu paljugi tolm. Ta otjustas naisterahwa juurde minna.

Kloostrilem läks munga numbrisje, awas uffe ja pani ta jällegi oma järel luffu. Neiu kloostrilemat nähes, hakkas hirmu ja häbi pärast nutma, ning kattis nägu kätega.

Kloostrilem nägi aga, et tema ees naisterahwas kogu

oma ijuäratawa nooruse wärskufega ja nagu puhkewa õiena näha ja oma wanaduse peale waatamalt tundis ta eneses kirge elule ärkawat.

— Miispärast ei peaks ma mitte taewalikku õndsust maitsema, kui jee nii ijuäratawalt ja kättesaawalt filma ees on. Ma olen ju kogu eluaeg oma waimu ja ihu Zumalaorufega piinanud. Reegi ei wõi aimata, et siin numbris minu wõimu all ilus noor naisterahwas on, kes wõiks siis keelata, et ma siin mõned magusamad minutid mööda jaadan! Reegi ei saa jeda ka kunagi teada! Wiimati arwan ma, et jee patt ei olegi, waid et jeda Isjand Zumal ije mulle oma armu poolest on jaatnud. . .

Miijuguseid mõtteid kaaludes muustas püha ija ära, miks ta siia oli tulnud.

Nutja neiu juurde minnes hakkas ta jeda trööstima, ning wiimati kogu oma julgust kofku wõttes, awaldas ta ka oma joowisid.

Aga nagu meie teame pole ju naisterahwas kunagi kiwisüdameline, ijeäranis weel siis, kui ta ije ka lõbulist külge aimab ja nii oli lugu ka siingi. Wanasejel oli jee eluajal esimene kord tegewalt jarnaft õndsust tunda ja ta tundis oma liigetest etteaimamata magusat ärewust, ning oli siis jelle tõttu oma wanaduse peale jama usin, kui noormees, nii et neiu teda weel tänama pidi.

Meie noorel mungal aga polnud mõttesjegi tulnud, fufagile minna, ning oli wahi peale jäenud, mida aga püha ija ei aimanud.

Kui ta juba wanadusenõrkust tundis, tuli ta naisterahwa juurest ära ja keeras ufje eneje järel luffu, ning andis kaju niipea, kui noor munk tuleb, kofe teda tema juurde jaata.

Munk ilmus.

Püha ija astus kõigefurjemal näol tema wastu wälja ning lubas teda kauaks ajaks wee ja leiwa peale panna.

Noormees kuulas alandlikult jeda ähwardust ja tähendas siis:

„Püha ija, ma palun jee lord mulle andeks anda, ma astusin ju hiljuti teie flooftrisje ja ei tunne täiesti kõiki tema jeaduseid. Teie pole mulle neid jeaduseid õpetanud, nüüd

aga tahtn ma juſt kōik nii teha, nagu teiegi hiljuti minu kambrifeſes, mida ma pealt waataſin.

Püha iſa pidi neid ſõnu kuuldes koguni teiſe näo tegema ja wõttis mungalt ſõna, et ſee juhtumift kellegile teiſele ei teataſs.

Wuidugi ei tarwitſe ju lugijatel arwata, et wennaliſ patujagamine wiimane oli — ei, ſee haſſas ennaſt mülid kauris jagedaſti lordama ja ei ſuutnud wana ega nooremehe agarujele mingijuguſt wahet teha.

Talms

1/vi

1920

9999

T. MUTSU
Laenu raamatukogu
Tallinnas

20. jutustus.

Vanakese teravmeelne vastus.

Hiljuti elas Boulognes tähtis arst, keda Albertoks kutsuti. Tema oli laialistes ringkondades tuttav ja teda austati ka tema osava praktika pärast väga. Tema oli juba wana mehike, kellel ühe kuuekümmne aasta turjal on. Olugi, et ta oma ihulikkude kirgede jõu juba kaotanud oli, siiski oli ta weel kannis lõbus wanake ning naljatas wahel nagu mõni kahesünnueaastane noormees.

Ühel ilusal päewal hakkas ta aga kedagi noort leske, Margarete de-Chifollaiet hullumeelselt armastama. Tema leekiw kirj ei annud temale enam tundigi rahu: õhtul ei wõinud ta kunagi enam uinuda, kui ta oma kirgluste aadet näinud ei olnud ja päewad otja hulkus ta jelle naisterahwa maja ees. Ta hulkus seal küll jala, küll ratja.

Wiimati hakkasiwad jeda lesk, kui ka tema tuttawad märkama ja aimasiwad ka jelle hulkumise põhjuseid. Nad naerfiwad wanakese üle, kes niisuguses heas weel armastada arwas juutma, nagu äraunustades, et see jumalik tunne ükfi noorte kõlupeade eesõigus oleks. Alberto ei teadnud aga jellest midagi, et tema üle naerdi.

Kord istus noor naisterahwas mõne oma sõbradega maja läwe kõrwal olewal pingil, kui nad wanakesest jällegi lähinema nägiwad. Naisterahwas tähendas oma sõbradele, et waja wanakesest jiia kuthuda ja tema kiire üle teda weidi narrida.

Nagu öeldud, nii ka tehtud.

Nii pea kui arst maja juurde jõudis, palusiwad nad teda enda juurde tulla. Naisterahwad läksiwad temaga aeda

jeal toodi siis mitmejuguſeid weiniſid ja piduſtati keſkniiſel wiisil. Wiimati lähineſiwad naiſterahwad aga oma eesmärgile ja hakkaiwad temale imeſtawaid küſimiſi ſelle üle ette panema, kuidas tema, kui wana mehiſe niijuguſt naiſterahwaſt armastada julgeſ, ſeda paljud tähtſad nooredmeheſed armastawad ja kirgede peale mõeldagi ei uſalda.

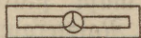
Arſt ſai kohe aru, et ſeda narriſa taheſtaſe ja tähendas muigawalt:

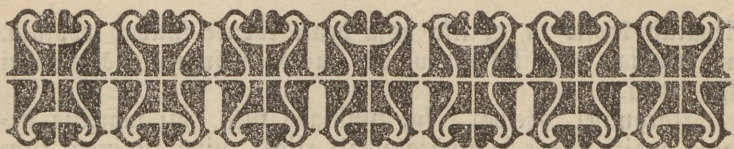
"Armuline proua! Aga tark, aruſaaja naiſterahwas, nagu teie, ei tarwitſeks ju minu wanaduſe ega ka kirgluſe kui ka julguſe üle imeſtada. On ju aruſaadam, et nii wanad inimeſed, nagu mina, niijuguſe jõu nõrkuſe all kannatawad, mida armastajad tarwitawad! Sellegipärast pole aga meilt weel jänunenud armaduſe kirgluſ ära mõetud ja meie oſtame tema wäärtuſt wäga kõrgelt hinnata. Peale ſelle, ſeiſame meie wanakeſed, nooremateſt ſelle pooleſt palju kõrgemal, et meie aſjaga juba harjunud oleme. Et ma teid, keſ teie noortest meeſteſt ümbritſetud olete, armastama julgeſin hakata, ſiis tähendan ſelle juurde ainult ſeda: — Ma pole mitte ükſford näinud, kui noored naiſterahwad ſulupealiſtega ſalutawad ja endid weel koguni wiimastele kraeſje püüawad määrida. Kaalamäärimiiſes eneiſes ei ole ka üleüldſe midagi head, ſeſt naiſterahwaſtes peituneb ju ſarnasteſt kordadel alati midagi ſaatanlikku ja minu arwamiſe järele tahawad kõik iluſad naiſterahwad ſaatanlikkuſe turjal ratſutada. Ma näen nüüd armuline proua, et teie ka ſedajama iluſa naiſterahwa nõrkuiſt põete!

Leſt ja tema jõbrannad oliwad punastama ſunnitud. Neil oli häbi ja nad ei julenud ükſteiiſele näoſje waadata. Majaperenaine tundis aga, et ta kohuſtatud on Albertoſe waſtama.

"Herra dooktor," tähendas ta, "teie ſuutſite oma kõnega meie peale mõjuda ja meid ka õpetada, meile meie rumaluſt ja õiglaſelt hindawuſetuſt äranäidata, teie ſuutſite meid naeruwääriliſeks teha, ning meie näeme, et meie teid auſtama oleme kühuſtatud; et aga teile lahkelt waſtu tulla, oma tãnu teie juhatuſe eefſt andma, ſiis tähendan ma, et teie armaduſ miimule praeguſeſt filmapiſguſt alates õnnestaw on, ning et ma iſe kogu oma tunneteiſma ja ihuga teie tarwitada olen.

Alberto tõuſis aga püſti ja läſ minema.

21. jutustus.

Sige wastus.

Markis de Monferre oli juur ristijõitja, kord läks ta paganatele näitama, mis ristiusk rahuarmastuse all mõtleb, kuidas ta werd walada oskab ja astus jelleks Prantseje kuningas Philip Rõvera orduisse, kes jeeaeq juurt ristijõitjate wäge grupperis. Üks kuningakojas olew noor rüütel hakkas nüüd markisi tema juuremeeluse pärast jumaldama; niijama jumaldas ta markisi abikaajat, kui ta ütles:

"Ma ei tea," ütles ta, "kas ilmas weel kedagi õnnelikumat wõiks olla, kui markis, kes niijugune juuremeelne on, kes ka ilujama naise omanik kogu Prantsejemaal — tema abikaaja on oke jumalik iludus.

Ka Prantseje kuningas kuulis jellest, ja et ta kunagi markisiat polnud näinud, siis tundis ta juurt tungi temaga tuttavaks jaada. Ta otsustas maad mööda Genuasse sõita, ja siis oleks temal ka wõimalik olnud markisjaga tuttavaks jaada. Ta ei awaldanud seda aga kellegile ja lootis, et ta markisi juures midagi algupäralist maitseada saab.

Et ta niijugune mees ei olnud, kes asja juures kaua kõhkleb, siis hakkas ta juba järgmisel päewal püha maa poole teele walmistama, ning jaatis oma wäe juba ennem minema, kuna ta enesega ainult paar kümme lähemat isikut hoowi ringkonnast kaasa wõttis ning siis Genua teekonnale asus.

Markisi ajukohale lähinedes jaatis ta teate ette, et ta tuleb ja markisjaga tuttavaks saamist soovib. Markisi oli aga kaunis tark naisterahwas ja aimas, mis mõttel kuningas tuleb ning jaatis teate, et jarnase kõrge wõera tulemine teda wäga õnnestada. Ta oli kaunis taktipidaja naisterahwas ja

jellepärast lootis ta, et ikka asja heale lõpule juudab pöörata. Ta otjustas ka kõrge wõera jaoks ijesuguse lõunajõogi kofku seada.

Järgmisel päewal, kui kuningas tuli, oli markiiisa iše-
 ärانى maitserikkalt ja ijuäratawalt riides, ning kuningas tun-
 dis oma liigetes teda nähes põlewat kirge, ning jai ka aru,
 et naisterahwas weel ilusam ja ijuäratawam on, kui teda te-
 male kirjeldatud oli. Ning naisterahwas juutis tema peale
 nii mõjuda, et ta temaga weel anupakkumamalt rääkima hat-
 kas, kui mõne kuningannaga, ning mõne tunni pärast oli
 kuningas kuni kõrwadeni naisterahwasse uppunud.

Kuningas põles kõigejuurem kirg ja ta ei ojanud kuidagi
 oma jellekohase jutuga alustada. Ta oleks juttu küllalt alus-
 tada wõinud, sest kuningas ja markiiisa istusiwad jaali teises
 otjas laua ääres, kuna aga jaatkond jaali teises otjas istus.

Sakati jõökisid lauale tooma. Lauandud oliwad ijeära-
 lijed, kallid wiinad ning markiiisa wälfuwad filmad, kõik need
 juutiswad kinga peale ijeäralist mõju awaldada ning ikka
 pidi ta kirgedele tules põlema.

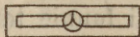
Olugi, kui siigawale ta oma kirgedesse oli wajunud,
 siiski märkas ta, et kõik toidud, mis lauale toodi, ainult kana-
 praelised oliwad, ja see inestas teda wäga — ja wealegi tea-
 dis ta wäga hästi, et see ümbrus nii wäga jahiwane ei
 olnud, ning jellepärast otjustas ta oma tagamõtteid jelle ime-
 liku lõunajõogi järele küsides, awaldada.

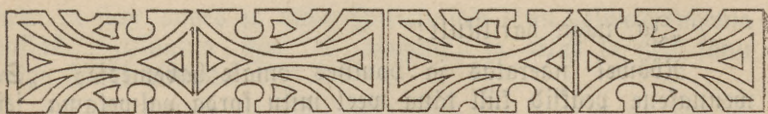
„Armuline proua,“ pööras ta oma küsimisega markiiisa
 poole. „Kas siin teie pool kuffesi ei olegi ja ainult kanad
 üksiinda elawad?“

Markiiisa jai wäga hästi aru, misjugune tagamõte jellel
 küsimisel oli. Ta ije oli ju kuningaga asja nii kaugele ajanud,
 kuid nüüd wastas ta aga tähendatud jutu peale muigawal
 naerul:

„Armuline kuningas, siin on ka kuffesid olemas, kuid
 naisterahwad, minu nad oma riiete, kui ka jeltsfondliku
 oleku läbi üksteisest lahku niipalju kui tahes, on siin meie
 juures jamajugused, nagu mujalgi.

Kui kuningas jeda wastust kuulis, jai ta lõunajõogi, kui
 ka wastuse mõistest wäga hästi aru, ning ärandhes, et ta
 oma aega siin asjata raiskab, ning oma kirglust kustutada ei
 jaa; jellepärast tänas ta lõunajõogi eest ja sõitis minema.

22. jutustus.

Kuidas lugu weel hästi lõppeda võis.

Reegi rikas kaupmees Rinaldo d'Alsti tuli oma kaubamüügilt kodupoole, kui temale isikud, kes rahulised reisirajad näisiwad olema, vastu tuliwad. Need oliwad aga rõõwliid. Rinaldo muidugi ei teadnud jeda ja imestas, kui need teed küsisiwad ning wiimati ümberpöörasiwad ja temaga ühes hakasiwad tulema.

Rõõwliid teadsiwad, et Rinaldo kitši on ja nii temal ka palju raha ühes on, ning nii siis otsustasiwad nad teda wõimalisult kujukil parajas kohas rõõwida. Et teda enneaegu midagi aimata lasta, oliwad nad temale auusad reisirajeltisilised. Ning Rinaldo jäi täiesti rahule; pealegi sõitis ta oma ustawa teendri jaatel.

Uma teekonnal jutustasiwad nad mitmegi asja üle, ning wiimati läks nende jutt uulise küsimuse juurde, kuna üks rõõwliidest küsis:

"Herra, kas teie oma teekonnal ka mingijugust palwet loete?"

"Siguist öelda, olen ma harimata inimene ja pealegi weel materialist, kuid siiski wõerastemajades ööd olles olen ma ikka harjunud "Issja meiet" ja "Sumalaema" palwet lugema. Peale selle palun ma weel püha Julianust ja mõnda teisi pühajid. Mõnigi kord olen ma oma eluajal hädas olnud ja Julianus on kõik minu palwed Jumala ette kannud, ning kõik on hästi läinud."

"Kas teie täna hommiku ka püha Julianuse poole oma palwega pöörasite?"

"Ja, nagu harilikult!"

Rööwel naeratas ja pomises omale habemesse: "Sa wennakene peaksid küll täna veel mitu korda palvetama, jest kui meil hästi läheb, ei jaa ja täna ööje mitte head öömaja." Siis aga pööras ta jällegi Rinaldo poole:

"Ka mina pole oma eluajal wähe reisinud, kuid kunagi pole ma jarnaseid palweid lugenud, ehk ma küll kuulnud olen, et paljusid need rälwed ikka awitanud on. Ja teie ei üiu, kui hästi mull alati on läinud; jelleajemel loen ma aga parema meelega "Dirupuiustid", "Intemeratid" ja "De profundis". Minu wanaema ütles, et need palju paremad palwed olla, kui "Issja meie" j. n. e."

Nii ühte ja teist jutustades, ning edasi minnes, potasiwad rööwliid aga parajat kallaletungimise aega. — Dhtul, kui juba pimedaks läks, jõudsiwad nad wäikeste jõekese juurde ja rööwliid nägiwad, et pealetungimiseks paras aeg on.

Nii pea kui Rinaldo üle jõe jõudis, tungisiwad nad tema peale ja rööwisiwad temalt kõik peale järgi, aluspükste ja peakatte ära, kuna üks rööwlistest veel äraminekul ütles:

"Pööra aga nüüd oma püha Julianuse poole ja palu, et sulle hea öömaja soetaks."

Seda ka Rinaldo juba ilma käjuta tegigi. — Mis aga tema teenrisse puutub, siis pani see nähes, et rööwliid tema peremehe kallale tungisiwad, kohe lippama ja mõtles et "häbi on küll ärajooksta, aga ometi on see terwisele kasulik", ning jõudis nii warstigi losji juurde, mida Duiljomoks kutsuti.

Õnnetu Rinaldo oli aga külma ilmaga palja jalu ja järgi wälk olles wäga wiletjas seisukorras, kuna ka öö ikka pimedamaks ja pimedamaks läks. Õnnetu hakkas aga külma pärast wärijedes siiski edasi astuma, et kujukilt öömaja jaada. Ka tema jõudis warstigi eeltähendatud losji juurde, kus tema teenijale öömaja oli antud ja kes üliüdi õiglasi und magas. Losji wärawad oliwad aga kinni pandud ja ka sillad ülestõstetud ning jissepeajemine näis kaunis ränk olema. Ta hakkas siis losji ümbrust silmitsema, et kujukilt ometi wähemalt niijugust kohakest leida, kuhu külma ja tuiju eest peitu wõiks pugeada, kui ta korraka märkas, et ühes kohas jild maas oli, kohale jõudes nägi ta wäikeste wärawa, mis õnnets ka lahti oli. Ta astus losji õue peale ja nägi oma ees heinaküüni,

kuhu ta siis puges ja püha Julianusele tänu palweid lugema hakkas. Julianus aga ei maganud ja oskas ka neid sõnu väga hästi hinnata.

Losji omanik oli noor leff ja ütle mata ilus naisterahwas. Teda armastas aga Markis Uzso. Haruldane iludus elas jellesjamas majas, mille lähidal meie paljasjalgne palwetas, kuna ta wanas õudses lossis väga harwa käis. Naisterahwas pidi täna õõsi oma armukest wastuwõtma ning õõ siis lõbusalt mõõda saatma, aga korraga teatati temale, et armuke linna on sõitnud, ning pealegi weel koguni tungiwatel põhjustel. Naisterahwas oli jeda kuuldes väga õnnetu. . . . Ta oli omale õõd koguni teijiti ettekujutanud; oli omale juba tundmustesse mahutanud, kuidas ta meesterahwa kaenlas olles wastastituse kirgede mõõnal maapealst paradiislikku magust maitjeda wõib, kuida ta nagu amarasje uinakusse langeb, kuna aga arnisan tema peal olles, temale iffa õrnemalt taewalisku õõdsugetunnet maitjeda annab. . . . Lihtjalt — ta oli meeheheitlikus jeijukorras; ta jai aga aru, et kurbtus asja ei paranda, lats siis ükspäini wannituppa ja sõi ka wannis olles õhtust ning puges woodisse.

Kõõgitiitruk, kes wäljas oli käinud oli heinakuurist ije-äralisku healtjemist kuulnud, asjaga ennaft ligemalt tutwustanud, Rinaldo lugu järelepärimud, ning ruttas kõiti jeda nüüd oma perenaisele teatama.

Naisterahwas jai õnnetuma saatuse üle liigutud ja ta andis tiitrukule käsu, et jee õnnetuma tuppa kutsuks. Nähes et hiline wõeras iisna külmamas oli, saatis ta teda kõhe wannituppa.

Wannis olles ja sooja saades, tundis Rinaldo ennaft nagu uuesti jündima.

Selle ajaga lasi aga naisterahwas oma jurnud mehe riided tuua, ning wannituppa wiia. — Riided passijwad temale väga hästi ja näitajwad nagu tema jaoks õmmeldud olema, ning jällegi saatis Rinaldo Julianusele tänupalweid. Naisterahwas lasi jelle ajaga toa weel joemaks kütta, ning saatis siis wiimati tiitruku wõera juurde küjima, kuidas jee ennaft tunneb.

Tagasi tulles teatas teenija :

„Armuline proua, ta on juba riides! — Ta on haruldane ilus mees ju tingimata parema jeltskonnaliige.

"Ütle, et ta siia tuleb, siin võib ta jammuti ennast joendada, peab arvama, et temale ka õhtusööki väga tarviline on.

Rinaldo tuli ja kummardas majaperenaise ees järgavasti ning tänas tema lahtuse eest nii kudas ta oskas. Naisterahwas Rinaldot nähes oli tüdrukute teadetege täiesti ühel arvamisel. Tema ees seisis ilus mees ning tänas teda tühiste heategude eest. Ta palus teda oma kõrvale istuda ja oma õnnetusest jutustada, mida ka Rinaldo tegi.

Naisterahwas teadis aga kõike jeda ennem juba Rinaldo teendri jutustuse järgi ja nii oli ta tema vastu niilid veel kaastundlikum. Ta teatas oma võderale ka, et tema teender siin ulualust on leidnud, ning nad hommiiku seltsis minema võivad hakata.

Tüdruk tõi toidu lauale ja Rinaldo istus ühes helde-meelse naisterahwaga lauda.

Nagu juba öeldud, meeldis Rinaldo juba esimesel pilgul naisterahvale, kui ta aga niilid veel nägi, et võderas ka vilunud eiumees on siis hakkas temas viimati kirk põlema, ning ta lootis, et võderas tema nõuetele vastu ei pane ja niilid hakkas ta jällegi õndjamaid tundisid, mis peale õhtusööki järgnema pidiwad, omale ettekujutama.

Peale sööki, kui võderas mõttesse jäi, tähendas leik:

"Mille üle teie nii mõtlete; kas teil oma hobuse ja riiete järele nii kahju on? Olge üsna rahul, pidage meeles, et teie siin minu juures kõit nagu kodujelt leiate. . . Teie meeldite minule, igakord, kui ma teie peale waatan, siis tuletate teie mulle minu kadunud meest meelde, ning mull tuli tung teid juudelda! . . . Ma kardan aga, et jee teile wastik võiks olla.

Rinaldo oli nagu juba ennem ütlesime, kaunis wiisakas mees, ning oma ees noort, ilusat kirgedes põlewat naist nähes, kes tema heategija oli, pööras ta tema poole järgmise ütelsjega:

Armuline proua, kui ma meelde tuletan, kui juur tänu-wõlglane ma teile olen, siis pean ma tähendama, et ma tänase öö loogu oma hingega teie päralt võin olla. Kui ma jeda mitte ei teeks, võiksite teie mind alatumsaks, tänamataks inimejeks pidada, mida ma mitte sugugi ei ole. Ma olen iga teie joowi täitmiseks walmis ja püüan võimalikult kuumsalt teie ihasid täita. Pealegi on Zumal minu vastu armas-tufteriista juuruse andmise juures kaunis helde olnud.

Rikemad seletuised oleksivad asjatunud, tähendame ainult niipalju, et nad magamisetuppa läksivad ja seal mitmekordsed armastuseavaldused tekkisivad, ning naisterahvas paradüüslisu magususe walmistamise eest weel Rinaldole tänulik pidi olema.

Päike oli juba kõrgel, kui kogu roman lõppes ja kaupmees lahkus. Rööwliid jaadi warsti kätte ning ka kaupmehe hobune ja riided ühes nendega.

õnneleht

23. jutustus.

Salb jutustaja.

Siinjama lähidal külas elas keegi noor naisterahwas, nimega proua Dretto, kes Jack Spino naine oli. Kord olivad nad väljajõidud teinud, nagu juwel harilikult ette tuleb, nad läksiwad kaunis kaugele, wiimati ütles üks kawaler:

„Proua Dretto, kas teie ei sooviks pool teed minu hobuse peal sõita? Ma jutustaksin siis teile ka midagi mõistlikku.“

Naisterahwas oli sellega rahul, kui ta ütles:

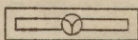
„Ma tänan teid, minu herra ja tähendan, et see minule meeldib.“

Kawaleril oli aga liiga suur mõel ning ühes sellega oli ta ka kaunis nobe wehkleja, jutustajana oli ta aga liiga häge. Siisgi püüdis, wõi rääkis ta magusama jutu, mis ilmas olemas on, ta kordas jõnu kolm neli korda, jutustas kõiki ülliselt ja tähendas, et jarnase kordamise teel jutt, magus jutt rohkem huwitawam ja mäletawam, maitsewam on; wiimati tundis aga proua Dretto, et see jutustus temale palawiku juga ülesse ajab, et tema jüida nagu kofku tõmbab, kuna temal krambi jarnased wärinad nagu jurma eel üle leha käiswad.

Wiimati aimas ta, et temal jõud jelle jutustuse kuulamiseks täitsa rauges, kuna kawaler oma wehklemistes ja jutustuses nobedamaks läks, ning itka tuumakamalt püüdis jutustada, ütles naisterahwas:

„Herra teie hobusel on väga wanakuw käik, aidake mind maha, ma jutustan wähe õrnemalt.“

Nad wahetasiwad oma seisuforda ja meesterahwas oli jutu kuulamiseks rahulik, kuna naisterahwas jutustuses mõetupidaw ja õrna naisterahwaliste wäljauitlustega oli.

24. jutustus.

Kurivaim põrgus.

Raplinnaas elas keegi rikas kodanik, kellel kolm tütar oli, kuna kõige nooremat nendest otse iluduse eeskujuks nimetada võis ja teda tutjuti Alibeckits. See oli perekonna uhkus. See ilus neiu ei olnud mitte ristiusuline ehk ta jellest usust küllalt ka kuulnud oli, kuna ta ise ka ristiusu poolehoidja oli, ning wiimati ka Luteriusuõpetaja juurde oma hingepeastmist otsima läks. See tähendas, et need, kes õndsaks tahavad saada kõrbe peavad minema ja seal üksikuses elama. Tüdruk otsustas ka ükfilase elu elama hakata ja läks kõrbesse, kus ka teisi ükfilasi oli. Ta märkas hurtsikut ja nägi seal wana munka, kes ükfilasena elas ja alati palwetas. Ta palus et see teda õndsuseteele juhataks.

Munk Rustiko, nii oli ükfilase nimi, käskis teda oma juurde jääda.

Hurtsikusse tegi ta palmi lehtedest ajeme, kuhu neiu magama võis heita. Tüdruku iludus äratas aga wanas mungas kiirged elule ja ükfilane ei suutnud nende wastu wõidelda ja otsustas oma ihajid täita.

Ta pani neiuale mõne küsimise ette ja sai kohe aru, et temal rumala looduselapsena tegemist on. Küüd ütles ta neiuale, et kurat, see inimese kõige hirmuam waenlane on ja teda alati põrgusse peab ajama, kus tema ajukoht on ja olema peab.

„Aga kuidas jeda teha?“ küüis noor neiu.

„Minu tütar, küll ma sind õpetan,“ wastas munk, „sina täida aga wasturääkimataalt minu käskusid. Sinul on põrgu ja sind on minu hinge peastmisteks jüa saadetud. Mina wõin

nüüd kuradi pörgusse ajada ja meie kahetseji saame siis maa-pealist öndisust tunda.

„Minu isa, ma olen teie käskude täitmiseks valmis,“ tähendas neiu.

Munt hakkas tõesti, Albeck, kes niijugujeft asjast midagi ei teadnud, tundis esimesel korral, et temal väga halb on ja et kurat hirmus ning piinasiunnitaw on.

„Mati ei ole mitte asi nii,“ tähendas Rustiko ja nii jaatis ta esimesel ööl kuradi pörgusse, kuna aga wiimati jee ka oma kangust enam ei näitanutgi.

Peale selle algas aga wõitlus teisel ööl kurjawaimuga uuesti ja neiu oli valmis teda pörgusse juhtima. See näis ijei temale juba meeldima.

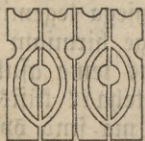
„Ma tunnen,“ ütles ta „et jee pörgusseajamine meeldiw on. Ma ei tea maa peal mitte midagi maitsewamat olema kui jee, ning minu arwamise järele peaks igalüks seda ihtama.

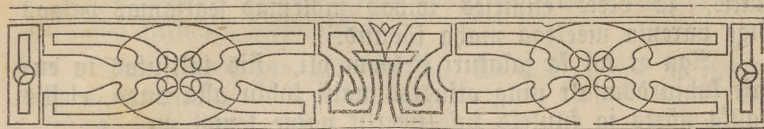
Nüüd hakkas Albeck ikka jägedamalt kurjawaimu pörgusse-ajamist ihtama.

Albeck läts oma palwetega juba üle munga jõuu ja wiimati oli jee junnitud awaldama, et kuradi ainult siis pörgusse tuleb ajada kui ta kangekaelselt oma pead tõstab. „Meie juutšime teda juba nõrgendada,“ tähendas ta, „nüüd wõib ta mõni aeg rahul olla.

Kõrbeelanik, kes kaua aega peale wee ega leiba midagi toitwamat polnud jõõnud ei jaksanud aga neiuksse ihašid täita ka tähendas et pörgu rahustamiseks palju kuradiš waja olla, kuid tema püüdis uuesti jelleks rahustamiseks kõik teha, mis ta aga iganes wõib.

Reegi noormees kosis wiimati Albecki ära ja kutsus teda nüüd ka jällegi kõrbest linna. Pulmade eel tähendas neiu oma sõbranadele kuidas ta kõrbes kurjawaimu pörgus laskuud käia. Sõbranad naeršiwad ja tähendasiwad, et tema mees nüüd weel rohkem jelles asjas tema soovijid saab täitma.

25. jutustus.

Abielurikkumise pärast kohtu all.

Rinaldo tabab oma naise Filippa armukese kaisust ja annab kohtu kätte. Kuna nüüd idit Filippa saatusel pärast täis kohlumist on sest et teda ränk karistus ootab peastab ta ennaft kawala kohtumise ja kühimuse läbi.

Omäl ajal oli Pratos seadus, mis väga wali, ühekiilgne ja ülekohune oli.

See seadus nõudis nimelt, et naine, kes nõrgal tunnil abielu rikkunud, tuleriidal ärapõletataks.

Niihamajugune saatus ähwardas ka neid, kes oma ihu raha eest müütafiwad.

Lugeja näeb juba ihegi, et jellel seadujel kõik kolm üle-mal nimetatud halwa omandust oliwad, sest seadusetaht ei teinud mingisugust wahet naise wahel, kes armastuse sünnil paariks minutiks abielu kohustusi unustas ja naisterahwa wahel, kes oma ihuga äri ajas.

Sel ajal, kui see seadus weel maksmas oli, sündis lord, et üks ilus, kõrgeft soost, väga armastusewääriline ja pisut kirkliil naine, nimega madonna Filippa, kes Rinaldo naine oli, üht ilusat noortmeest nimega Lazarino, tulijelt armastama hakkas.

Ja mõni aeg peale armastamise algust sündis, et Rinaldo ta Lazarino kaisust tabas.

Rinaldo oli nii tuliwihane, et waewalt ennaft pidada

Wabadel tundidel.

juutis, ja oleks eimeses wihas mõlemad jealjamas paigas kõige parema meelega maha löönud.

Aga et tal ka jalakuri ijeloom oli, siis taltjutas ta enast kahjurdõmsalt ning otjustas naist kohtu alla anda, et siis igauks näeks ja kuuleks kui liiderlik naine temal on.

Sest muidugi mõistetakse naine siis surma ja ka naise jugulased jaatšiwad häbi.

See oli jee kättemaksmise wiis, mis temal kõige enam meele järele oli.

Et tal ka nüüd küllalt tunnistusi käepärast oli, ei wiiwitanud ta enam kauem, waid läks kohtusse ja andis asja üles.

Aga ta waeneko ei teadnud, et ije jelle läbi naeruks pidi jaama.

Sest, kas maksab sellele mehe nime anda, kes naise loomulikui ihaji täita ei juuda, nii et naine kõrwalt peab otjima.

Aga küllalt!

Kui nüüd Filippa jugulased ja sõbrad kuulda jaiwad, et Rinaldo tema kohtu alla andnud, tuliwad nad üksteise järele Filippa juurde ja andsiwad temale nõuu, et ta kõik jalgaks ja jee kombel kerge wäewaga karistusest peajeks.

Aga armastaja naine on teadupärast kangelane.

Ta ei tahtnud misgi hinna eest ennast nii kaugele alandada, et jalganud ehk kohtu eest ärapõgenenud oleks, jee jellelega oleks ta näidanud et ta oma armastust häbiasjaks peab.

Sellepärast läks ta ka koe kohtu kutsumise peale kohtusse, kuhu teda kõik sõbrad ja tuttawad jaatma tuliwad.

Kuulama oli ka terwest ümbruskonnast hulk rahwast kohtu jaali woolanud, huuwitawat asja pealt kuulama.

Kohtuniku ette jõudes küsis ta rahuliku pilguga, miks pärast teda kohtusse on kutjutud.

Ka kohtunik tundis ennast Filippa iludusest, meeldimusest ja waimukindlusest liigutatud olema.

Ta tundis elawat ojawõtmist kaebealuse kohta ja joowis, et jee oma jüüd mitte üles ei tunnistaks, et tal siis waja poleks teda kohtunikuna abielurikkumise pärast surma mõista.

Et ta aga siisgi jüüdistuse kohta küsimusi ette pidi panema, jõnas ta:

„Madonna, teie näete jün oma meest, kes kahtlust on tõstnud, et ta teid abielurikkumise pealt, j. o. teie mehe kajuust on tabanud.

Ta nõuab jellepärast et ma teid maksma seaduse järele tuleriida surmale mõistaksin.

See ei wõi aga siis sündida, kui teie ennast ise süüdlaseks ei tunnista.

Mõtlege jellepärast veel kord järele, mis wastate ja ütlege siis minule, kas see tõsi on, milles teie mees teid süüdistab."

Filippa wastas aga rahulikult ja õige lõbusa muigatusega:

"Minu isand tõsi on, et Rinaldo minu mees on ja et ta mind eila õhtul Lazarino kairust leidis, keda ma südamest ja kuumalt armastan, ja sugugi salgada ei taha, et ma nii mitu magusat ööd tema kaenlas olen viibinud.

Kuid teie teate muidugi küll, et ükski seadus ühekiilgne ei tohi olla, ja et seadused nende nõuusolemisel kokku peavad seatud olema, kellesse nad puuduvad.

Seda tingimist ei ole aga selle seaduse andmise juures filmas peetud, naisterahwad ei ole selle seaduse healetamisest oja jaanud wõtta, ega pole nende käest ka nõuugi küsitud.

Sellepärast wõib õigusega ütelda, et see üks halastamata ja halb seadus on.

Tahate teda aga sellegipoolest minu ihu ja teie hinge kahjuks tarwitada, siis seisab see muidugi teie wõimuses.

Enne aga kui teie otse teete, palun teie käest jeda wäikest meelehead, et minu mehe käest siin küsivate kas ma temale ialgi kord wasta tõrkunud olen, wõi kas ma igatahes ennast tema, ja tema tahtmise alla alandanud pole?"

Rinaldo ei ootanud kohtuniku küsimust äragi, waid andis kohe wabatahtliku tunnistuse, et ta Filippa igal tunnil nõuus ja walmis leidnud olema.

"Nõnda siis tunnistate, et maiusekorn ialgi liiga kõrgele teie eest riputud polnud?" päris veel kord kohtunik.

Ta Rinaldo finnitask uuesti, et ta nii palju majust nõsida wõinud, kui iganes aga jaksanud.

"Hea küll nüüd, isand kohtunik," sõnas Filippa, "teie näete nüüd, et minu mees minu juurest kõik leidis, mis temal waja oli ja mis temale lõbu tegi, jellepärast küsin nüüd teie käest, mis pidin ma sellega peale hakkama, mis minul üle jäi?"

Pidin ma jeda seistes hapuks lastma minna, wõi asjata ära raiskama?"

Wõi kas ei olnud parem, et jeda ilusale noorele mehele, kes mind enam kui iseenast armastas, kinkisin, jelle asemel, et jeda raisku minna oleksin lastnud?"

Kui nüüd pealkuulajad jeda lustiliku küsimust kuulsivad, ei suutnud nad ennast enam pidada, waid hüüdsivad kõik nagu ühest suust, et Filippal õigus on, ja ta tõtt kõneleb,

Za enne kui nad ära läksivad, pehmendawad nad kohtuniku ettepanekul jeda walju seadust ning määrasivad, et see seadus tulewikus ainult niijuguste naiste kohta maksew on, kes raha eest oma meeste wastu truudust murravad.

Nõnda sai Rinaldo oma kaebtuse eest ainult häbi kaela ja tema naine Filippa kannus kaaskodanikkude rõõmuhõiskamisel wabalt ning lõbusalt kodu poole.

26 jutustus.

Karistatud armukadedus.

Armukade kaupmees paneb ennast preestri riide ja kuulab oma naise pihtimist pealt. Za naene pihtib temale, et ta üht pappi armastab ja et see papp iga õõsel tema juures kõih. Mees on jeda pihtimist kuuldes muibugi wiha pärast meelest ära ja otustab õõseti oma maja ukse juurde walwama asuda. Za kuna nüüd mees maja ukse ees walwab, lasab naine armukese üle katuse oma juurde tulla.

Arminos elas ferd kaupmees, kellel raha ja rikkusi küllalt aga ka noor ja ilus naine oli.

Selle oma naise peale oli ta ütle mata armukade ja ainult sel lihtsal põhjusel, et ta teda wäga armastas ja arwas, et ka teised mehed sel kombel tema naist armastawad. Za tõesti oli see naine ka kirjeldamata ilus ning püüdis oma mehele igatepidi meelejärele teha.

Ning see rumal mees arwas nüüd, et tema naine iga ühele niisama meelejärele püüab teha, nagu temale — mõte, mis ainult harimata inimesele pähe wõib tulla.

Za seesama pagana armukadedus fundis meest nii waljult armastusewäärilise naise üle walwama, et ütelda wõib, et nii mõnigi surmamõistetud kurjategija wangihoones waljuma walwuse all ei seisja.

Ei olnud jellest küllalt, et mees teda kujukile pulma ega muu pidu peale ei lubanud minna, waid ta keelas naisle isegi ära ukse peale ilmumast ja akna alla astumast, nii et waelset naisel päris wäljakannatamata elu oli.

Ja jeda tundis ta enam ja walusam jellepärast, et see ärateenimata oli.

Et ta nüüd ilmasüütalt niijugust walju ümberkäimist oma mehe poolt ära kannatama pidi, siis otjustas ta wiimaks tasuks jelle eest, jarnast ümberkäimist ära teenida.

Et tal aga wõimalik polnud ennast akna all näidata, ning sel teel mõnda tulist pilku mõnele ilusale nooremehel, kes mööda minema juhtuks, wisata, siis otjustas ta hädajunnil oma armastust ühele ilusale poisile pühendada, sellest teadis, et see naabrimajas elutseb.

Sellepärast mõtles ta järele waadata, kas mitte kujukil müüri sees auku pole, mille kaudu noortmeest näha ja temale oma armastust avaldada wõiks.

Ja kui niijuguse prao müüri sees leiaks ja noormees muidugi nõuus on, siis wõiks ja ka nõuu pidada, kus ükskõiksega kofku wõiks saada ja jeni aega lõbusalt mööda jaata, kuni mees armukadeduse haigusest paraneb.

Ja kuna ta nüüd sel ajal, kui mees kodunt ära oli, kord siin, kord seal müüri läbi waatas ja järele proomis, leidis ta ühest hoopis kõrwalisest kohast müüri sees lõhe.

Selle lõhe läbi ei wõinud ta küll midagi näha, jai aga nii palju aru, et teinepool lõhe naabrimaja tuba oli, s. t. et lõhe naabrimaja toaseina sees oli.

Ta ei joominud nüüd muidugi muud enam ihaldawamalt, kui et seesinane tuba tema ilusa naabri Filippo tuba oleks ja tegi sellepärast oma truule toatüdrukule ülesandeks jeda asja järele kuulata.

Oma kõigejuuremaks rõemuks kuulis ta ka warstigi, et see Filippo magamiskamber olewat ja et ta üksinda seal sees magawat.

Sellest ajast jaadit käis ta nii tihti kui iganes wõis seal lõhe ääres ja kui ta ükskord märkas, et noormees üksinda toas oli, lastis ta läbi lõhe wäikefid kiwikesi nii kaua tema tuppa langeda, kui see nooremehet tähelepäimist äratas.

Kui noormees nüüd jena lähemale astus, et waadata, mis see tähendab, hüüdis kaupmehe proua teda nimepidi ja noormees wastas ka.

Nüüd kõneles kaupmehe proua oma juudame pealt kõik

ära ja noormees oli jeda kuuldes nii osawõtlik ja waimustanud, et omalt poolt kohe igatepidi lõhet laiendada püüdis, et võimalik oleks parem kõneleda.

Ja juba lühikese aja pärast oli ta müüri nii palju uuristanud, et jelle läbi üksteisele armutsotujeks isegi kätt wõiswad anda.

Kaugemale nad enam aga laiendada ei julgenud, sest armukade kaupmees hiilas nagu marutõbine hunt ringi.

Kui nüüd jõulupühad lähemale nihkusiwad, ütles kaupmehe proua ühel hommikul oma mehele, et ta kirikusse pihtile tahab minna, nagu jeda kõik ristiinimesed teewad.

„Mis oled ja siis pattu teinud, et pihtida tahad?“ küsis kaupmees. Ja naine wastas:

„Arwad ja siis, et ma jelle läbi pühaks olen saanud, et mind lufus uste taga pead?“

Sa pead aga teadma, et mina nagu kõik teisedgi inimesed patune olen ja pattu teen.

Aga sinule ma neid pihtida ega tunnistada ei taha sest sina pole ju kellegi preester.

Need sõnad mõjusiwad nagu püssirohu tuluke armukadede mehe peale, sest nüüd ei olnud temal enam kahtlust.

Ta otjustas kohe wälja uunida, misjuguft pattu tema naine teeb ja hakkas nõuu pidama, kuidas jeda kõige parem teada saaks.

Lühikese järele mõtlemise peale wastas ta siis ka, et ta naise joowiga nõuus on, kuid naine ei tohi mitte kirikusse pihtile minna, waid nende eneste kabelisje.

Ja peale selle tegi ta naisele weel tingimiseks, et naine seal kabelis ainult jellele pihtima peab, keda kabeli ülem näitab.

Ka ütles ta, et naine kabelist kujukile mujale ei tohi minna, waid otjekohe koju peab tulema.

Naine märkas kohe, misjuguine nõuu mehel on, kuid ei teinud jellest midagi wälja, waid lubas mehe käske täita.

Kui jõulud siis kätte jõudsiwad, tõusis ta hommiku wara üles, pani ennaft riidesje ja läks kabelisje, nagu mees jeda joowinud.

Armukade mees oli aga weel waremalt üles tõusnud ja enne naist kabelisje läinud.

Seal oli ta juba paar päewa waremalt preestriga kõik läbi rääkinud, mis tal tarwis oli ja nüüd ei olnud tal muud

enam teha, kui tõmbas omale papiriided selga, jätetiist müüsi pähe ning jäi patukahetsejad naist ootama.

Kui naine kabelisje jõudis, küsis ta kohe kabeliütlema järele.

See tuli ja ütles, et tal kahjuks enesel aega pole pihtimist vastu võtta, võib aga ühe oma ametivenna saata.

Selle peale läks ta minema ja saatis armukadede kaupmehe oma kurja tunnistest vastu võtma.

See astus nagu papp kunagi mõdukal sammul oma abikaasale vastu, kuid naine tundis ta näo moonutusest hoolimata kohe ära.

„Noh, Jumal tänatud!“ mõtles naine iseenejes, „minu armukade vanamees on wangivahist kirjuijandaks saanud. Aga las' teda katkuda; ta peab leidma, mis otfib.“

Sellepärast tegi ta nõnda nagu ei märkaks midagi ja põlvitas walepapi ette maha.

Armukade mees oli paar wäikest kiwi juhu võtnud, et oma healt wõeraks teha, ja arwas ennaft üleüldse nii hästi moonutanud olema, et keegi teda ära tunda ei wõiks.

Ja naine algas ka oma pihtimist.

Kõige pealt ütles ta, et ta abielus on ja tunnistas siis et ühte pappi wäga armastab ja et see papp iga õõjel tema juures magab.

Seda pihtimist kuuldes oli armukadedal mehel tundmus nagu tungiks teraw oda otsekohe temal jiidamesse ja kui ta mitte enam teada poleks tahtnud, oleks ta kohe pihtimise pooli jättnud.

Aga ta taltjutas ennaft ja küsis:

„Aga kas teie mees siis teie juures ei maga.“

„Muidugi, et magab,“ auuwääriline isa, wastas naine.

„Aga kuidas siis ka papp teie juures magada võib?“ küsis waleriides hingeärjane.

„Oh, minu isand!“ wastas naine. Ma ei tea, mis sugune kunst temal on, aga ainuolenegi üks meie majas ei käi nii kõwasti kinni, et tema jeda lahti teha ei saaks, nii pea kui ainult teda puututab.

Ja peale selle on ta minule ka ütelnud, et enne kui meie tuppä astub, teatud sõnu pomiseb, mis minu mehe filmapilt magama uimutawad.

Ja nii pea kui ta märkab, et minu mees magab, awab ta ukse, astub sisje ja jääb minu juurde.

Ja ilmasgi ei ole ta enmast weel minu mehest ega kelle-
giht teieft tabada lasknud.

"Madonna, teie olete wäga halwa tegu teinud," noomis
armutade mees, "ja oma hingednistiufe juures ei tohi teie
jeda enam teha"

"Oh, armuline isa," wastas naine, "ma ei usu, et jeda
tegemata wõiksin jätta, sest ma armastan teda nii wäga."

"Siis ei wõi ma teid pattudest lahti kuulutada," wastas
tema mees.

"Sellest on wäga kahju," wastas naine; kuid ma ei ole
siia tulnud teile ette waletama.

Sest kui ma usufsin, et temast lahti ütelda wõiksin, siis
oleksin jeda teile ka ütelnud."

"Minul on tõesti kahju teie pärast," sõnas armutade
mees, "sest et ma ära näen, et sel kombel oma hinge hukatu-
sesse jaadate.

Wga ojawõtmisest teie wastu tahan weel wiimast abinõuu
tarwitada: ma tahan wahepeal teie eest iseäranis palwetada;
wõib olla, ehk jee aitab.

Sellepärast jaadan ma wahetewahel oma kooripoiisi teie
juurde küsima, ja teie wõite temale ütelda, kas minu palwed
awitanud on wõi ei.

Kui nad aitawad, siis tahan palwetaniist edasi jatkada."

"Taewa pärast, ärge jeda tehke, armuline isa," sõnas
naine, "et kedagit minu juurde kodu jaadate.

Sest minu mees on ütle mata wäga armutade, ja kui ta
poissi nägema juhtuks, oleks ta kahtlus kaljukindel, et jee pois
minu juures keelatud armastust maitjemas käib.

Ja siis ei oleks minul enam ühtgi rahulist filmapilku."

"Ärge jeda kartke," sõnas armutade mees. "Ma tahan
juba nõnda siis jeda, et ta ialgi sellest teada ei jaa."

"Kui teie nõnda korraldada lubate, siis tahan ma rahul
olla," wastas proua.

Sellega lõppes pihtimine, ning kawal naisterahwas
tõusis põlwitamast ja sammus kodu poole.

Armutade mees lähtes aina hirmja wiha pärast.

Ta rebis preestririided seljast ja läks kodu, kuna ta jüda
igatsusest, pappi oma naise juurest tabada, aina kees.

Kui proua meest kodu tulema nägi, märkas ta kohe tema
näost, et oma mehele halwad pühad walmistanud on.

Mees aga katjus nii palju kui wähegi wõis, rahulitult

jääda, ning hoidis ennaft märgata andmaft, mis ta naise juust kuulnud.

Et ta nüüd otjustanud oli järgmisel ööl kaja uufe all walwata ja peale passida, kas papp ei tule, siis ütles ta naisele:

"Täna õhtu lähen ma wälja ja jään terveks ööks ära, sest mul on ühes teises kohos tegemist.

Sellepärast waata järele, et õueukse, trepiukse ja toaukse kõwasti kinni paned ja heida õigel ajal magama."

"Hea küll!" wastas naine ja läks, kui paraja filmapilgu leidis, müüriilõhe juurde.

Kõhe juurde jõudes, andis ta märku ja koke ilmus Siippo teinepoole lõhet.

Ja proua jutustas Siippole, kuidas ta hommikul meest ninapidi wedanud ja mis mees selle tagajärjel lõuna ajal temale ütelnud.

"Ma olen kindel," ütles ta, et ta sugugi majast wälja ei lähe waid terveks ööks kotta walwama jääb.

Mõtles sellepärast hea abinõu wälja, kuidas tähelepanemataalt minna juurde peasekkid."

"Madonna, laske mind aga teha," sõnas noormees, kuna ta ise täis waimustawat rõemu oli.

Kui õhtu tuli, wõttis armukade mees terawaks ihutud mõega laaja ja peitis ennaft jalaja kojaukse kõrwa ühte wäikesesse kambritesse ära.

Ja proua, see ei unustanud eneseftgi mõista kõiki ufsa luffu panemast, kõige pealt aga trepiust, et armukade mees mitte ülesse tema juurde tulla ei saaks.

King õigel ajal tuli siis ta noor naaber waikest ja ettewaatlikult üle katuse ja läbi pööningu afna tema juurde.

Muidugi mõista, et mõlemad nüüd öö rõemfalt ja õndfuses hõljudes mööda saatsiwad, kuna armukadedal mehel, kes karsituse pärast mitte õhtuftgi süüa polnud suutnud, hambad nälja, külna ja meelepaha pärast aina plagijesiwad.

Ta walwas peaaegu terve öö läbi, mõelma tugewasti käes hoides, kojaukse all ja ootas pappi tulema.

Uga kui juba hommik loitma hakkas ja ootaja hirmus ära tülpunud oli, heitis ta paariks tunniks sinnaamasse kiwi-põranda peale puhkama.

Kui siis hommikul kojauks lahti tehtud oli, tõusis ta üles, ja andas riideid ja astus niijuguje näoga tuppa, nagu oleks ta wagu uulitsalt tulnud.

Varsti jelle järele jaatis ta ihe poisi oma naije juurde, kes ennaft kooripoisi pidi ütlemä olema ja pärima, kas teatud isik proua juures käinud on.

Proua teadis muidugi väga hästi, kelle poolt poiss jaadetud oli ja vastas:

"Teatud isik ei ole bösel tulnud. Kui ta ka weel järgmistel böddel ära jääb, siis olewat võimalik, et palwed selleks kaaja aitanud on, millest väga kahju on."

Lühidalt, armukade mees walwas weel nii mõnegi böusse all, et preestrit tabada, kuna aga proua sel ajal oma armukesega aega ei raisanud, waid maiust maitseis.

Wiimaks lõppes aga ka armukadeda mehe kannatus.

Ta ei juutnud enam wälja pidada, waid küsis tuliwihase näoga oma naije käest, mis asja see jõuluajal preestriile pihtinud.

Naine wastas, et ta seda ei ütle, sest et see ilus pole, kui mees preestri ametit tahab pidada.

"Sa jumalafartmata naine!" pöutas nüüd mees. "Ma tean kõigest hoolimata, mis sa temale pihtisid ja tahan nüüd teada, kes see papp on, kes nõiduse abil iga bösel sinu juures magamas käib?"

Tunnista üles, wõi ma kagistan sind ära."

Naine kostis, et see õige ei ole. Tema ei armastawat ühtegi pappi.

"Mis?" küendas mees. "Kas ja ei seletanud seda ise kõik preestriile ära, kui temale pihtisid?"

"Muidugi pihtisin ma seda," wastas wiimaks naine, nagu oleks mees teda kitsikusse ajanud.

"Noh, waata nüüd, nüüd hakkad juba tunnistama.

Ütle, pagan, kes see preester on, wõi muidu — — —"

mees ei lõpetanud suure wiha pärast.

Proua aga naeris suure lõbu pärast ja wastas siis:

"Minule ei tee tõesti mitte wähe nalja, et tark mees ennaft naijest ninapidi wedada lasseb, otsekui oinas, keda järele weetakse.

Aga sina ei ole ka muidugi väga tark ega pole seda ka olnud, ihearanis sellest päewast peale, kus armukadeduse kura-dist ennaft pimestada lastsid ning ikka lollimaks läksid, nii et minul õige kerge oli sind petta ja see mulle just suuremat nalja ei teinud.

Mis ja mõtled siis õige sina minu mees?"

Arvad ja, et minu filmad niijama pimedad on, nagu minu mõistus pime on?

Ei, jeda ei ole nad tõesti mitte!

Mia nägin ja teadfin väga hästi, kes see preester oli, kellele pihitfin, ja see olid ja ise!

Mina wõtsin aga omale ette, finule jeda anda, mis ja jaada tahtsid ja andsid jeda ka finule.

Oleksid ja nii tarf olnud, kui eneseft mõtled, siis poleks ja muudugi niisugusel kombel oma hea naise saladuste taha püüdnud jaada.

Ja ja oleksid ka aru saanud, et ma finule puhast tött pihitfin, ilma et kunagi siuu wastu patustanud oleksin.

Aga mis on finisuguse lolli mehega peale hakata?

Sellepärast aja nüüd armukadedus oma peaaajudest wälja ja kuula mis finule ütlen.

Mina ütlesin finule, et üht pappi armastan.

Ja kas ei olnud sina, jeda ma enam armastan, kui oma elu, enesele papi riided jelga ajanud?

Mina ütlesin finule, et üksigi üks meie majas sind finni pidada ei juuda.

Ja misjugune üks on siis iales minu ees finni olnud, kui minu juurde tulla oled tahtnud?

Mina ütlesin, et papp iga ööfel minu juures magab.

Ja misjugusel ööl ei ole sina mitte minu juures maganud?

Nii jagebaste kui ja oma poisi minu juurde saatsid, nii mitu ööd ei ole ja minu juures käinud ja niijama tihti laiskfin finule ütelda, et see teatud isik sel ööl minu juures maganud pole.

Peale minu, kes ja armukadeduseft pimestatud oled, oleks igauks aru saanud, kellest siin jutt on. Pealegi jäid ja kodu ja walwasid ukse all, kuna minule ette kujutada püüdsid, et kodunt wäljas oled.

Kas ei oleks finul palju parem minu juures olla olnud, ja loll mees.

Baranda ennast wiimaks ometi ja jaa meheks, aga ära tee ennast narriks.

Sest ma waimun finule, et kui sind petta tahaksin, siis jeda ka igatepidi wõiksin, ilma et ja jeda kunagi märkaksid ja kui ka kahe ajemel kahelajada filma ja ühe jarwa ajema neid kümme!"

Ja õnnetu armukade mees, kes arvanud oli et kavalal kombel naise saladuse välja uurinud oli, nägi niilid ära, et ta heledasti sisje kuffunud ja naine teda narriks pidanud oli, ta ei wastanud sõnakestgi, pidas aga naist jellest tunnist jaadit kõige paremaks ja karskemaks naiseks maa peal.

Ring ühes sellega jättis ta armukadeduise maha ja juht jät filmapilgul, kus see kõige enam põhjendatud oli, kuna ta kaua aega asjata armukade oli olnud.

Nõnda oli kaval naine omale lõbustujeks küllalt waba aega ja woli wõitnud ja tal polnud enam waja oma armukest nagu kassi oma juurde üle katuse krebida lasta, waid see wõis wabalt uuest tulla.

Ja kõneldatakse, et ta seda head juhtumist mitte alati tarwitamata pole jättnud, waid targu, ettewaatlikult ja kaua tarwitanud.

Sa waene mees!

27 jutustus.

Nõör warwa otsas.

Uriguccia saab oma naise peale armukadedaks. Ja seal leiab ta ühel öösel, et tema naine omale nõöri warwa külge on sibunud, millega armuke temale oma tulekust teatab. Kuna ta näib oma naise armukese järele sibab, paneb naine kõõgitüdrukü oma asemese woodisse, kus Arguccio ta läbi tuubib, juulseb peast ära lõikab ja siis oma naise wenna waatama kutsus. Need leiawad aga tema kinnituse wale olwat ja sõimawad tema läbi.

Florenzias elas kord üks väga rikas kaupmees, kes hiilguje tipule tõusta soowides omale mõisniku joost abikaasa kosis, kuna ta ise kodaniku seisusest oli.

Kaupmehe nimi oli Uriguccio, kuna ta naiseks omale krahwi tütre, madonna Sisonda wõttis.

Alga siin tuliwad seisuse waheseinad awalikuks, ja kõik inimesed teadsiwad rääkida, et Sisonda kaupmehele jugugi jünnis abikaasa pole, aga parata polnud enam midagi.

Et Arriguccio kaupmees oli, siis pidi ta jagedasti äriasjade pärast wahel lühemat, wahel kauemat aega kodunt eemal wiibima ja sai nõnda wäga wähe aega naise juures olla.

Et Sismonda oma mehe juurest jeda kõi ei leidnud, millega kõrgeft jündinud naisterahwas harjunud on ja mees temale ka juuremat ei meeldinud, siis hakkas ta üht ilusat noortmeest, nimega Ruberio, kes teda juba kauemat aega jumaldanud oli, nüüd jeda palawamalt armastama.

Ja Sismonda oskas asja nõnda jeada, et Rubertoga tihhilugu kokku sai ning temaga lõbusasti aega mööda wõis jaata.

Aga mine tea nüüd, kust see tuli, kas sai mees jellest jalajajest armastujest haisu ninasje, wõi tuli temal mõni muu paha aindus, aga äkitsest sai ta hirmus armukadedaks.

Ta ei läinud nüüd peaaegu jugugi enam kodunt wälja ja ei mõelnud millegi muu peale nii palju, kui et, kudas aga oma naise üle kõige parem walwata wõiks.

Jah ta ei juutnud ühelgi õhtul enam muidu rahulikult magama jääda, kui et nägema pidi, et tema naine enne teda woodisje on heitnud.

Noorele naisele oli see muidugi hirmus piinlik, pealegi et tal nüüd enam wõimalik polnud Rubertoga sõnastegi kõneleda.

Kui ta nüüd kaua jelle üle jia ja jinna järele mõtelnud oli, kudas jälle Rubertoga kokku wõiks jaada ja et Ruberto jeda ka tulistelt ihaldas, siis tuli temal äkitsest meelde, et Arriguccio küll hilja magama jääb, aga siis kõwaste nagu tõhst magab, nii et ta midagi ei kuule.

Et nende magamisetoa akna ka weel uulitja poole oli, siis otsustas ta Rubertot teistöö ajaks kojantse alla kutsuda, ning temale ise uft lahti teha, et siis segamatast jutlu ajada wõiksiwad, kuna mees magab.

Ja et teada, millal Ruberto tuleb, aga nii et kesgi teine jellest midagi ei märkaks, jelleks leidis kawal naine järgmise abinõuu.

Ta wõttis mitme jülla pikkuse peenikese nõõri, mille üks ots läbi akna alla uulitjale ulatas, kuna teise otja woodis waiba all oma juure warwa külge kõitis.

Ja ka toas ning maja seinas ääres peitis ta nõõri nii hästi wihmatorude ja põrandas waipade warju ära, et kesgi jeda ei märkanud.

Rubertole aga andis ta teada, et kui ta tuleb, siis tõmmatu nõõri otjast, kui siis mees magab, lasseb ta nõõri lahti, on aga mees üleval, siis peab ta nõõri finni.

Nõnda siis pidi Ruberto teadma, kas ootama jääda, või ei.

Ruberto leidis selle mõtte väga hea olema ja tarvitas seda ka mitmel korral.

Magas mees, siis lastis Sismonda ta sisse ja nad viibisivad mitu tundi koos, oli aga mees ärkvel ja ei andnud nõõr järele, pidi ta tühjalt kodu tagasi lömpima.

Kui juba nõõri sel kombel mitmel korral tarvitatud oldi, trehwas fõrd nagu õnnetuseks, et Sismonda tugewasti magama uinus ja et Arriguccio, kes weel ärkvel oli, oma koiwi waiba all sirutades, äkitselt nõõri seal tundis olema.

Ta tõusis istuma, kòbas käega selle järele ja leidis, et nõõri ots tema naise juure warwa külges finni oli.

"Selle taga on mõni kelmistükk," mõtles ta endamisi ja leidis edasi uurides, et nõõri teine ots ainalt wälja läks.

Kõhe leikas ta nüüd nõõri karki ja sidus oma warwa külge, et näha, mis lugu sellest wiimaks saab.

Ei wältanud ka kuigi kaua, seal tuli Ruberto ja tõmbas oma harjunud wiisi järel kõie otjast.

Arriguccio tundis seda ja et ta nõõri küllalt tugewaste warwa külge polnud jõlminud ja Ruberto natuke liiga kõwaste tõmbas, siis andis nõõr järele ja Ruberto pidas seda märgiks, et uffe lahti tegemist ootama peab.

Arriguccio aga tõmbas mõega kätte ja jooksis kojaukse alla waatama.

Oma kaupmehe ametist hoolimata oli Arriguccio ojaw wehkleja ja muidu ka tugew mees.

Kui ta alla jõudis, ei awanud ta uft küll wiist mitte nii tajakesti, nagu tema naine seda harilikult tegi, ning Ruberto märkas sellepärast et asi õige pole ning pani putkama, kuna Arriguccio temale järele lippas.

Kui Ruberto juba hulga maad jooksnud oli ja Arriguccio ikka weel teda tagasi ajas, lõppes wiimaks Ruberto kannatus.

Ta jäi seisma, tõmbas niisama ka mõega wälja ja seadis ennast kaupmehe wastu.

Kui nüüd Arriguccio ka paiguti jõudis ja oma naise armuhest filmas, algas nende wahel mõtlik...

Wahpeal, siis kui Arriguccio toast wälja oli jooksnud, oli ka madonna Cismonda üles ärganud ja kui ta märkas, et nöör katti lõigatud oli, ei tahtlenud ta enam filmapilkugi, et tema wigur ülesleitud on.

Ja kui ta siis meel kuulis, et Arriguccio Rubertole järele jilis, kargas ta kähku woodist wälja.

Ja et ta ette arvata wõis, misfugune terwe selle loo tagajärg wõib olla, siis kutsus ta oma tüdrukku, kes kogu tema saladuse täielikult tundis, oma juurde.

Tüdrukule jutustas ta, mis arwatawaste sündinud, ja palus, et tüdruk tema ajemele woodisje heidaks ja need hoobid, mida Arriguccio kodu jõudes wälja jagab, sõnalausumata wastu wõtab.

Etendab tüdruk hästi oma oja, nii et Arriguccio midagi ei märka ja naist peksma arwab, siis lubas Cismonda temale rikkalikka kingitust anda, nii et tüdrukul waja poleks oma jätuse üle kurta.

Kui tüdruk sellega nõuus oli, proua ajemele woodisje heitis ja juud lubas pidada, kustutas Cismonda tule ära, ning puges ühte murka, et asja lõppu ära oodata.

Lärmitsemise ja müra peale, mida Ruberto ja Arriguccio kõhjel tunnil mõeladega wehkeldes sünnitawad, jooksiwad wiimaks naabrid koku ja hakkasiwad rahurikkujaid sõimama.

Kui Arriguccio jeda nägi, ei tahtnud ta ennaft tunda lasta, waid katjus et aga kodu sai, ilma et teadnud oleks, kes ta naise armuke oli, kuna ka jee wigastada polnud saanud.

Teel kodu poole wõttis wiha ifka enam ja enam tema üle wõimust.

„Kus ja oled, ja alatu naine!“ hüüdis ta pimedasje tuppä astudes. „Sa oled küll selleks tule ära kustutanud, et ma sind ei leiaks, aga ega ja mind ei peta?“

Nende sõnadega astus ta woodi juurde, kust oma naist leida aimas, ja hakkas tüdrukut peksma.

Ta tuupis teda rusikate ja jalgadega, nii et tüdruku nägu sinise lapiline oli ning kõik keha kriimustusi ja muhkusi täis.

Wiimaks wõttis ta käärid ja nüfis tüdrukul juuksed peast ära, kuna ta teda kõige jämedamate sõimnõnadega üle küllwas.

Waeue tüdruk karjus kui ratta peal ja tal oli ka küll põhjust selleks, sest wihane mees peksis kõigest jõust.

Kuulama ei saanud ka Arriguccio piisateist lämmatatud healest aru, kes jee õige oli, keda ta tuupis, waid pidas peetawat ifka omaks naiseks.

Oli Arriguccio teda küllalt peksnud, ja ka juukses veel peast ära lõikanud, jättis ta viimaks tuupmise järele ja ütles: „Ma ei taha kauem enam oma kätt sinu külles rojastada, ja alatu naine, waid ma tahan sinu wennad tuua ja neile ütelda, misjuugust elu ja elad.“

Nad wõiwad sind siis kaasa wõtta ja sinuga teha, mis tahawad.

Minu majasse ei pea ja aga enam jääma!”

Nende sõnadega tõttas ta toast wälja keeras ukse lukku ning lahkus majast.

Nii pea kui proua Gismonda, kes kõik pealt kuulanud oli, märkas, et mees pärijelt ära läinud on, süütas ta tule põlema, ning leidis tüdrukut weriselt ning pisarates ujuvalt woodist.

Ta trööstis tüdrukut nii hästi kui wõis, aitas teda kõõgi kõrwa tupp, rawitjes teda seal ja kinkis temale pärast Arriguccio warandusest juure ümme raha.

Nii pea kui ta tüdrukut teise tupp oli wiinud, kohendas ta woodi ilusaste üles, otsekui poleks keegi seal maganud, süütas kõik lambid põlema, pani enmast jälle pärijelt riidesse, nagu poleks ta woodis olnudgi ja asus jaali õhulise laua taha, tulewaid asju ootama.

Arriguccio oli nii kiirelt kui jalad wõtjivad oma naise wendade juurde tõttanud, kus nii kaua ukse peale pörutas, kuni temale lahti tehti.

Tema naisewennad, keda ühtekokku kolm oli, tõusjivad üles, kui tema healt kuuljivad ja küsjjivad mis ta weel nii hilisel tunnil nendeist tahtjivad.

Ta jutustas nendele, kõik, mis sündinud oli, nõõrist peale, mille ta oma naise juure warwa küllest leidnud kuni juusteni, mis ta naise peast ära plüganud ja mis nüüd wendade kätte süütunnistujeks andis.

Sis lõpetas ta palwega, et nad õe ära wõtastjivad ja oma juurde toostjivad ning temaga teekjivad mis tahes.

Seft oma majas ei tahtwat ta niisjuugust liiderlikku naisterahwast ühtegi filmapilku enam pidada.

Gismonda wennad wihastastjivad wägewaste jelle üle, mis kuuljivad, ja et nad jelle tõiduse juures ei tahtlenud, siis jai nende süda õe peale hirmus täis.

Nad lastjivad sellepärast wiibimata tõrwalondid põlema panna ja lastjivad ühes Arriguccioga jess^o maja poole, et liiderlikku naise üle waljut kohut mõista.

Ra nende ema tuli kaaja, ehk teda küll tagasi jääma sunniti, sest et niijugune kohtumõistmise pilt liiga halvaste naisterahwaste erkude peale mõjub.

Aga ema ei lastnud ennast peatada, ta walas libedaid filmawee pisaraid ning palus lord ühte, lord teist poega, et nad mitte koge ometi kõik ei ujaks.

Sest wäga hästi wõib wõimalik olla, et Arriguccio mõnel teisel põhjusel oma armja ja kõrgest joost abikaasa peale pahane on ja nüüd kättemaksmiselks niijuguist laimduist tema kaela weeretab.

Sinna juurde lihas ta, et ta ilmasgi niijuguist asja oma tütrest ei ujaks, keda ta oma rinna otjas üles kasvatanud ja lapsesõlwest saadik tunneb.

Kui nad nüüd Arriguccio maja juurde jõudsiwad ja trepist ülesse astusiwad, küüsis Sismonda:

„Kes sealt tuleb?“

„Sa pead juba teada saama, kes sealt tuleb, ja häbemata lipakas!“ hüüdis üks wendadest.

„Tule taewas appi, mis siis on?“ sõnas Sismonda, astus wendadele wastu ja sõnas:

„Olge terwitatud, minu wennad, aga kudas tuleb jee, et kõik kolm nii hilisel tunnil minu juurde tulete?“

Wennad kes õe terwelt leidsiwad kuna ometi Arriguccio kinnitanud, et ta tema waele omaks peksnud, kohkusiwad esmalt ja küüsiwad siis, kudas jelle asjaga lugu olemat, milles Arriguccio teda jüüdistab.

Seal juures ähwardasiwad nad hirmjat kohut pidada, kui Sismonda mitte tõtt ei kõneleks,

„Ma ei mõista fugugi, mis teie minult teada tahate, wõi mis asja pärast Arriguccio minu peale kaebanud on,“ sõnas Sismonda.

Arriguccio, kes midagi muud ei teadnud, kui et naisel näo werijeks oli peksnud, ajas nüüd totralt filmad laiali, sest ta ei mõistnud, kudas jee olla wõis, et naise näo peal nüüd kritmustuie jälgegi näha polnud.

Seda nähes jutustasiwad wennad Sismondole kõik, mis Arriguccio temast nendele kõnelelud, nõõrist, mis warwa otjas käiwat kuni peksmiseni ja juuste äralõikamiseni.

„Helde taewas,“ hüüdis proua Sismonda, „mis pean ma sinu poolt kuulma, sina, minu mees!“

Rudas wõis sinule ometi pähe tulla mind sinu enese häbits alatuks naiseks tunnistada, kui ma ometi jeda ei ole.

Ja niisama oled ja ennaft kui halastamata siidamega riiutufte kirjeldanud, kuna ja jeda ei ole.

Sa pole ju eila õhtul jalgagi kodu saanud, weel wähem minu kõrwa woodisje.

Wõi millal arwad ja siis mind õige lõõnud olema?

Saagu jellest aru, kes saab, mina küll mitte kõigewähe-
matgi."

"Mis!" hüüdis Arriguccio. "Wõid ja jeda jalata, ja truudujeta naine!

Sa salgad jeda, et meie jeltjis woodisje läkšime.

Ja kas ei tulnud ma jälle tagasi, kui sinu armukejele järele jooksnud olin.

Ja kui ma tagasi tulin, kas ei peksnud ma sind siis läbi ja ei lõikanud sinul juukšjed peast ära?"

"Selles majas siin," wastas Sismonda, "ei ole ja eila õhtul küll woodisje heitnud, ega paremaid tunnistusi weel jelle tõendujeks ei ole, kui minu jelged sõnad, jellepärast jätame jelle poolele:

Aga ja ütled ka, et ja mind peksnud oled ja minu juukšjed peast ära lõikanud oled.

See ei ole aga õige, et mind peksnud oled, wastan mina jelle sinu alatu laimduje peale.

Raj' igauks, kes siin on, mind filmitšeda ja wahi ja ka ise mind, kas on minu kogu ihu peal üks ainukenege pekšu märk.

Pealegi ei annaks ma sinule ialgi nõuu oma kätt minu külge pista, sest et ma siis sinul filmad peast wälja kratšikšjin.

Mii palju kui ma tean ja mäletan, ei ole ja minul ka juukšjeid ära lõikanud; kuid kes teab, jellepärast waatame järele kas ja jeda teinud oled või ei."

Nende sõnadega wõttis ta loori peast ja näitas oma puutumata juukšjeid.

"Mis ütled ja jelle kohta, Arriguccio? küšišiwad nüüd naise wennad ja ema, kui ihest juust. "See ei šlinni šugugi jellega kofku, mis ja meile Sismondost kõnelesid. Ja meie ei näe ka šugugi, kudat ja jelle armukeje loo tõeks wõid teha."

Arriguccio ei teadnud enam kas ta unes nägi wõi ärk-
wel oli.

Ta tahtis edasi kõneleda, aga julgus kadus, kui nägi, et jellest kõigest mis tõendujeks ette kanda tahtis, midagi ole-
mas polnud.

Nüüd wõttis madonna Sismonda jälle sõna.

"Ma näen küll, minu wend", sõnas ta, "et ta mind jundida tahab jeda tegema, mis ma heameelega, ei teeks, et ma teile nimelt tema liiderlikka elukombeid awaldaksin; kuid on ta asja nii kaugele ajanud, siis jündigu tema tahtmine.

Ma usun tõesti, et temaga terve jee lugu jündinud on, mis ta teile jutustanud, sest peaaegu mitte ühte õhtut ei lähe mööda, kus ta ennast mitte täis ei laku ja kord jelle kord teise liiderliku naisterahwaga tegemist teeb.

Sagedaste pean ma kehtööni ja teineford ka hommikuse koiduni ülewal istuma, ja tema peale ootama, nagu täna isegi näinud olete.

Muidugi on ta enese eila õhtu jälle täiskaanimud, mõne ööliblikuga woodisje heitnud, jelle warwa otjast nõõri leidnud, tema armukest taga ajanud, ja tagasi tulles teda peksnud ja ka juuksed peaft ära lõiganud.

Et ta aga purujoobnud oli, ja praegugi weel kaine ei ole, siis mõtleb ta et jeda kõit wiinaga on teinud.

Aga olgu ta mulle nüüd ütelnud, mis tahes, aga ma annan temale andeks, sest et ta joobnud on ja ma usun ka, et teie, minu ema ja wennad, jellepärast enam palju tüli ei tõsta."

Kui ema jeda kuulis, tõstis ta oma healt.

"Püha Mikodemuse juures, minu tütreke," ütles ta, "jellest ei pea midagi tulema.

Sest parem oleks jeda wastikut koera maha lüüa, kes ialgi jeda wäärt pole olnud, et sinujugune naisterahwas temal naiseks on.

Tõesti, ma ütlen, niijugusele lontrusele ma oma tütar-naiseks ei oleks andnud, waid koertega ta õuest wälja kihutanud, oleksin ma teadnud, et ta minu tütart, kes kõige karskem termes Florenzias, kehtöö tunnil lipakaks jõimab.

"Taewas nuhelgu teda"

Wennad tegiwad tema eesmärgi järele ja jõimasiwad oma õemehe näo nii täis, et ta nagu koerapoeg loidises.

Wiimaks ütlefiwad nad:

"Meie anname sinule jelleks korraks andeks, sest et sa joobnud oled.

Aga kui sinu elu finul armas on, siis hoia ennaft, et meie niijuguseid juttusi sinust enam ei kuule.

Sest nii pea kui meie kõigewähematgi kuuleme, maksame wana wõla ühes uuega sinule lätte."

Ja jellega pöörafiwad nad ümber ning lätsiwad minema.

Arriguccio seisis nagu peast pörunud seal ja ei teadnud, kas ta kõik, mis sündinud, tõesti ise teinud või unes näinud oli.

Alga ta ei lausunud sõnakestgi enam, waid jättis oma naise rahule, kes sel korral kavaluse läbi hädahust peasenud ja ka selle eest muretsenud oli, et tulewikus oma lõbu takistamata maitseada võiks, ilma et oma mehest enam hooliks.

Ja seda naeru, mis järgmisel põl oli, kui armuwääriline Sismonda oma Rubertole kõneles, tudas ta meest ninapidi wedanud.

Kõneldaske, et Ruberto kahe käega kõhtu kinni hoidnud, et see naeru pärast mitte ei lõhkeks, millest siis temale ja Sismondale kirjeldamata juur kahju oleks olnud.

Ja kõik teadjad inimesed teawad veel jutustada et madonna Sismonda sellest ajast peale oma meest hirmus jagedaste paastuda lasknud, kuna Rubertol alati wõinädalad olnud.

28 jutustus.

Kaks armukest korraga.

Kuna Beanetto madonna Sfabella juures on, tuleb äkitselt teine armuke Cambertuccio ka sinna. Alga et õnnetus talgi üffinda ei tule, siis ilmub warsti peale seda ka Sfabella mees kodu. Nüüd peab kavalus aitama. Cambertuccio peab palja mõdegaga Sfabella mehele vastu jooksuma, kuna see pärast ise Beanetto, oma naise teise armukese kodu jaabab.

Meie jutustuse ajal elas Florentsias noor, wiisakas ja wäga ilus naisterahwas, kes ühe auusa ja wahwa riütkli proua oli.

Alga nagu alati leitaske, et inimene eluaeg, jah, mitte mõnda päewagi, ühe ja sellejama toiduga rahul pole, waid wahete wahel wahelduist armastab, nõnda tiidines see proua ka oma mehest ära ja hakkas üht Beanetto nimelist noortmeest, kes küll kõigest joost polnud, aga selle asemel wiisakas ja ilus oli, armastama.

Ja see noormees armastas teda weel tulijemalt wastu. Et nüüd see, mida mõlemilt poolt kuumalt ihaldatasse, juuremalt osalt alati ka kätte tuleb, siis ei waltanud ka kuigi kaua, kus nad oma ihade eesmärgile jõudsiwad.

Madonna Zjabella juur iludus ja armuwäärilisus kihutas jelsamal ajal aga ka üht riiütlit nimez, Lambertuccio teda palawalt armastama.

Et aga see riiütel naisterahwale hirmus wastu meelt oli, siis ei juutnud misgi asi maa peal teda riiütlit wasta armastama panna.

Aga asi tahtis, et Lambertuccio juur ja wägew mees seal maakonnas oli, kelle sõna wäga palju maksis, ja et oma joowide eesmärgile jõuda, jelleks ahwardas ta Zjabellale kõifugu kurja teha, kui see teda mitte oma rinnale ei wõta.

Et madonna Zjabella ühes sellega ka tema trotslikku iseloomu tundis, siis hakkas ta wiimaks hirmu tundma ja oli junnitunud Lambertuccio külastäiku wastu wõtma.

Aga armastada ta teda ei armastanud.

Nüüd jündis kord jüdajuwel, et Zjabella mees oma mõijast wälja sõitis ühte teise mõija töösi üle waatama.

Kohe lastis Zjabella Leonetto oma juurde kutsuda, kes ka filmapilkugi ei wiwitatanud, waid ihu ja hingega asja juures oli.

Aga ka Lambertuccio oli kuulnud, et Zjabella mees eemal wiibib, ning istus nüüd kohe hobuse selga, ning sõitis Zjabella mõija, kuhu jõudes, ukse peale koputas.

Doatüdruk tõttas kohe oma proua juurde, kes Leonettaga magamise kambris wiibis, Lambertuccio sinna jõudmisest teadust wiima.

Lambertuccio sinnatulek oli madonna Zjabellale hirmus wäga wastu meelt, et ta aga teda kartma pidi, siis palus ta Leonettat nii kauaks woodikardinade taha pugeda, kuni ta Lambertuccio külastäigu wastu wõtab ja minema jaadab.

Oli see jündinud ja armusejed jüdamlise kaelustamisega filmapilguks lahkunud, andis Zjabella tüdrukule käsu, Lambertucciots jisse lasta.

See jibus oma hobuse trepi alla remelga külge ning astus kannuseid kõristades trepist üles.

Ka madonna Zjabella tegi omale lõbusa näo ette, wõttis külalise trepi peal wastu ja küsis, mis ta joowida.

Lambertuccio kaelustas ja jündles teda tulijelt ning ütles:

„Ma kuulsin, et teie abikaajat kodu ei ole, mu kallise, jellepärast ratsutasin siia, et teile jeltaks olla.

Nende sõnadega läksivad mõlemad magamiskambrisje, teeratsivad ukse luku ja isand Lambertuccio leidis peagi oma kõige juuremaks meeleheaks, et ta õigesse kohta sisje pööranud oli.

Ühtjalt aga sündis midagi, mis kõigil ootamata tuli.

Madonna Sjabella mees tuli waremalt kodu, kui ta lubanud.

Nii pea kui toatüdruk teda losji lähikorras filmas, tõttas ta proua magamiskambri ukse taha ja hülidis:

„Madonna, meie isand ja peremees on kodu tulnud ja ma arwan, et ta juba õue peale jõudnud on.”

Proua, kellel kaits armukest korraga magamiskambris oli ja kes teadis, et ta Lambertucciots ära peita ei saa, jest et selle hobuse õue peal oli, ehmatas enese esimese joonega kangeks.

Sis kargas ta aga kähku woodist ja ütles Lambertucciotele:

„Kui minu ja oma elu peasta tahate, siis tehke just nõnda nagu mina ütlen.

Tõmbake oma mõel paljaks, tehke omale wihane nagu ette, jookskte kiirelt trepist alla ja ärge muud hülidke kui:

„Püha Mikodemuse juures, küll ma ju sarwefaru kätte jaan!”

Ja kui minu mees teid kinni pidada ehk midagi küjida tahab, siis ärge wastake temale sõnagi, waid karake hobuse jelga ja ratsutage tuhatnelja minema.

Olete ennaft ju küllalt juba ratsutamises harjutanud!”

Lambertuccio kuulis sõna, tõmbas mõega paljaks ja et ka tema peremehe kodutuleku üle küllalt wihane oli ja weri temal ka mõnel muul põhjusel näosje wõis tunginud olla, siis oli ta õige metsfõnni näoga

Sjabella mees oli juba õue jõudnud, ja kui ta seal wõeraft hobust filmas, inestas ta wäga.

Da tahtis praegu trepist ülesje minema hakata, kui Lambertuccio temale wastu jookkis.

Da oli selle näo ja sõnade üle inestanud ning küjis:

„Mis peab see tähendama, Lambertuccio?”

Alga Lambertucciots oli juba üks jalg sadulas, ta kargas hobuse jelga ja kihutas minema, kuna ta muud ei wistanud, kui aga kirjistas:

„Küll ma ju sarwefaru kätte jaan!”

Kui rüütel ülesje jõudis, leidis ta oma abikaaja hirmu pärast peaaegu hingetult trepi pealt.

„Mis see tähendab, et Lambertuccio nii hirmjaste saja-
tab?“ küsis ta.

Raisterahwas vastas magamiskambri uksele lähenedes,
nii et Leanetto tema sõnu kuulda võis:

„Oh, minu armjam! Ma pole oma terwel eluajal nii
ärahirmunud olnud!

Üks noor mees, keda ma ei tunne ja keda Lambertuccio
palja mõdegaga taga ajas, põgenes praegu siia meie tubadesse.

Ta jooksis trepist ülesse ja palus mind:

„Pai proua, aida ke mind taewa nimel, sest muidu lõbb
see hirmus inimene minu maha!“

Ma tõusin ülesse ja tahtsin küsida, kes ta on ja mis tal
wiga, jeal tuli aga isand Lambertuccio tema kannul ja hüüdis:

„Küll ma ju jarwefaru kätte jaan!“

Ma lasin jeda nähes nooremehe oma magamiskamb-
risse ja asusin ije ukse peale ette.

Ta mul läks ka korda noortmeest peasta, sest et Lamar-
tuccio nähes, et ma teda sisse ei lase, enam edasi ei tikkunud,
waid sajatabes minema pani.“

„Seda oled ja hästi teinud, minu armjam,“ sõnas mees,
„otse häbi oleks olnud, kui kesgi meie majas maha lõõbud
oleks jaanud.“

Ta ka Lambertuccio poolt oli wiijakujeta inimest weel
taga ajada, kui nägi et see meie majasie peitu jooksis.“

Selle peale küsis ta nooremehe järele ja madonna Zja-
bella vastas:

„Ma ei tea, kuhu ta ennaft ära peitnud on.“

„Kus ja oled?“ hüüdis rüütel. „Tulge aga nüüd mure-
tult välja.“

Leonetta, kes kõik kuulnud oli, ilmus wärijedes nähtawale,
sest ta oli tõesti küllalt hirmu tunnud.

Rüütel päris tema käest:

„Mis tüli sinul Lambertuccioga oli?“

„Kõigewähematgi tüli maa peal, auus herra,“ vastas
noormees. „Ma usun hoopis enam, et ta peast jégane on,
wõi mind mõneks muuks pidas.“

Sest ma noppisin siin teie mõisa maa peal oma meele-
jahutusjeks neid lihawaid, punaseid maasikaid, mis aimult siin
nii magusad kaswawad, kui äkitselt see isand Lambertuccio
ilmus.

Ta waewalt oli ta mind näinud, kui juba kähistas:

„Küll ma ju jarwefaru kätte jaan!“

Ja hakkas mind taga ajama.

Ma ei küsinud palju enam põhjuste järel, vaid põgene-
sin, nii ruttu, kui mõisin.

Siin on siis teie auus proua minu elu peastnud."

"Ara nüüd enam karda" sõnas mõisaherra. "Küll ma
sind terwelt kodu saadan, pärast võid ise oma asja temaga
ära diendada, mina ei tahaks jellest enam kuuldagi."

Ta jättis nooremehe õhtujõogi ajaks oma juurde ja saatis
ta siis ilusaste kodu.

Ja ialgi ei saanud ta kuulda, misjuguise wiguri naine
temale mägninud oli, sest et isand Lambertuccio oma nägugi
enam mõisa lähedale ei julgenud näitada.

Aga igakord, kui mõisnik kodunt ära oli, käis Leonette
tema maa pealt neid magusaid, punetavaid, lopsakaid maasi-
kaid noppimas.

Ja madonna Giabellale olla see ütle mata juurt meele-
head teinud.

29. jutustus.

Ara usu.

Tosano jõuab viimaks arusaamisele, et naine teda ninapidi
weab, ja keerab sellepärast õõsel uffe luffu, nii et naine uulitsale peab
jääma. Kui naine näeb, et kõik palwed asjataks jäävad teeb ta nõnda,
nagu fargaks ta kaewu, kuna aga suure kiwi jümna jisse wiskab. Selle
peale jookseb Tosano majaft wälja kaewu juurde, kuna naine aga just
seda parajat filmapillu waritsesgi, kiiresti huppa lippab, uffe eest luffu
keerab ja Tosanot enam jisse el lase, waid selle asemel kõigi naabrite
ees läbi sõimab.

Arezzas elas üks rikas mees, nimega Tosano.

Sellele jai üks ilus naisuke osaks, selle nimi Gijsela olie
aga teadmata misjuguisel põhjusel jai Tosano oma naise peal,
armukadedaks.

Kui Gijsela seda märkas, oli see temale väga piinlik, ja
mitmel korral noomis ta meest ning päris armukadeduse põh-
juse järele.

Et aga Tosano ialgi selget põhjust ei nimetanud ja tal feda ei olnudgi, sai naise süda wiimaks täis ja ta otjustas mehele põhjuse anda, millest see senini alati ainult unistanud.

Et ta nüüd märkas, et üks noormees, kes üsna ilus paistis olema, teda alati isuka pilguga silmitses, siis jõubitas ta sellega õige ettemaatlikult tutvust.

Ja kui asi nende wahel juba nii kaugele edenenu, et muud waja polnud, kui sõnade juurest tegude peale üle minna siis hakkas naisuke pead murdma, kuidas selleks wõimal-miisiks head wõimalust leida.

Ta oli muidugi juba ammu märkanud et ta mehel peale muude halbade kombete jagedaste ka juur jänu wiina järele oli, ning selle peale ehitas nüüd taewa armust antud naisuke oma kawala plaani.

Ning selle oma plaani järele talitades, ei tõrelenud ta peaaegu enam sugugi, kui mees wähest winditas.

Ei, ta wahel meelitasgi ise meest jooma.

Sagedasie tuli nüüd siis selle tagajärjel ette, et nad koos laua taha, istusiwad ja kahkesti wiina hakkasiwad wõtma, nii et mees lühikese ajaga purujoobnud ol.

Seda oskas naine nii kawalaste talitada, et ta ise seal juures alati targaks jäi.

Kui mees siis nüüd päriselt purjus oli, aitas naine teda ajemele, ja läks ise oma armukejega aega wiitma, mis kuniis lõbusaste ja talistamatast läks, sest et mees nagu tubaka-fott magas ja pealetulemist sellepärast karta polnud.

Jah, naine oli kord küla maiust maitseada saanud ning oli nii kindel oma mehe raske uinaku peale, et enam sellega ei leppinud, et armuke paar tundi öösel tema juures mööda saatis, waid hakkas ise naabrukes armukese juures käima, kus puhatihti pooled ööd wiibis.

Et naisuke wiimaks ikka julgemaiks läks hakkas mees wiimaks paha aimama.

Ja kui ta pikemalt järele mõtles, siis tuli temal meelde, et see asjalugu tõesti wähe weider on.

Sest naine jõi temaga küll alati kaasa aga ei jäänud ilmasgi winti.

Selle taga pidi tõesti mõni wigur olema.

Ja ta otjustas feda järele uurida.

Sellepärast tegi ta kohe järgmisel õhtul nõnda, nagu oleks ta kodu tülles juba „paras poisj“, wõttis siis weel kodu paar, kolm karamat, hakkas lallitama, tuigerdama ja fuffus wiimas maha.

Naine waenefe ei teadnud kahtleda, ja armas mehel „täie ladungi“ peal olema.

Ta talutas mehe jellepärast ilujaste woodisje, istus weel natukene aega toas, jeni kui mees weel õige, tugewasti juba norstas, tõusis siis üles ning lippas toast wälja.

Ta läks otsekohe oma armukeje juurde, kes wäga kaugel ei elanud ja wiibis seal keskööni.

Oli ju jee keelatud wili nii magus, et ei raatšunud ega raatšunud lahtuda.

Nii pea kui Tosano aga kuulis, et tema naine enam toas polnud, tõusis ta üles ja keeras ukse lukku.

S siis istus ta akna alla ja jäi ootama, kuni naine tuleb, et temale siis näidata, kui kawalalt ta naise jaladuše taha jaanud.

Ja ta ootas ka jeni, kuni naine tuli.

Kui naine ilmus ja ukse lukkus leidis olema, oli ta eh-matus kirjeldamata juur. Ta aina loidises koke.

Es-malt katsus ta kõik jõudu kogu wõttes, uft lahti murda, aga kui jee korda ei läinud, hakkas ta ärewuše pärast nuuksuma.

Tosano lasi naisekest kaunisteje aega siputada, ja hüüdis siis aknast alla:

„Naine asjata on minu hulgunine, siia siia enam siise ei peaje. Mine aga jälle sinna tagasi, kus jeni ajani olid, ja ole kindel, et ja enne minu läwe üle jalga ei tõsta, kui kõik minu sugulased ja tuttawad jeda teada on jaanud, misjugune lipakas ja oled“

Naine palus teda jumalakeeli, siise lasta, sest ta ei olewat kusegil kurja tee peal olnud, waid naabrinaije juures istunud, sest et weel wara olnud magama heita.

Kuid kõik ta palwed ei aitanud midagi.

Sest tola mees oli nõuks wõtnud, terwele Arezzo rahwale oma naise liiderlikku elu teatada, millest keegi jeniini weel midagi ei aimanud.

Kui naine leidis, et kõik tema palwed midagi ei aita, hakkas ta wiimases hädas ähwardama ja ütles:

„Kui siia mind siise ei laje, siis teen sind kõige õnnetu-maks inimejeks maa peal.“

Ja mille läbi siis?“ küsis Tosano.

Naine, jeda häbi ähwardas, wastas:

„Ennem, kui häbi kannatan, mille ojalijeks ja mind ärateenimatalt jaada tahad lasta, kargan parem siia kaewu.

Ja kui mind sealt jeeft jurnult üles leitakse, ei kahle keegi et ja joobnud peaga mind sinna sisse kütutanud oled.

Ja siis oled ja sunnitud terwet oma warandust siia paika jätma ning wõerale maale põgenema, ehk ja langed jälle siin kohtu ja timuka kirwe alla, sest et igatiis sind minu mõrtsu-
kaks peab."

Kui Tosano ka niisuguste kõnede läbi oma kangelaelust murda ei lastnud, siis ütles naine:

"Ei, kauem mina sinu pilkehiritamist wälja kannatada ei wõi. Saewas andku sinul andeks! Ma lähen, ja lõpetan oma elu."

Et öö nii pime oli, et kätt silma ette näha ei wõinud, siis läks naine kaewu juurde, wõttis lihe juure kiwi, hüüdis: "Jesand, anna minule andeks!" ning lasi juure julpuga kaewu langeda.

Kui Tosano seda kuulis, mõtles ta päris tõesti et naine ennaft kaewu kütutanud on.

Ta wõttis sellepärast kiirelt ämbri ja kōie, ja kargas majast wälja et naist peasta.

Raisuke aga, kes wahapeal ennaft ufse taha ära peitnud oli, sest et ta just jeda parajat filmapilku ootasgi, lippas sel filmapilgul, kui mees kaewu juurde tõttas, tuppä sisse, lükkas ufjele riwi ette, ja astus afna alla.

Kui ta nüüd afna all seistes kuulis, kudäs mees kaewu ääres wett jolistas, ei jõudnud ta juure kahju rõemu pärast ennaft enam pidada, waid hüüdis:

"Winna aga peale wett mind ja enam kätte ei jaa!

Kui Tosano naise healt kuulis leidis et ta ennaft narrits pidada oli lastnud.

Sellepärast sammus ta kohe maja ufse juurde, ja kui ta selle kõwaste kinni leidis olema, käsks ta naist lahti teha.

Raisuke aga tõstis oma heale nüüd mitu registrit kõrgemale, kui jeda seni teinud oli ja hüüdis:

"Püha Nikodeemuse juures, sind, wana liiderlikku lase-
kausfi ma küll enne hommikut sisse ei lase:

Waga aga oma peatäis lipakate kaisus wälja.

Sinu ülespidamist ei juuda ma tõesti enam kauem wälja kannatada, ja nüüd peawad kõik inimesed teada saama, kes misjugune mees ja mul oled ja misjugusel ajal ja kodu tuled

"Häbene oma filmad peast wälja, wa' lipakate jääger!"

Tosano oli juure wiha pärast otse lõhki minemas ja andis naise jõimurähe protsentidega tagasi, nii et kõik naabrid

jõinamist kuulsiwad, üles tõusiwad, astende juurde jooksiwad ja küsisiwad, mis siis õige lahtri on.

"Waadake, jah nüüd, waadake, teie armsad ristiinimesed, jeda häbemata joodikut, kes mul atati täis kui kaan kodu tuleb, ehk jälle pooles winnas oma lipakate juurest, nii et ma enam jeda heaga kannatada ei suuda.

Kaua olen ma jeda kannatanud ja küllalt kaua teda manitsenud, aga ära usu, kas niisugune oma tegusi jätab.

Ara usu jah, mitte ei jäta, iga õhtu üks ja seesama.

Ja et ma kauem enam wälja kannatada ei suutnud, siis panin tal täna häbiks ukse nina alt kinni, et ta ehk ennast porandaks.

Aga ära usu, jah, ära usu, ega niisugune raibe ennast paranda."

Dofano omalt poolt jälle jutustas selle wastu, kõi nõnda, kudas kõi jündinud ja ähwardas oma naist mis kõi wõis.

Naine aga hüüdis jälle oma naabritele:

"Jah, waadake, nüüd misugune mees ta on.

Nüüd wõite näha, kudas tema mõistusega lugu on, kuna ta kõi jeda minu kraesse ajab, mis ise teinud.

Jah oleksin mina uulitsal olnud, ja tema akna all, siis oleks lugu teine olnud, aga nüüd, kes julgeb weel niisuguse lahekausi juttu uskuda

Ta arwas, et mind sellega ehmatada wõiwat, et annast kaewu wjata ähwardas, aga ära usu, ei mina nii loll ole.

Ja parem oleks, kui ta ennast kaewu oleks julpsatanud, oleks wähe kainemaks läinud, aga praegu haigeb ta wiina järele kui sikk!"

Kõi naabrid kuskusiwad nüüd ühel meelel Dofanot jõi-mama, et ta nii halwa juttu oma naije peale ajab ja asi läks nii ruttu edasi, et wiimaks terve linna rahwas sellest kuulda sai.

Ja kui Dofano naije ema ja sugulased sellest kuulda saiwad, jooksiwad nad teofohale, langesiwad Dofano kallale, ja pekisiwad ta waeseomaks.

Kui Dofano nüüd oma muhkusi õerudes uulitsal seisis, leidis ta wiimaks, et armukadedus temale seekord halwa tüki mänginud.

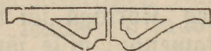
Sellepärast langes ta naije ette põlwili ja palus andeks, ta ei tahtwal ta enam niisugust rumalat tükki teha.

Naine laskis ennast kaunis kaua paluda, noomis meest mis wõis ja kui mees wiimaks pühalikult tõotas, et enam

ialgi olgu mis on, enam armutadedaks ei saa, siis lubas ta mehega jälle edasi elada.

Seft Tosano juures oli tal siisgi hea elada.

Jah, ära usu!

30. jutustus.

Kull.

Frederigo Alberigi armastab kedagi naisterahvast, kuid ei leia vastuarmastust. Et talle meeldida, tulutab ta terve oma waranduse ära, nii et talle ainult veel jahikull järele jääb. Kord tuleb talle armastatud naisterahvas külla ja et tal midagi muud ei ole pakkuda, lasseb ta lõunaroaks kulli ära kiipsetada. Küübid muutuvad naisterahwa tundmused, ta läheb Frederigole mehele ja teeb rikkaks.

Kui Filomena lõpetas ja kuninganna nägi, et Dioneo annetatud eesõiguse tagajärjel järg tema käes oli, pööras ta lõbusalt oma sõbrannade poole:

"Armsad daamed! Küübid tuleb minul jutustada ja ma teen seda heameelega. Eugu, mis ma jutustan, tuleb jaolt eelmist jutustust meelde: sellest näete teie, misjagune võim teie headusel ausameelse südame kohta on, ning ühes seega õpetab ta teid kõrgemeelselt talitama neil juhtumistel, mil inimestele taju tuleb anda, mille väärilised nad on, ilma et teie oma heade tundmuste jaotamisest saatuse hooletis jätažite, sest see jagab neid tihti järelekaalumatalt ja mitteühthlaselt.

Kord elas Florenzias rikas noormees Frederigo, Philippus Alberigi poeg. Ta paistis Toscana nooresoo seas oma hariduse, mõistuse ja annete poolest filma.

Ta armastas, nagu see sarnasele wanadusele omane, ühte kõrgema seltskonna iludust, keda Giovannaks hüüti ja kes kõigist Florenzi naisterahvastest kõige parem oli.

Frederigo tegi kõik, et aga oma iludusele meeldida: pani pidusid toime, mõitlusi, annetas kallid kingitusi, ühesõnaga tegi kõik, mis võimalik, kuid daame ei pannud ei noortmeest ega seda, mis see tema jaoks tegi, tähelegi.

Frederigo pillas oma waranduse meeletult ära: peagi ei olnud tal enam muud järel, kui wäike mõisa, millest ta ennast wawalt ära wõis elatada, ja imeilus jahikull.

Et tal enam wõimalik ei olnud linnas elada, ajus Frederigo, kes oma daamet ikka weel meeletult armastas, oma mõisakeste üffildujesse ja andus jahipidamisele.

Nii elas ta .w. i aeg. Korraga jäi ta iluduse mees haigeks ja juri. Ta tegi testamendi, mille järele kõik ta warandus pojale pidi jääma, ning selle jurma korral Giovannale.

Pärast mehe jurma ajus ilus daame leimaajaks ühesse oma mehe mõisatest, mis, Frederigo mõisakeste ligidal oli.

Poisike sai naabriga sõbraks, käis temaga jahil ja oli waimustatud selle imeilujast jahikullist, mida tema, iseenejestki mõista, waga omale ihlas.

Kord jäi poisike haigeks. Oma, kes teda pööraselt armastas, hoolitses õrnalt tema eest, täitis kõik ta soovid ja päris alataja, kas ta wähest midagi ei soowi. Ta täitwat kõik heameelega.

„Oh, ema,“ ütles poisike, „kui teie mulle Frederigo kulli muretseksite, siis jaaksin ma wististe terweks.“

See palwe pani Giovanna mõtlema. Dalle näis, nagu ei oleks tal sünnis midagi Frederigolt paluda, kelle wastu ta alati nii karm oli olnud, jeda enam weel imeilujat kulli, tema wiimast meelelahutust ja isegi tuge, sest kulli abiga õnnestas Frederigol jahipidamine alati hästi.

Enaarmastus jäi kõigist kahtlustest jagu, ja ta ütles pojale:

„Kui sa ainult terweks jaatšid, mu kallis; ma lähen homme paew Frederigo juurde ja palun kulli sinule anda.“

Rõõmu pärast tundis poisike enese juba jelsamal päewal parema olemat.

Hommitul läts Giovanna, nagu jalutades tiidruku jaatel Frederigo majakeste poole ja palus teda wälja kutsuda. Noor-mehe oli oma aias, sest jahipidamise hooaeg ei olnud weel alganud.

Ta jooksis rõõmuga tulejannale wastu.

„Dere Frederigo,“ ütles iludus lahkest, „ma tulín jaolt sellepärast, et teile tähelepanemisega osalt täjuda kõige selle eest, mis teie olete kannatanud. Tulín teie juurde, et seltsis wähe istuda ja lõunat süüa.“

„Teie ei ole minu kaotuste juures jugugi süüdi,“ wastas Frederigo alandlikult. „Õtje selle wastu, teid armastades

tunnen enese õnneliku olevat, ja teie tänane lahkus on minule nii kallis, et seda kogu maailma waranduste eest ära ei annaks."

Wähe jegaajelt jaatis Frederigo teda aeda.

Senini ei olnud teda waesusetunne suuremat rõhunud. Kuid sel päewal, mil ta enese kodus midagi ei leidnud, millega oleks wõinud daamet wäärilijelt wastu wõtta, andis waesus ennaft talle wäga walujaste tunda. Nii kaua kui ta ka ei otšinud, oma asju kiirelt forides, kuid raha ei leidnud jeks, et midagi wastuwõtmise jaoks oleks wõinud muretseda.

Kogemata puutus talle kull näppu. Ta tappis selle ära, kiskus sulgedest puhtaks ja käskis teenijannal ära praadida. Kui laud kaetud, palus ta daamet temaga lihtjat lõunat süüa.

Iludus istus lauda ja sõi iihes Frederigoga, ilma et tal sest aimu oleks olnud, ilusa kulli raswast liha.

Mõni aeg pärast lõunat otjustas iludus oma tuleku eesmärgist teatada.

"Kui teil meeles on, Frederigo," nii algas Giovanna, "kõik see, mis teie minu heaks tegite ja et ma kõige selle peale tagasihoidlikkusega wastasin, mis walujeks kippus muutuma, siis, muidugi mõista, inestate teie, kui minu tulekupõhjust jaate teada. Aga kui teil lapsed oleks olnud, siis oleksite aru jaanud, kui kangel armastus laste wastu wõib inimest wiia. Minult emaarmastus wõib jundida jeda tegema, mis wiisakuse ja õigluse wastu käib. Ja mina tulen selle armastuse nimel teilt jeda omale paluma, mis teile nii wäga kallis on. Mu poeg on raskest haige, ta ihkab omale teie kulli, ja see juudab, wõib olla, tema jõudu alles hoida. Täitke minu palwet — mitte endisearmastuse nimel, waid lihtsalt inimesearmastuse pärast. Andke oma kull mulle, wõib olla päästab see mu poja elu, ja ma oleksin teile igaweste tänulik."

Frederigo hakkas nutma ja ei lausunud sõnagi, nii suur oli ta kurbus, ta ei juutnud oma hinge käskijanna joowi täita, sest et ta just parajaste teda kullihaga oli kostitanud.

"Signora", ütles ta katkestatud häälel, "mu armastus on mulle palju piina ja muret walmistanud, kuid see kõik on tühine selle kõrwal, mis ma praegu tunnen. Saatus on mu wastu holastamata: kui teie joowi awaldasite iihes minuga lõunat süüa, siis pidasin ma tarwilikuks teid mitte ainult kõige peenemaitsemisemaga, waid ka kõige kallimaga kostitama, mis mul olemas on. Ja nii siis tuletsin ma kulli meelde, mis kõige parem ja wääriljem roog teie jaoks oleks olnud."

Nüüd, kus ma kuulen, et teie kulli elusalt joowite jaada, ei ole mul võimalik teie joowi täita."

Tõendusjeks tõi ta talle oma armja linnu süled ja flüüned. Daame noomis teda wähe nii meeletu teo eest, kuid hingeülgawuses hindas ta nooremehe armastust ja ausameelsust.

Kurwalt lättis Giovanna nooremehega jumalaga, sest tal ei olnud võimalik oma poisikest trööstida.

Boja seisuford halvenes. Ras haigus iseenejests raskemaks läks, wõi mõjus kulli jaamata jäämine nii halvaste — ei ole teada. Ema suureks kurwastujeks juri poisike mõne päewa pärast ära.

Ribedaste nuttis ta kallil hauakünkal.

Wähe aega läks mööda. Wennad joowitajid tal uueste abelusje astuda, teda ütsilduje pärast noomides. Tal ei olnud iseäralikku himu teist korda abielusje astuda. Aga Frederigo piisimust ja ustawat armastust meelde tuletades, teatas iludus wendadele, et kui nad just nii wäga peale käiwad, siis minewat ta ainult Frederigo d'Alberigile mehele.

Wennad imestasiwad wäga.

"Aga ta on ju „fant," ütlesid nad." „Kudas ja ometi talle lähed?"

"See on tõsi," wastas Giovanna, "kuid parem on inimest omandada, kui warandust ilma inimeseta."

Wennad, kes õe kindlusest nägid, ja Frederigost, ta waejuje peale waatamata, lugu pidasid, andsid järele.

Peeti juurepäraltised pulmad. Peigmees, kes uueste rikkaks meheks sai, muutus järelekaalujaks ning elas kaua ja õnnelikult iludusjega, keda ta palawalt armastas.

T. MUTSU
Laenu raamatukogu
Tallinnas

6 vihk.

Wäljaandja G. R.

Wabadel tundidel

(Minult täiealiste.)

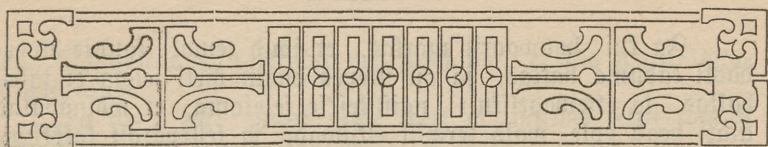
1914

Wapad
tunibet

(alatalaalelil ilunil)

Trüftud A. Laumannit trüftifoja, Tallinnas

30 jutustus.

Mees kasti sees.

Haawaarsti naine paneb oma magawa armutese, teda furnuts peab, kasti sisse, mille kaks pikanäpu meest ära warastawad ja oma kodu wiiwad. Seal tuleb armute jälle meelemärfusele ja teda peetakse wargaks. Haawaarsti abitaasa toatubidut aga tunnistab kohtu ees, et ta ise mehe kasti pannud, mille jüts ihnuks kaelad ära warastanud. Selle läbi peastab ta mehe wõllasambast, kuna kastiwargad karistatud jäänud.

Mõne aja eest elas Sabruos wjau haawaarsti, kes ennast Mazzeo della Montaganaks nimetada lasi ja kes juba kaunis elatanud oli.

Ja weel oma wanadel päewadel kosis ta omale ühe väga ilusa ja wallatu tütarlapsi naijeks, kellele kõiksugu uhked kübarad, kleidid ja kingad ning üleüldse kõik niisugused asjad, mis naisterahwastel nii väga moka järele on, ostis.

Neid ostis ta nii palju, kui kallis naine iganes soowida mõistis, nii et kellegil teisel proual neid linna rohkem polnud kui temal.

Aga ehk ta küll arst oli, ei hoolitlenud ta wiist oma wanaduse tõttu nii hästi oma naijuse terwi eest ja ei teinud wiist küllalt jägedaste aset nii soojaks, nagu jeda tegema oleks pidanud.

Sellepärast jüis tuli, et naijuse nagu igawuist, mees aga nagu jõuwaugemist tundma hakkas.

Ja kui haavaarst märkas, et jõud temal kaunis nobedasti kaduma hakkas, ja asi ülepea enam dieeti seista ei taha, hakkas ta ettevaatlikult naisusele seletama, et mõinädalad alati head pole, waid termist rikuwad, ja jellepärast kaksikümmend üheksa päewa kuus paastuda tuleb.

Aga et paastumine küll wana haawaarstile kohane mõis olla, mitte aga noore naise kuuma werele, siis mõib juba iie arwata, mis jellele loomulikult järgnema pidi.

Et noorel naisusel, nagu teame, ei wallatusest ega tulistest werest puudust ei olnud, siis otjustas ta asjalugu ära kaaludes, wapest kodust tagawara õige wähe tarwitada ja wäljastpoolt majust muretseda, mõi õigemini üteldud, mõera täduga jalutama ratsutama.

Kui ta jelle tagajärjel nüüd hulga noorimehi nõnda ütelda „läbi peo“ oli lastnud, langes ta walik õige tugewa noorimehe peale, keda koge nii armastama hakkas, et ihu ja hingega tema pärast oli.

Ring noormees, noh jellest oli enefestgi mõista et ta tragi pois ja ihu ja hingega asja poolt oli, ning ilmasgi liha nõrkuse üle ei kurnud.

Ja see noormees, kelle nimi Ruggier da Zeroli oli, oli küll juurest joost, aga jeda enam hukaläinud kombetega, nii et teda keegi hea meelega ei jallinud.

Et aga noormees muidu koha ja kogu poolest wäga meeldiw oli, siis ei teadnud arsti naisuse tema muudest wiigadest ühtigi.

Doatüdruku abil asus ta nooremehega läbikäimisesse, nad awaldasiwad wastamisi armastust ja naisterahwas toetas teda tasuks rahaga, et ta enam nii korratud elu ei pruugiks elada.

Kuna nende wahel nüüd jedawiisi kõik asjad joondes oliwad jündis et haawaarsti hoolets üks haige rawitseda usaldadi, kellel haiglane jalg oli.

Kui haawaarst haige läbi waadannud oli, seletas ta haige jugulastele, et kui haigel üks mädanema läinud kont mitte wälja ei jaa lõigatud siis wiimaks terve jalg alt ära wõtta tuleb.

Ngatahes aga seista haige mehe elu hädaohus.

Haige jugulased oliwad kõigega rahul ja andsiwad haige arsti hoole alla.

Et arst arwas et ilma unerohuta lõikust ette wõtta ei

wõi, siis hakkas ta unerohthu valmistama, et siis õhtul lõikamisele ajuda.

Ta pani ühe purgi fisje wett ja mitmet jeltfi rohtusi ning seadis siis purgi afna peale, et sealt õigel ajal wõtta.

Kui lõunaaeg kätte jõudis ja meie arst lõunalaualle istus, tuli üks kiirastjalg Malfist, ühe tema parema sõbra juurest ja tellis teda Malfisje tulla, sest et seal suur kiskumine olnud ja mitmed inimesed haawatud jaanud.

Arst jättis sellepärast jala lõikamise homjeni, istus paati ja sõitis Malfisje.

Et nüüd arsti proua teadis, et mees enne järgmist hommikud kodu ei tule, laskis ta Ruggieri harjunud wiisi järele oma juurde tulla, ning pani ta jeniks mehe tuppa luku taha, kuni teenijad kõik magama olid läinud.

Kuna Ruggier nüüd jelles tuas oli, tuli temal kas igawuse pärast wõi sellepärast, et joolast jõõnud oli, jänu peale ja kui ta purgi afna pealt leidis, mõtles ta seal joogipoolist olema, pani juu äärde ning jõi wiimase tilgani tühjaks.

Kui õige aeg kätte jõudnud oli, astus arsti naisele, kes oma kärsituft waewalt weel taljutada suutis, oma mehe tuppa.

Kui ta aga oma armukest magamast leidis, raputas ta teda ja ütles tajakese, et ta üles tõuseks.

Kuid armuke ei andnud wastust ja ei liigutanud ka enast.

Proua wihastas selle üle, raputas teda kõwem ja ütles.

"Tõuse ometi lord üles, ja unimüts!"

Kui ja magada tahtsid, oleksid wõinud kodu jääda.

"Ega muul unekotti siin waja pole!"

Proua ägeda raputamise all kiskus Ruggieri pingi pealt, mille peale magama oli uinunud, maha ja jäi nagu furnu lamama, ilma et enesest kõigewähematgi elumärki oleks awaldanud.

Nüüd lõi proua iidamesse hirmus kartus.

Ta näpistas armukest kõrwalehtedest, ninaotsast ja ka kõigeõrnemast kohast, katsus isegi põletadagi, aga kui see kõik tagajärjetaks jäi ei kahtlenud ta enam jugugi et kallis Ruggieri jurnud on.

Ta et Reiggierit tulijelt armastanud oli, siis wõib isegi arvata, misjugust põletawat valu ta nüüd tundis, kuid ta ei tohtinud waljuste nutta, sest et see üleliigsed teenijad üles äratanud oleks.

Et ta aga peale kaotuje ka weel häbi ei tahtnud oma kaela jaata siis pidi ta nõu pidama, kuidas ära jurnud armuhest tähelpanemataalt majast välja toimetada jaaks.

Raua mõtles ta järele, aga et ta ise väga uimane oli, siis ei suutnud ta kunagi sündjat abinõuu leida.

Sellepärast läks ta salamahti ja aratas toatüdruku üles, kutsus ta arsti töötuppa, ning näitas, misjulgune õnnetus temale on juhtunud.

Toatüdruk oli üsna ehmatanud ja ei teadnud niilid julgugi mis eiotja peale hakkata tuleks.

Ka tema katsus Ruggierit raputada ja näpistada, aga niijama ka tagajärjeta, sest mees ei liigutanud oinugi.

Niilid hakkasivad nad jeltjis nõuu pidama kuidas armu-keste majast välja jaakšivad.

„Aga kuhu meie ta wiime, küsis proua, „et homme hommiku mitte awalikuks ei tuleks, et ta siit majast välja wiidud on.“

„Madonna,“ ütles toatüdruk, „ma nägin täna õhtul meie naabri, selle puuseppa ukse ees uulitsal ühe juure, tühja kasti.

Seda kasti võime ütle mata hästi tarvitada, kui puusepp teda weel ära koristanud pole.

Meie võtame Ruggieri, paneme ta kasti sisse ja kaane peale. Peale selle anname temale weel paar hoopu noaga.

Kui teda jaelt pärast leitaske, ei wõi kahtlus ialgi meie peale langeda, sest Ruggieri oli teatawasti korratu elukombetega mees ning terwele linnale riiukukena tuntud.

Jgaliiks jaab arwama, et ta jelsimeestega riidu jattunud, need ta maha löönud ja kasti sisse wiskanud.

Nõnda oleme kõigist hallwadeist tagajärgedest peastetud.“

Proua oli toatüdruku ettepanekuga nõuus, wäljaarwatud noahaawad, sest jeda ei suutnud ta misgi hinna eest maa peal lubada.

Ta laskis toatüdruku järele waadata, kas kast weel seal on; tüdruk läks ja leidis kasti wanalt paigalt.

Ta tuli uuesti tagasi ja et ta tugewa jõuga inimene oli, siis mõttis ta Ruggieri õladele.

Proua astus ees ja waatas kas kedagit uulitsal näha pole.

Õnn oli neile päri, sest uulits oli tühi ja waike kui haud.

Niilid lastšiwad nad Ruggieri kasti langeda, paniwad kaane peale ja katsusiwad, et minema jaiwad.

Mõni maja nendest edasi olivad paari päeva eest ühte majasje paar meesterahvast kolunud, kes raha juurte kajude peale laenasiwad ja enam sisse wõtta, kui wälja anda ihaldasiwad.

Neil oli ka kõikjugu majakraami waja, ja olivad muu seas ka selle kasti peale filma heitnud, et teda omale näpjata, kui ta böjeks uulitsale peaks jääma.

Nad tuliwad siis jellepärast keiköö ajal uulitsale, haarasiwad pikema jututa ja hoolikalt ringi, wahtides kasti otsast kinni ja talusiwad oma kodu, ehk kast neile küll piisut raske näitas olema.

Kodu jõudes seadsiwad nad kasti selle toa kõrwa, kus nende tüdrukud magasiwad.

Selle peale läksiwad nad oma tuppa ja heitsiwad wäsi-tawast tööst puhkama.

Ruggieri kes hulga aega maganud ja selle liikmetest unerohu mõju juba päriselt kadunud oli, ärkas natuke aega enne koitu omaist surmajarnast unest.

Ta meelemärkus tuli tagasi ja elu jälle liikmetesse, aga tema pea oli weel uimane ja see uimane olek wältras weel mitu päewa edasi.

Kui ta filmad lahti tegi ja midagi näha ei wõinud ja kui ta käed wälja sirutas ning tundis, et ühes kastis lamab, hakkas ta järele mõtlema ja arutas ijeenehes:

„Mis see on? Kus ma olen? Mägan ma, wõi olen ärkwel?”

Ma olin ju õhtul oma kallitse juures ja nüüd lamen kastis, mis wõib see tähendadada?

Kas pidi arst kodu tulnud wõi midagi muud ette juh-tunud olema, et nad mind kasti sisse ära peitsiwad?

Nõnda wiisi peab see küll olema.”

Sellepärast jäi ta magusalt lamama ja kuulatas, kas midagi kuulda ei peaks olema.

Kui ta aga küllalt kaua juba kuulatanud oli ja ta seiju-ford kitis kastis ikka halwemaist muutust, tahtis ta teije külje peale pöörata, sest et teine külg juba walutas.

Ta ta tegi seda nii ojawalt, et kast, mis pingi peal seisis, tajakaaalu kaotas ja maha kukkus.

Kukkudes aga nii suurt müra sünnitas, et tüdrukud, kes seal kõrwas magasiwad, üles ärkasiwad ja hirmu pärast hinge kinni pidades kuulatama jäiwad.

Ka Ruggieri püksid löiwad lödijema, kui kast kukkus, et

aga märkas, et fasti kaan nüüd lahti pörkanud oli, tahtis ta enamast wälja tulla, kui sisje jääda.

Et ta aga ei teadnud, kus ta oli ja wälja roomates kord jia, kord sinna wastu tõukas ja asjata eest otjis, siis kuulsiwad tüdrukud tema kolistamist ja hülidsiwad wiimaks:

„Kes jeal on?“

Ruggieri, kes tundmata healt kuulis, ei andnud wastust.

Sellepärast hülidsiwad tüdrukud oma peremehi, kes hilja magama oliwad läinud ja nii kõwaste uinusiwad, et midagi ei kuulnud.

Seda nähes, tõusis tüdrukute hrim weel juuremaks, nad kargasiwad afna alla ja hülidsiwad täiest kõrist:

„Wargad! Appi, appi!“

Seda kuuldes tõmbasiwad mõned naabrid omale piiksid jalga ja jooksiwad kofku ning ka peremehed ärkasiwad wiimaks üles.

Ruggieri, kes ennast wõerast paigast leidis, oli inestuse pärast otje keeletu ja ei teadnud misgit kawalust ega funsti, fudas weel ära peafeda wõiks.

Wiimaks kuulsiwad linnawahid ka seda lärmi ja jooksiwad ligi.

Asjalugu kuuldes, et Ruggieri waras on, wõtsiwad nad ta kinni ja wiisiwad kohtuniku ette.

Et igaküls Ruggierit halwade elukombetega meheks pidas, siis hakati kohtus kobe teda tuupima, et ta üles tunnistaks, misjuguwel otstabel ta liiakajuwõtjate majasje sisje tunginud.

Et ta aga selget wastust ei andud, siis otjustas teda kohtunik weel homjeni wangi jätta, ja kui ta siis ka üles ei tunnistaks, siis ilma pikema jututa, kahjulikku jeltskonna liiget üles puua.

Wahepeal lagunes hommikul terwes Salernas kuulujutt laiali, et Ruggieri liiakajuwõtjate juures warguse pealt kinni tabatud on.

Arsti proua ja tema toatüdruk ehmatafiwad selle üle nõnda, nagu oleks otje taewas sisje langenud ja uskufiwad peaaegu, et see, mis nad möödaläinud böfel teinud, kõik unes olnud.

Kui nad aga wiimaks ära nägiwad, et asi ikkagi tõfine on ja Ruggierit hirmus ülespoomise hädaoht ähwardab, siis fattus proua päris meeletumisesse.

Kudas, tema armuke, tema mefimagus Ruggieri, pidi wõllas kõlkuma!

Ennelõunat tuli ka arst Malfiist tagasi ja päris oma rohupudeli järele, sest et jalahaiget lõikama tahtis minna.

Kui ta nüüd pudeli tühja leidis olema, tõstis ta selle üle wägewat lärmi ja hüüas, et tema toas ka ükski asi paigal ei seis ta.

Tema proua, kellel teised mured jüdames olivad, andis pahaselt wastuseks:

"Mis ütleksid ja siis alles, kui midagi tähtjat oleks sünninud," kui juba tühja wee klaasi pärast nii juurt kisa tõstad, otsekui wett enam olemas ei oleks."

"Mis ja tühja lobised, ega jeal siis puhas weji polnud, jeal oli minu walmistatud unerohi, ja seda on minul nüüd ribedasti waja."

Kui proua seda kuulis, torkas tal kohe pähe, et Ruggieri kahtlemata selle purgi tühjaks joonud ja proua teda sel põhjusel ka jurnuks pidanud.

Ta wabandas siis ka mehe ees, kudas oskas, ja arst hakkas uut unerohu walmistama, sest et muud parata polnud.

Wastri peale seda tuli toatüdruk kodu, kes wäljas kuulamas käinud, mis Ruggierist kõneldatakse.

"Madonna," jutustas ta, igauks kõneleb Ruggierist ainult halba ja kesgi hoolitse tema eest, ei ükski sõber ega sugulane. Niisama kõneldatakse ka üsna kindlaste, et kohtunik ta homme okja tõmmata laheb.

Ja kas teate, mis mina arwan mil kombel ta liiakasu wõtjate majasje jattus?

Teie teate ju ometi, et meie ta böje naabri maja ukse juurde kasti jisie panime?

Ja waat' nüüd oli uulitjal järgmine riid:

Mees kelle oma kasti oli, nõudis puuseppa käest raha, aga puusepp ütles et ta raha kasti eest pole jaanud, sest et see böjel tema ukse eest ära warastatud.

See ei ole õige, waidles aga kastiomanik wastu, ja müüsid kasti liiakasuwõtjatele ära; seda ütlesiwad nad ise minule, kui Ruggieri wangiwõtmise juures oma kasti nende toas nägin.

Need kelmid waletasiwad, wastas puusepp. Ma ei ole kasti iialgi nendele müüinud, waid nad on ta täna böjel minu ukse alt üle lõõnud. Lähme vaatame kohe järele!

Sellega tõttasiwad nad mõlemad rahulikult liiakasu wõtjate maja poole, kuna mina aga kodu lippasin.

Teie mõistate nüüd küll niisama hästi, kui mina, et nad Ruggieri kästiga sinna kandiswad, aga jeda ei mõista ma mitte kuidas tema üles tõusis."

Proua nägi nüüd täielikult ära, kuidas kõik sündinud oli.

Ta jutustas toatüdrukule, mis ta oma mehe käest unerohtu üle kuulnud ja palus toatüdrukut abinõu otsida kuidas Ruggierrit peasta mõiks, kui see iales võimalik oleks, aga nõnda et proua ise seal juures hädasse ei jattuks.

"Ütelge mulle ise, kuidas sellega peale hakkama pean," kostis tüdruk, "mina olen kõigega valmis."

Armastaja naisterahwas on kaval, oleme juba mitmel künnel korral tõendanud, nõnda ka siin.

Eh! küll proua armukeste kaotusel otse meeleheitmisel oli, leidis ta siingi kobe abinõuu, mille üle ka sealjamas wiibimast tüdrukuga läbi rääkis.

Selle läbirääkimise tagajärjel läks toatüdruk kõige pealt oma peremehe juurde ja ütles jellele pijarfilmil:

"Auus herra, ma pean teie käest andeks paluma ühe juure jüü pärast, mis teinud olen."

"Noh, mis siis on?" küsis haawa arst.

"Ah herra," jättas tüdruk nuttes edasi, "teie teate küll, misjuguuste wallaliste elukombetega Ruggiero da Geroli on."

Ta hakkas mind armastama, ja poolelti armastusega, poolelti wägivallega, sundis ta mind oma armukejeks, mis ma juba ligemale aasta olen.

Kui ta nüüd kuulis, et teie eila õhtul kodu ei ole, käis ta nii kaua minu peale, kuni tema oma tuppa lasin.

Ta oli jänune ja et ma ennaft teie prouale, kes saalis istus, näidata ei tahtnud ja jeda purki weega teie toas näinud olin, siis tõin talle jelle juua ja wiisin tühja purgi jälle tagasi.

Maknuulen et teie nii wihane jelle üle olete ja ma pean ka tõeste tunnistama, et wäga halvaste teinnd olen, aga kes ei effi mitte omas elus?

Minul on jüdamest kahju, et jeda teinud olen; mitte ainult jellepärast et unerohi otsas on, waid ka jelle tagajärgede pärast.

Sest Ruggiero elu ähwardab hädaohht.

Sellepärast palun alandlikult andeks ja armulikku luba teda waatama minna ja katjuda, kuidas teda ehk peasta saaksin."

Kui nüüd arst tüdruku käest ka weel lasti lugu kuulis, ei juutnud ta terve oma meelepaha juures enam naeru pidada.

Ta pilgates ütles ta:

Sina oled ijeennast karistanud.

Seft tujeda mehe ajemel, kellest armajid, et tema jinu une ära ajab, jaid unimütti omale böjeks.

Mine nüüd peale ja katju oma kallikest peasta, aga hoia ennaft et ja teda enam minu majasje ei too.

Muidu mafjan wana wõla ühes uuega tagafi.

Ja jeda ja wist ei joowi."

Rui toatliidruk leidis. et ejimene wigur nii hästi läks, ei wiirwitanud ta enam, waid töttas wangimajasje.

Seal wahetas ta wangihoidjaga nii kaua örni pilkusi, kuni jee temale luba andis, Ruggieriga kõneleda.

Ja Ruggierile jutustas ta kõik ära, mis ütlemata peab, kui ennaft peasta tahab.

Et ta ilus tüdruk oli, ja kohtunik juft ilusaid tüdrukuid armastas, siis peafes ta ka kohtuniku ette.

Ja kõneldasie, et ta kohtunikule enne meelethead pidanud andma ja ka jeda teinud on, ehk küll kohtunik ilusate tüdrukute käest raha pole wõtnud.

Rui ta siis kaunis hästi kohtunikuga jobitanud oli, jutustas ta jellele terve loo ära, kuidas Ruggieri tema armuke olla, ja kuidas ta kasti jattunud

Kohtunik leidis jelle loo peaaegu niijama lõbusa olema, kui ejimene maitjew oli, ning tahtis otje kõhu katki naerda.

Selle peale jutustatiwad nad kauni tüdrukuga weel paar lugu ja siis läks tüdruk kodu, kuna kohtunik tema armukeje warsti lahti lasta lubas.

Kohtunik lafi ka kasti omaniku puujepa ja mõlemad liiakaju wõtjad oma laua ette kutsuda ja seal jelgus ka peagi et mitte Ruggieri, waid liiakajuwõtjad ije wangid on.

Ja kui siis ka weel Ruggieri kohtu ees tunnistas, et ta haawaarsti tootüdruku armuke on, ja seal üht jooki jõi ja ning peale jelle enam midagi ei mäleta, kui et liiakajuwõtjate majas, kasti sees üles ärkas, siis oli asi enam kui päewaselge ja naeru enam kui palju.

Rui kohtunik ifta weel naerdes leidis, et Ruggieri päriselt jüüta on, lafi ta tema wabaks, kuna liiakaju wõtjad kolmeks kuuks wangi mõistis.

Nõnda peafis siis Ruggieri naiste kawaluje läbi jee kord terve walega, mille üle haawaarsti proual ütlemata hea meel oli.

Ruggieri ja proufese armuühendus wältas weel kaua, kaua edasi — ja niijugust joowikfin ma enefele ka.

Ruid nad ei peafs mind mitte kasti pistma.

31 jutustus.

Oh, neid naise!

Pietro di Vinciolo läheb kodunt wälja mörusele. Tema naine lasseb wahel peal ühe nooremehe oma juurde tulla. Pietro tuleb jälle kodu ja leiab naisuse wiiguri üles. Et ta aga ise parem pole, siis lepib ta naisega rahulikult ära.

Perugias elas omal ajal kord üks rikas mees, nimega Pietro di Vinciola, kes wist just jellepärast, et laimujuttudele, mis tema ja poisikeste üle liikusiwad, lõppu peale teha, omale naise wõttis.

Saatus saatis temale ka naise, mis igas tükis tubli eit oli.

Ta oli tiiseda kehaga, tulipunaste juustega ja palawa werega, nii et ta parem laks meest korraka oles wõtnud, kui ühe, mille sai.

Ta see mees nüüd, mille ta sai, hoolis tõesti poisikestest palju enam, kui naisest.

Et naine seda peagi nägi ja iseennast noore ja ilusa, täis jõudu ja mahla tundis olema, siis oli mehe ülespidamine temale eiotja wäga wastumeelt.

Selle tagajärjel tuli nende wahel isegi tulist tüli ette.

Kui naine aga nägi, et mees selle läbi paremaks ei muutunud, waid weel hoopis pahemaks läks, siis mõtles ta wiimaks iseeneses:

See wilets mees ei hooli minust ja käib kuiwa peal lõbutsemas, mispärast ei peaks mina niisama tegema?

Seda wiisi ma aga enam wälja kannatada ei junda.

Eks ta teadnud, kui mind wõttis, et ma naine olen?

Mitspärast ei täida ta nüüd oma kohuseid, kui mees naise vastu?

Kui ma maa peal elada poleks tahtnud, oleksin ju parem floofrisse läinud.

Kui ma aga maailma elu maitsemiseks niikaua ootama peaksin, kui selle, oma mehe juurest, oma õnne, lõbu ja maitsemist leiaksin, siis läheksin ennemalt küll wanaduse parast halliks.

Ja kui ma kord juba wana olen, siis on liiga hilja juba kahetseda, et oma nooruse tarwitamata mööda minna lasksin.

Ja ise näitab minule teed, kust omale ajawiidet otsima pean.

Ja mis temale häbiks ja teotuseks on, see on minule ehk enam lubatud ja sünnis.

Kui naine neid mõtteid enam kui ükskord läbikaalunud oli, tegi ta wiimaks oma lõpu otstarbe kätte jaamiseks ühe wana naisega tutwust, kes hirmus waga paistis olema.

See wana naine käis alati kirikus ja lugemistel, ning ei kõnelelud ialgi muust, kui aina pühadest asjadest, igaweseist hingest õndsusest ja wiinsest päewast.

Ja iga mees pidas teda enmast sellepärast ka pühaks.

Just sellele naisele avaldas prouale oma muret.

Püha Nikodeemuse juures, minu armas tütreke," sõnas wanale, sinul on küll juur õigus ja kui sul ka muidu muud põhjust selleks ei oleks, siisgi peab ütleva, et iga noor naisele, kes oma nooruse aega asjata mööda ei jaada ega ei raiska, dieti on teinud.

Seft misgi asi ei wõi juuremat kahju tuua kui kaotatud aeg.

Kui sellest kesgi midagi teab ja jutustada wõib, siis olen mina jee.

Minu olen üks nendest, kes nüüd wanaduses, kus minul üksigi asi enam atdata ei wõi, juure ja kibeda südamerwaluga nüüd kahetsjema pean, et oma aja nõnda mööda minna lasksin.

Seft ehk ma küll teda täielikult ei raiskanud, ja wõib muidugi arvata, et ma niisugune narr ei olnud, siisgi ei teinud ma mitte kõik, mis teha oleks wõinud.

Ja kui ma selle peale nüüd mõtlen, et muist tegemata jätsin, siis, oh, peaks ja teadma, kui kibedaid etteheiteid ma enesele sellepärast teen.

Meestega on lugu hoopis teine; neid läheb kõiksugu

muude asjade peale tarwis, ja pealegi läheb nendest fuur oša enneaeagu wanaks.

Meie, naijed aga ei kõlba millegiksgi, kui aga jelleks ja laste jünnitamiseks, ja jellepärast ainult oljitatsegi meid ja jookstatse meie järele.

Kui meie nüüd kord juft jelleks lõpuotstarbeks jündinud oleme, siis ütlen sinule õige sõna.

Mafja mehele jarnaje mõeduga kätte, nagu tema sinule mõedab, et wanuduses sinu hingel kehale etteheiteid ei oleks teha.

Selle maa peal pole midagi peale maitsemise olemas ja iseäranis an naistel kõige rohkem põhjust, maitsemiseks.

Sest ja näed isegi wäga hästi kui meie wanaks jääme, ei hooli meist mehed enam, waid meid jaadetakse kõõki kasidaga lobijema, ja keedupottisi ritta laduma ja ise sõimawad meid weel: „wana naise kõlks!“

Waat', jellepärast ütlen ma sinule: maitse! Ja püha Nikodeemuje juures, see on õige sõna.

Et aga lühidalt teha, siis ütlen sinule, minu tütreke, et ja kedagit paremat walida poleks oskanud, kui mind, sest ainult mina oskan igalihega laupa teha, nii et laj' aga kääia.

Ütle aga minule, kes sinule kõige enam meeldib ja laje mind aga jobitada.

Üht asja pean ma aga sinule ütlema, minu tütrekene fina ei pea mind mitte ära unustama.

Sest mina olen üks waene naine ja tahan tänajest päewast peale, kõigis oma palwetes ka sinu hinge õnnistuse pärast õhkada.“

Wanake wakis ja noor proua oli oma laubaga rahul.

Ta kirjeldas wanaeidele üht noortmeest, keda jägedasti mööda käima näinud, andis wauakehelele siis weel tüki liha ja laskis ta minna.

Zuba mõne päewa pärast tuli wanake ja tõi selle nooremehe jalaja ühes.

Wanake jai kantsjaka liha ja teije wõid ning pidi lahsuma, kuna noormees proua juurde oma kunsti näitama jäi.

Oliwad selle nooremehe kunstid kõik läbi tehtud ja nähtud, muretjes wanaeit uue lihakantsjaka eest jälle uue j. n. e.

Ring noore prouakehe auuks peab tunnistama, et ta mitte ainuistgi head filmapillu mööda ei lastnud, et enese mehe jelsa taga ennaft lõbustada.

Ükskord oli tema mees ühe oma sõbra Grcelano juurde õhtusöögile kutjutud.

Sellepärast andis proua wanaeidele käsu õhtuks üht teatud noortmeeßt muretjeda, kes üks kõige ilusamateßt terwes Perugias oli

Wanaeit täitis ülesande täpi pealt ära.

Kuid, waewalt istus prouake nooremehega laua äärde jõõma, kui oma mees päris ootamatalt ufje taga koputas.

Prouake ehmatas enese peaaegu kangeks, katsus aga kudas armukeßt mehe eest ära peita jaaks.

Et tal midagi paremat paika meelde ei tulnud wõi ta üleüldse ei olnud, siis wiis ta armukese jahwri kõrwa kotta, seadis jeal tema kanakõrwi alla ja wistas weel ühe tühja kotti üle.

Selle peale jooksis ta kähku toasti läbi ja awas mehele ufje.

"Noh," hülidis ta mehele wastu, "kas ja siis oma õhtu-jõõgi nii ruttu läbi kõri ajasid?"

"Mina ei saanud weel watestgi hamba alla," wastas Pietro.

"Kudas siis nõnda?" päris naine.

"Seda tahan ma sinule jutustada," kostis Pietro. "Wae-walt olime mina, Ercolano ja tema abikaaja laua äärde istu-nud, kui teadagit eneste kõrwas aewastama kuulsime.

Õlimeist ja teist korda ei pannud meie jeda tähele; kui aga aewastaja weel kolmandat, neljandat ja wiierendat korda kuulda laskis, siis hakkasin jeda wiimaks imestama.

Ja Ercolano, kes juba esmalt oma abikaasjaga tõrelenud oli, et ta meid nii kaua ufje taga laskis oodata, kargas piisti ja pöörutas:

"Mis jee on? Kes siin aewastab?"

Kui naine õiget wastust ei teadnud anda, astus ta laua tagant wälja ja läks kotta wäikeste trepi juurde, mille all wäi-fene jahwer, nõnda ütelda, kassikamber oli.

Et temale näitanud oli, et aewastamine nagu jealt tuli, siis awas ta ufje, kust wänet wäawli haisju wälja lehwis.

Ma pean sinule ütlema, et wäawlihais neil ennemalt juba kõrisse hakkas ja kui meie selle üle kurtisime, wartas minu jõbra proua, et ta oma kübarat wäawliga puhastanud ja wäawlipanni trepi alla pannud, kust weel wähe haisju tulewat.

Kui wäawliuits pihut lahkunud oli, waatas Ercolano läbi ufje fisse ja nägi nüüd jeda, kes aewastanud oli ja ifka weel edasi aewastas.

Dal oli wäawlihais ninasse hakkunud, nii et aewastama pidi ja pealegi oli wäawliaur teda nii palju lämmasta-

nud, et oleks ta veel mõni minut kauem jeal wiibinud, siis poleks ta eluilmasgi enam aewastada jaanudgi.

Kui Ercolano nüüd teda nägi, hüüdis ta :

„Ha naine, nüüd tean ma, mikspärast ainult nii kaua ukse taga wahtima pidime, enne kui meile lahti tegid.

Alga tõesti, ma ei taha enam üht juutäitgi juhu pista, enne kui jeda sinule kätte maksnud pole.“

Kui minu jõbra abikaasa jeda ähwardust kuulis ja nägi, et tema patt päewawalgele tulnud, kargas ta laua tagant wälja ja pistis kodunt jooksuma, ilma et ühe sõnagagi ennast wabandanud oleks.

Ercolano ei pannud naije põgenemist tähelegi, waid hüüdis aewastajale ilka waljumini, et ta wälja tuleks.

Kuid ta wõis hüüda nii palju kui tahtis, aga aewastaja ei liigutanutgi ennast, sest et ta juba ärälämbunud oli.

Sellepärast tõmbas Ercolano tema karupidi wälja ja haaras juba puski järele, et temale wiimast hoopki anda, aga et ma politseit kartsin, sellepärast kargasin ma wahela ega ei lastnud sellele mehele halba teha.

Kuna ma nüüd jeda meest kaitsejin ja larnni tegin, tuliwad ta naabrid sinna.

Nad mõtšiwad uimase mehe, kes wastu hakkata ei wõinud, ja wiisiwad ta ära, ma ei tea kuhu.

Näed ja! nõnda läks meil õhtujooks nurja ja mul pole wäkeftgi hamba all olnud, nagu sinule esmalt ütlesin.“

Proua märkas sellest jutustusest, et teised naijed niijama targad on, nagu temagi ja ta oleks heameelega Ercolano naije eest kostnud.

Et aga arwas, et oma wigadest jeda puhtam paistab olema, mida enam teiste pattu laidab, hüüdis ta :

„Sige ilusad asjad! Wõi see on siis see hea, waga naine; keda ma alati nii pühaks olen pidanud, et ei osta ütleldaagi.

Ja mis veel kõige inetum jeal juures on, tema nooruse aastad on juba möödas ja ta peaks otse teistele head eeskuju näitama.

Araneetud olgu see tund, mil ta sündinud on ja araneetud iga tund, mis ta veel elab.

See truuusjeta, auutu naine!

See kõikide maailma naiste häbi ja teotus, et ta nii oma truudust jalgade alla jõtkub.

Kas tal ometi häbi raajugi ei ole! Pealegi, kus temal nii hea ja auustatud mees on.

Ma ei taha igawees elus enam õnnistust leida, kui niisugune naine armu ärateeninud oleks.

Teda peaks ära hukatama!

Glusalt niisugune jarwiline tuleriida otja, ja tuhaks, tuhaks. . ."

Broua heal lõi otje wärijema.

Sest jelljamaal filmapilgul tuli temal tema armas sõber meelde, kes sealjamas lähedal kanakorwi all kükitas ja ta leidis jellepärast heaks, mehele meelde tuletada, et aeg woodi minna oleks.

Pietro, kellel jõogi järele enam isu oli, kui magamise järele, küsis, kas naisel midagi õhtupoolist käepärast ei ole.

"Õhtupoolist?" kordas naine. "Millel ma enimemalt siis õhtust olen jõonud, kui sind kodu pole!

Mina pole ju ometi niisugune, nagu Ercolano naine!

Kasi aga peale magama, see on see kõige parem."

Sellamaal ajal olivad Pietro majasse maalt laks meest tulnud, kes eesliga kardulid linna müüa olivad toonud.

Eesli olivad nad talli pannud, jelle ruumi kõrwa, kus noormees kanakorwi all kükitas.

Et talumehed wiist ära unustanud olivad. koormakandjale juua anda, siis rebis eesle enese kõidikuist lahti ning laks tallist wälja, ninaga igalepoole nuuskides, kas wett ei leiaks.

Ja nõnda komberdas ta otje kanakorwi poole, mille all noormees lõmitas.

Et see neljatöllakil oli junnitud olema, siis ulatafiwad tema sõrmed pisut korwi alt wälja ja tema õnn wõi õnnetus tahtis, et eesle nende peale astus, nii et ta walu pärast kisedama pidi.

Pietrot pani see asi wägewaste imestama, sest et ta märkas, et see heal tema oma majast kostis.

Ta astus jellepärast toast wälja kotta, ja et noormees, kelle eesle ikka weel käppade peal oli, hirmjaste rõõkis, siis hüüdis ta:

"Kes seal on?"

Uhes sellega astus ta kanakorwi juurde, tõstis jelle üllesse ja leidis nooremehe jelle alt, kes walu ja hirmu pärast aina wärijes.

Kui Pietro seda nägi, sellega ammu juba tuttawaks jaada jõowinud, päris ta:

"Kudas said ja fiia?"

Noormees ei wastanud temale aga mitte tema küsimise peale, waid palus jumala keeli armu.

"Tõuse aga üles," ütles Pietro, "ja ära karda midagi; aga ütle minule awalikult, kudas ja mikspärast ja fiia said?"

Waene poisj pihitis nüüd kõik ära, ja tema naine oli leiduse üle niisama rõõmus, kui tema naine jelle üle mures oli. Ta tõmbas nooremehe kättpidi tuppa, kus tema naine kõige juuremas hirmus istus.

Pietro istus naise wastu ja ütles:

"Braegu sõimajid ja nii halastamatalt Ercolano naist ja ütlejaid et teda peaks ära põletatama, sest et ta kõigile naistele häbiplikis on.

Mikspärast unustajid ja iseennast?"

Eh! kui ja jeda ei julgenud, kudas tohtisid siis teise üle nõnda kõneleda, kuna teadsid, et ja ise juguni parem pole?

Selleks ei fundinud sind tõesti mingi muu asi, kui see naiste wiis, mis teil kõigil on, et teiste süüd heameelega oma patu kattets tahate.

Peaks tõrw taewast maha jadama ja teid kõik ära kõrwetama, ussiiseeme niijugune!

Kui naine märkas, et mehe esimene wiha sõimujõnade rahesje wälja auras, ja et mees poissi leidmise üle just nii wäga pahane polnud, wõttis ta warsti julgust ja algas:

"Ma usun küll, et ja meie kaela tuld ja tõrwa taewast joowid, jellepärast, et ja oma naist niisama armastad, nagu koer piitsa.

Aga püha Mikodemuse juures, see joow ei pea sinul mitte täitmist leidma!

Siiiski tahaksin ma aga ka teada, mille üle sinul nii wäga kaebada on, sest tõesti oleks wäga wiisakas sinust, kui mind Ercolano naisega ühe pulga peale seada mõtleksid.

Ercolano naine on wana ja inetu, aga tema mees ei unusta ka ialgi oma kohuseid tema juures täitmast.

Minul waejefesjel ei ole aga poolestgi nii hea.

Sina annad minule riideid ja kingasi, aga tõesti ma tahaksin ennemalt paljajalu ja räbalates käia kui sina ka teisi kohuseid minu wastu täidaksid.

Aga ja tead ju ise wäga hästi, kudas lugu sellega on.

Ma pean sinule otjekohse ütlema, mina olen niisamafugune naine, nagu teisedgi ja minul on needjamad tungid ja wajadused, nagu teistel naistelgi.

Ja kui ma leian, et sina neid minu vajadusi ei waigista, siis ei ole sinul mingit põhjust siunata, kui enesele teisel poolt nendele waigistust otsida.

Kõigewähemalt ei tee ma sinule onneti jeda häbi, et liiderliffude poisilestega mängima hakkam.

Pietro märkas juba, et ega tema naine nüüd enam naljalt järele ei anna, kui ju keelepaelad kord lahti peastetud on.

Ja et ta naistest palju ei hoolinud, siis ütles ta:

„Waike nüüd, naine, ja pead minu otshusega juba rahul olema.

Nüüd aga tee jeda meelehead, et meile natuke jüüa annad, sest ma usun et jee noormees siin niijama wähe õhtust jõõnud, kui ma ihegi.“

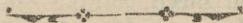
„Muidugi ei ole ta jõõnud,“ kostis naine, „sest just kui laua taha istuda tahtsime, tõi pime saatust sinu kodu.“

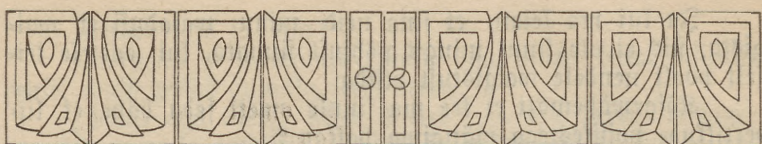
„Siis tee aga,“ ütles Pietro, „et meie jüüa jaame.“

Peale jeda tahanan ma juba kõik nõnda jisse jeada, et jul kaebujeks põhjust ei pea olema.

Kudas Pietro peale õhtujõõti jisse jeadis, jeda olen ma ära unustanud. Küllalt, ma tahtsin jelle looga ainult näidata, et igauks jelle mõeduga wastu püüab mõeta, millega temale mõedetasse, sest: kudas metja hüüad nõnda kajak jeast wastu.

Sellepärast, ärgu unustagu keegi oma peale wõetud kohud täitmast.

Palwerändamine selja peal.

Keegi naise armastas üht pappi. Ta kujutas oma mehele ette, et üht püha kuhu kummardama rändab, toob aga selle asemel papi kodusse, kes tema kallal abikaasa kohusid hakkab täitma. Parajast sel ajal ilmub ka mees kodu ja kui ta naise selja vealt ning põlvede piisti leiab, kiidab ta veel naist peale kauba, et see kofuhoidlik on, ja palwerändamist selja peal toimetab, et mitte jalanduust kulusutada.

Ühes ilusas linnakeses, mille nime ma nimetada ei jõovi, elas kord üks viisakas naine, kes kohalise kiriku pappi enam armastas, kui oma meest.

Ta et papiga kokkusaamiseks võimalust leida, ütles ta mehele, et üht püha mehe jäanuseid kummardama tahab minna.

Ta andnud selle tõutuse nimelt siis, kui viimast korda rängalt nurgavoodis olnud.

Et see pühapäev ka ainult kuuetunni tee kaugel oli, andis mees temale selleks luba, ütles aga ka, et naine enne äraminekud temale päevase jõogi valmis teedaks, sest muudu pidawat ta kõrtsu jõoma minema.

Naise valmistas siis ka mehele õige juure kantsjaka rasvast lambaliha jõögiks ja rammusat kosti veel sinna juurde.

Siis ütles ta mehele, et ta nüüd valmis on, kirikust ai-

mult weel püha wett laasjawõtab ja siis palwerändamijele läheb

Ta jättis mehega jmmalaga ja läks kirikusse.

Esimene, kes temale seal wastu tuli, oli nimelt see papp, keda ta armastas ja kellega kolku jaada igatses.

Sellele jutustas ta, kuidas ta ennaft jelle läbi päewaks otjaks mehest wabastanud, et palwerändamijele lubanud minna.

"Aga siisgi on weel üks asi," jätaks ta edasi, "ma olen nimelt kindel, et minu mees kõrtsu läheb ja sealt enne ööd ennaft ei liiguta. Ta teab, et ma kodunt ära olen, ja siis teeb ta harilikult ifka nõnda.

Sellepärast lähen ma nüüd parem kodu ja ootan seal nii kaua, kui tulete, sest kodu on ifka mõnujam.

Tulge siis poole tunni pärast mulle järele. On mees kodust ära, lasen teid tagant uuesti sisje.

On ta aga siisgi weel kodu, mida ma küll ei usu, siis ei aita tõesti muud, kui pean palwerändamijele ette wõtma.

Naisukene pööras kodu tagasi, leidis aga omaks pahanduseks mehe weel kodunt.

Ka mees imestas ja küsis:

"Noh ja pidid ju ammugi minema? Mis ja weel siin teed?"

"Kingad läkswad katti," wastas naisuke, "lasen enne kingsepa juures ära parandada, siis lähen."

Ta ta läks ka kingsepa juurde, ja kuna ta kingsepa juures istus, nägi ta läbi akna oma meest ühe naabriga, kae alt finni, kõrtsu poole minema.

Kui nüüd kingsepp kinga, mis tõesti ka pisut lõhki oli, ära parandanud oli, läks naine uuesti kodu tagasi, kust papi eest leidis, kes nagu kajs palawa pudru ümber käis.

"Armas, kallis" ütles naine, "meie wõime õnne tänada, sest ma nägin oma meest kõrtsu minema, pealegi weel jelle naabriga, kellega ta alati seal käib.

Sellepärast ole kindel, et ma find nüüd nii pea minema ei laje.

"Mul ou hea, raswane lambapraad walmis, ja peale jelle weel mõndajugust majust."

Ühtlasi tõmbas ta papi oma järele uuesti sisje, jättis aga ka uñe luffu teeramata, sest et see muidu naabrite lahtlusi oleks aratanud.

Kuid naine oli efinud. Mees ei olnud mitte kõrtsu läinud, waid tutawaid otjima, et naise äraoleku ajal kodu

head joogipidu pidada. Selleks otstarbeks oli ta naist ka süüa lastnud valmistada. On ju napsitamine kodus odavam, kui kõrtsus.

Nõnda oli siis mees vahepeal ülemaltähendatud naabri ja meel ühe tuttava üles leidnud, pudeli täie karakad ostnud ja jammus nilliid oma sõpradega kodu poole, kus raswane juupiste nilliid teda ootas.

Kui ta kodu jõudis läbi lahtise ukse tuppa astus, märkas ta kohe mõlemaid armastajaid, kellel tiik tublid tööd ees oli.

Ja kui ta oma naist nägi, kellel mõlemad jalad püsti olivad ühtes ta:

„Ma ei mõista, mis pagana rutt sul selle kingsepaga oli. Ringasi ja muidugi ju ei tarvita, hoiad jalad üleval.“

Ja oma sõprade poole pöördes, lisas ta juurde:

„Kas näete, jeltšimehed, kui kottuhoidlik naisuke mul on.“

Kartes, et uued kingad läbi tallab, teeb ta oma palve — rändamisest sel kombel selja peal.

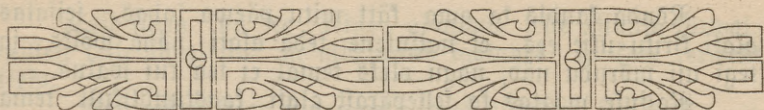
„Ega iga mehel niijuguist tublid naist pole!“

Selle peale mõttes ta järelejäanud lambaprae ühes ja ühtles naisele, et ta aga edasi rändaks.

Siis jammus ta sõpradega kõrtsu poole, kus poole ööni joodi.

Ja kui ta kodu tuli, ei sõimanud ta naist ka jugugi palverändamise eest, aga ka naine ei tohtinud sõimata, kui mees kõrtsi läks.

: 33 jutustus.

Paistetanud sõrm.

Jutustus sellest, kuidas munk kavalaste oma asja nõnda seab, et noore naisjute juures oma paistetanud sõrme arstib, kuni see wiimas üsna tiimaks läheb.

Wäga sageaste tuleb ette, et Brantjusemaal mõne mungaordude seas tublisi munkasi leidub, kes wähemalt jelles asjas imeosawad on, et teatud manguuriista peal hästi pilli lüüa mõistawad ja nõnda elutjes siis ka ühes Pariisi kloostriis üks wäga kawal munk, kellel harjunud wiisiks oli, naisterahwaste juures käia.

Ühes päewal hakkas temale muu seas üks wäga ilus noor naisjute meeldima, kes üteldud naabrujes elas.

Ja ka naisjute tundis jeda munka, sest ta oli teda mitmekorral kirikuteenistust pidama näinud. Munk meeldis naisjutele kaunis hästi, ja ta pidas teda ka wagaks meheks.

Munk aga hakkas iga päewaga enam ja enam noort naist armastama ja mõtles, kuidas teda maitsta saaks.

Kaua murdis ta selle üle pead, kuidas jeda teha saaks, mida peaaegu iga mees üsna hästi armastab.

Kord arwas ta ühe plaani hea olema, kord teise, wiimaks aga jõudis ta arusaamisele, et naisjute sõnadega ärawõita ei saa, sest see naisjute paistis ijaaranis kombelil ja waga olema, jellepärast pidi kawalus ja pettus aitama.

Ja kuulge nüüd kord, mis see kelm wälja mõtles, kuida ta naisjute püüdis ja kirglist himu täita sai.

Ta tegi ühel päewal nõnda, nagu oleks tema parema käe nimetissõrm haige. Määris jellele kangeid lõhnawaid salwiisi peale ja mähkis linaste nartsjudega kinni.

Nõnda kandis ta oma kätt mitu päewa lahas, seijatas alati kiriku ukse ees, et naisukene teda alati näha võiks, ja tegi nii mõruda näo, nagu oleks temal ei tea kui valu.

Naisuke vaatas ka jellepärast alati kaastundlikult tema peale ja nägi ka tema näomoonutustest, et sõrm mungale tanget häda peab sünnitama, ja et seal temal munga haiguse üle kahju hakkas, küsis ta kord, mis temal wiga olla.

Ja see kaval rebane jutustas ka siis naisukesele oma häda ja taewas walu nii juure olema, et ei tea enam, mis peale piab hakkama.

Nõnda oli see päewal, aga järgmisel päewal, kui waga naisuke ainuüksi kodu oli ja aiawiteteks jalka kudus, põntis kaval munk tema juurde, istus tema kõrwa ja oskas enese nii, haigeks teha, et igatiks uskuma pidi, ta terwis ja elu hädaohus on.

Ja waene naine tundis tema wastu nii juurt ojarõtmist, et waewalt piiraid warjata juutis, ning katjus munku trööstida, nii palju, kui aga oskas.

"Aga arma wend Heinrich," küsis ta muu seas, "kas olete ka arstide juurest abi otsinud?"

"Jagatahes, minu sõbranna," wastas munk, "ei ole peaaegu ainustgi arsti olemas, kellele minu haigus teatud ei oleks."

"Ja mis ütlevad nad? Kas peate veel kaua waewa kannatama?"

"Oh, ma võin selle haiguse kätte ijegi surra, kui taewas mulle filmapilliks abi ei jaada!"

"Sest minu tõbe wastu on kõigest üksainuke abinõu olemas, aga ennem sureksin ma, kui seda awaldaksin."

Sest see ei ole mitte wäga kombelik ja ei sünni ijeärannis nimelt minu seisusega kokku.

"Aga, taewas hoidku ometi, kui ometi ainukegi abinõu olemas on, siis on ju patt seda tarwitamata jätta. Olgu see kas mis tahes."

"Otsi hirmus on ju pealt waadatagi, misjuguist koledat walu teie praegu kannatama peate."

"Jah, tõesti, koledad on need walud," ütles wend Heinrich, "aga Sumal on minule selle õnnetuse saanud, tema olgu kiidetud."

Ma olen oma saatusega rahul ja kannatan, sest ma olen kindel, et surm kauaks ei jää, siis olen kõigist hädast praas-
tetud.

Seft jurm on see teine abinõuu jelle efimise kõrwal, millest teile kõnelesin ja mis mind igatahes ka kohe terweks teeks."

"Noh, eks ütlege siis ometi, mis abinõuu see on?"

"Nagu ma teile juba ütlesin, ei julge ma seda jugugi nimetadagi, aga kui ma seda ka ütlesin, ei julge ma seda siisgi täita."

"Püha Mikodemuse juures," ütles naisuke, "minul näitab et see juur ülekohus teie poolt on, nõnda kõnelda ütlege, ometi, mis teie terweks saamiseks tarwis on ja mina tahan ise teil seal juures abiks olla, nii palju kui minu nõrk jõuu ja mõistus ulatab,"

"Urge olge omas jumas jüüdi ja laske endid aidata."

"Ütelge mulle jellepärast julgeste jeda abinõuu, wõib olla, ehk on minu wõimuses, teid aidata, ja kõige pühade juures, jeda tahaksin ma hea meelega teha!"

Et meie munt naisukese head tahtmist nägi, tegi ta nagu maksaks see temale juurt eneseärawõitmist asja seletama hakata ja ütles wiimaks tawase healega."

"Et see teile meele pärast on, kui ütlen siis tahan jeda teha."

"Arstid ütlesiwad minule nimelt kõik nagu ühest juust, et ainult üks abinõuu minu haiguse wastu on, ja nimelt:"

"Ma pean oma haige sõrme ühe wiijata ja kombelise naise jalapaika pistma ja kaunis hulgaiks ajaks liigutades sinna jätma. Peale selle aga ühe paljamiga wõidma mulle s mulle rohutähe kirjutasiwad."

See on see ainuke abinõuu ja nüüd wõite ijegi arwata et häbi pärast ennem walu kannatan kui kellegile jellest hingam ja ka teile awaldasin jeda ainult wastu tahtmist."

"Daewake," ütles naisuke, "las ma teile ei ütelnud, et midagi maa peal ei ole, mis ma walmis poleks teie heaks tegema."

"Ja nõnda tahan ma ka teha, et teie omast walust lahti saaksite ja ei taha teile jeda kohta mitte keelata, kuhu oma paistetanud sõrme jisse pistma peate."

"Daewas tasugu jeda teile, minu sõbranna," wastas munt, "ma ise poleks ilmasgi julgenud teid wõi kedagi teist naisterahwast jelleks paluda."

"Aga et teil meelepärast on mind aidata, siis ei taha ma ka enam enese jumas jüüdlane olla."

"Lähme siis jellepärast kuskile warjulisesse kambrisje, et meid keegi seal juures näha ei wõiks."

"Seda teeme nimelt," ütles naisuke ning wiis munga ilujasje magamiskambrisje, mille uksele riivi ette liikas.

Munk-meister heitis nüüd woodisje, kohendas mõndagi ja hakkas jämedat põialt, millel aga mähkmeid ümber polnud, rawitsema.

Ja kui naisuke märkas, et see põial nii pikk ja jäme oli, hüüdis ta:

"Häke, paatrike, teie sõrm on ju nii hirmus jäme, nii-jugust pole ma weel ialgi kuulnud!"

"Jah, igatahes on haigus tema nii paistesje ajanud, muidu on ta üsna wiisakas."

"See on ometi tähelepanemise väärt," sõnas naisuke, ja jelle kõnelemise aeg tegi munk jeda, mispärast enese haigeks oli teinudgi.

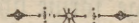
Ja kui naisuke äkitselt hüüdis:

"Ai, mis see on?"

Süis kostis munk:

"Tänu püha Mikodemusele, nüüd löi muist juure palamuse tõttu lahti. Nüüd olen ma teie abil terve."

"Noh, see teeb mulle juurt lõbu," ütles naisuke üles tõustes, "kui esimehe korraga ehk just täieste terveks ei saanud, siis tulge aga julgesti tagasi kuni kõik „paha" jorme jeeft wäljas on."

34 jutustus.

Dotamata laulsatus.

Italias elas keegi kaunis rikas mõisnik, nimega Tedaldo, jellel oli kolm poega, telledest kõige noorema nimi Agolante oli. Kõik oliwad ilusad, tüsedad nooredmehed.

Kõige wanem nendest ei olnud weel kahetsateistkümmene aastane, kui isa ära suri ja juure waranduse oma poegadele pärandas. Noored mehed hakkasiwad aga jelle warandusega pillawalt ümberkäima, ning mõne aasta pärast oli warandus läbilöödud.

Nüüd wast jaiwad nad oma rumalusest aru, kuid kahetjus tuli liig hilja. Wanem wend tähendas siis noorematele:

— Wennad, meie isa pärandasmeile määratuma waranduse ja ka hea nime. Oma rumaluse läbi oleme meie aga praegu kerjajad, kuid nüüd peame meie ennem, kui meie majandusline seisukord inimestele tuttavaks jaab, kõik oma wiimased kopikad kofku korjama ja kohe siit lahtuma!

Nooremad wennad oliwad tema arwanistega ühes mõttes, ja nii siis korjasiwad nad oma kopikad kofku ning sõitsiwad Inglismaale. Siis asujiwad nad ühes puhtamas Londoni agulisse rahulikult elama, tarwitasiwad raha ainult kõige tarwiljemate asjade peale ja ülejäädawat laenasiwad nad kaunis juurte protsentide all wälja.

Saatus oli nendele nagu nende piisiduse eest lahke ja õnn naeratas neile uuesti wastu. Warsti oliwad nad jällegi rikkad mehed. Wiimati astujiwad nad abielusse, elasiwad jällegi toredalt, ning pillasiwad nüüd weel rohkem raha, kui ennemalt. Et nad aga tuntud oliwad ja neid üliwikasteks meesteks peeti siis oli neil ka pantades kui ka mujal juur wõlausaldus.

Nende jugulane müüis ka weel oma mõisad ära ja nii wõisiwad nad siis esioftja kõike oma ihasid täita. Wiimati telkis aga uus õnnetus.

Inglis kuningaga ja ühe tema poja wahel tekkis omawaheline sõda, kuna kogu maa kahte waenulikku osasse lagunes — üks oli kuningaga, teine tema poja poolt. Meie wägijased kaotasiwad nüüd iga wõlausalduse.

Nende jugulane lootis, et ta oma wõla wendade käest kätte jaab, kuid need tegiwad aga tema nime peale ikka juurmeid wõlgasid.

Wiimati pandi neid pettuste ja wõlgadetegeuiniie pärast wangi, kuna nende perekonnad kerjama pidiwad minema.

Nende jugulane Aleksandro elas weel Inglismaal mõne aja, aga äranähes, et sõda ära ei lõpe, siis tuli ka temagi Italiasse tagasi.

Londonist wäljasõites sõitis ka keegi nunt temaga ühel ajal wälja, kaks kuninga wõimulist ja weel palju muud rahwast. Aleksandro oli nende wõimumeestega tutaw ja küsis, kuhu jee nunt sõidab. Temale tähendati et ta Rooma paawsti jutule sõidab ja kaunis tähtist kohta loodab saada. Seda teelati muidugi jeda edasi rääkimast ja tähendati, et see jalahadus olla.

Aleksandro oli noor ja väga ilus mees. Tema näol oliwad väga ilusad jooned, pehme õrnus ja wiijakad kumbed,

ning juured, nagu läbitungivad mustad filmad. Tema avalik olek, isandlik wäljaaste j n. e. kõik see mõjus munga peale iseäraldi. Ta otjastas, Alekxandro käsitöö peale waatamata mõisniku seisusest pidi olema.

Kui munk kõik Alekxandro juhtumised kuulis, pööras ta jõbralikult tema poole ja tähendas, et ta Jumalat palugu, küll siis tulewikus weel kõik hästi minna. Reisi aja jooksul jaiwad nad noore mungaga ifka kõwemate sõprusesidemetega ühendatud. Temasse ajus nagu uus, tundmata õnnestaw tundmus.

Kuue päewase reisi maise järele jõudsiwad nad wäikelesse linnakesesse. Oli juba pime. Munk tundis enese wäsinud olema ja selle peale waatamata, et jelles linnakeses mitte häid wõerastemajasid ei olnud, otjastas ta siisgi siin ööd olla.

Alekxandro jai omale paremas wõerastemajas ruumi ja palus nüüd munga jaoks kõigeparemat tuba korda seada. Reiköö oli juba ammu möödas kui munk oma jaatkonnaga puhkama läks — tähendame weel, et see peamunk, floostriilem oli — nüüd küsis Alekxandro wõerastemajaperemehe käest ka oma jaoks ruumi, mis peale see aga tähendas:

— Ma ei tea täiesti mitte, kuhu teid ajetada! Teie näete, et kõik ruumid ära on wõetud, kuna ma ise oma perekonnaga kujukile kuuri alla magama pean minema! Munga toas on aga wäike nurgake, kuhu teile ajet wõiksin walmistada.

Ei, see ei lähe, et ma tema öörahu jegama kipun, et ma tema tuppa magama lähen. Ka on see siin nii wäike, et mitte teist munki ka oma juurde ei tahtnud wõtta? Kui ma sellest nurgakesest ennem oleks teadnud, siis oleks ju need wõinud sinna minna ja mina oleks omale nende toa korda lasknud jada. Waimulikumehe juurdes magada on ifka, nii midagi pühaduserikkumist.

— Asi on aga nii, et meil midagi muud teha pole. Munk magab ka wististe ammugi juba, sest afna eesriided on mahalastud. Ma sean ilma kārata teise ajeme.

Alekxandro nägi, et midagi muud teha ei olnud, nägi et ilma munki äratamata temale ajet wõidi walmistada ja nii leppis ta sellega, ning läks tähendadud tuppa.

Munk aga ei maganud mitte: temas kijas isejugune turg Alekxandro wastu ja nii ei jaanud ta und filma. Ta kuulis wiimase kui sõna, mis see wõerastemaja peremehega wahetas ja rõemustas wäga, kui kuulis, et ta peremehe ettepanekuga kofku leppis.

— Jssand minu Zumal on minu wastu armuline, ja jaadab mulle seda, mida ma ammu olen ihanud. Kui ma nüüd selle juhtumise mööda lasen minna, ei tule mulle teineford jeda enam nii pea.

Kui wõerastemajaperemees ära läks, kutsus ta waitjel healel Alekxandrot oma woodisje magama. See puistles esmalt jellele ettepanekule wastu, kuid munk palus nii siidamelikult, et ta wiimati tema palwele järele andis ja tema kõrwale heitis.

Munk pani oma kää Alekxandro armastuseorgani juurde ja hakkas jeda siilitama. Kõik see äratas Alekxandros ijesugust himustamist. Wiimati wõttis aga munk Alekxandro parema kää ja juhtis jelle oma armastuseorgani juurde ja tundis kuidas Alekxandro armastuseorganis energialik tugewamine algas kui tema omanik parema kääga weidi munku teatud kohas ümber oli kohanud.

Sa tead nüüd minu jaladuse, mida ma kõigi eest warjanud olen.

Ta tundis Alekxandro armastuseorgani oma peos juba korralikult, palawikutaoiselt tufjatama, kuid ta ütles:

— Kuula mind ennem, meie armastusetegewuseks on õõ küllalt piif! nagu ja nüüd tunned, kääga katjudes, olen ma naisteaga mitte meesterahwas. Ma tulim oma kodukohast puhta neiuna wälja ja tahan pühajja juurde minna, uing jeda paluda, et ta mind mehele lubaks minna. Teid nähes hakkasin ma teid koge niijuguse armastuse, niijuguse kirdega armastama, nagu keegi naisterahwas weel kedagi meesterahwast ei armasta. — Tahad sa mind oma naijeks teha? Kui ja jeda mitte ei taha siis mine oma woodisje tagasi ja jäta mind rahule, ma tahan oma puhtuse oma mehele hoida. Kui auumeest palun ma sind aga meie kahelõnet jaladuses hoida.

Chh küll Alekxandro teada ei wõinud, kes jee naisterahwas oli, siisgi armas ta, et juurest joost ja rikas wõiks olla, ning peasjalikult meeldis ta temale.

— Senjorita, kui jee teie tahtmine on, siis olen ma kõige juurema meelega walmis teiega altari ette astuma.

Koor neiu pööras ennaft jeinal rippuwa kuu poole ja palwetas jeal kama ja siidamelikult, siis aga tähendas ta, kama ta ije täiesti jeltali maha heitis, et armastuseawalduste wastu walmistada:

— Ole minu wastu õrn, sest minul on elus esimene fõrd, kuid armastame kuumalt, kirdliselt!

Nüüd juhtis ta oma peos oleva armastuseorgani tema loomulikkude tegewusepaika.

Dõ läks kuumades armastuse awalbustes ruttu mööda. Hommikul lahkus Alekxandro ilma kõigist tähelepanemata toast ja nii ei teadnud keegi, kus ta oma dõ mööda jaatis.

Järgmisel hommikul jatkasiwad nad oma teekonda Rooma poole edasi. Mõne päewase teekonna järele oliwad nad kohal. ning noor munk läks ühes kahe lordi ja Alekxandroga püha isa auujärje ette, ning ühes peale tseremonialiste nõuete täitmisest:

— Teie, teate arwatavasti kõige paremini, et igaüks, kes kombelist elu tahab elada, mõnejuguste mõjude alt waba peab olema. Ma jäänunen puha elu järele, ega taldu kunagi Sumala käjusõnadest kõrwale — ja kõige selle peale waadates põgenešin ma kottu wale riiete all, et keegi mind tunda, ega finnipidada ei wõiks, ära. Minu isa — Inglis kuningas tahtis mind Grimaa kuningale naisjeks anda. Teie näete, kui noor ma olen . . . Ma tulin teie palwele püha isa, et teie mulle jeda meest lubaksite jeda ma tahan. Ma põgenešin jellepärast kottu ära, et Grimaa kuningas wäga wana on, minu isa wõiks olla, ning jellepärast ei tahtnud ma mitte Sumala käskudest üleastuda. Isjand juhatas mind teel olles kellegi meesterahwaga tuttwaksjaamisele ja jeda tahajin mina oma meheks. Waadate jeda noort meest, — ta näitas Alekxandro peale, — tema soontes ei jookse küll kuninglik ega mõisnikulik meri, kuid tema wiisakad kombat, head waimuanded, wärskus ja noorus ning ilus juume räägiwad tema kasuks, ning tõstawad teda nii kõrgele, et ta printsessi wäärt tohib, olla. Mis minu isa selle kohta ütleb, jeda ma ei tea, kuid omalt poolt tähendan ma, et ma kellegi teise mehe abikaasjaks olla ei taha kui ainult tema oma.

Meie andsime juba teineteisele sõna üks-teise päralt igawesti olla ja nüüd loodan ma õnnelikul pilgul teie auupaisuse peale et teie mitte äratitlewad otjust ei anna! . . .

Wõite arwata, kuidas meie wägilane kofkus, kui ta kuulis, et temal Inglis kuninga tütriga tegemist on.

Ta oli muidugi õnnestawalt kofkunud.

Weel enam aga kofkusiwad lordid, nad ei teadnudgi ju, et nad kogu tee printsessi jaadawad.

Ka pühaija imestas printsessi, kui ka tema waliku üle. wäga.

Ta arwas aga, et noored inimesed teepeal armastuses

endid juba ühendanud on, siis ei olnud ju enam tagajäimeku tee waba ja ta otjustas printsessi palwet täita.

Ka lortijitgi rahustas ta jelleama aimamisega.

Prälatis andis ta kiriklikuks toimetuseks käjud.

Mõrsjapaar oli tore ja rikkalikud ülikonnad nõidasiwad neid weel ilusamaks paariks.

Aleksandro näis nagu printsessi kaaslaseks jündinud olema.

Laulatust toimetas püha isa ise, kuna peale jeda üli-tore pidusööök oli.

Mõne päewa Noomas ärawiites sõitjilwad nad Florentsiasse, kus noor paar kõik Aleksandro onude wõlad äramaksis ja neid nii wangistusest wabastas, ning ka neile oma mõisate tagasihioitumiseks raha andis.

Teisel päewal sõitis noorpaar Florentsiast Prantsuse-maa poole ja wõttis ka kõige noorema wenna, Agolante kaasa.

Parisis peatajilwad nad, kus siis neid Prantsuse kuningas juure awuga wastu wõttis.

Parisis lahkujilwad mõlemad lordid noorest paarist ja sõitjilwad Inglismaale, et nende tulekule kuningat ettevalmistada, et tiitrite andeksandmist paluda.

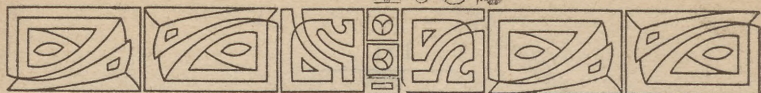
Nad juutjilwad jeda ka lordi jaata ja kuningas wõttis oma tiitre, ning selle mehe wäga lahkest wastu.

Wiimane tõsteti warsti lordi au sisse ja nimetati Cornaille hertjogiks.

Aleksandro harjus warstigi riigi, kui ka kõige politisliste asjadega ära, ning juutis ka waenulisi pooleksid lepitusele wiia, mis eest ta riigis weel kuulsamaks ja lugupeetawaks meheks sai.

Agoland sai nüüd oma jugulase käest kaunis hea summa raha ja pööras kodumaale, Florentsiasse rikka mehena tagasi.

Hertjog elas oma naisega pikka ja õnneliku elu ja räägitakse, et Zrimaa ka tema läbi ära on wõitetud, kuna ta ise sinna pärast abikuningaks nimetati; kindlasti ma jeda muudugi ennem ei tea kui ajalooramatuteest järele olen waadatud. Seniks aga — head õhtut!

Käesolew raamatuke sisaldab eneses kuulsa Italia kirjaniku **Giovanni Boccaccio** suremata kuulsaks saanud kirjatööd.

Juba see, et tema uudisjutud kõigisse haritud keelte-se on tõlgitud, wastutab nende väärtuse eest, olgugi, et mõni neid uudisjuttusi niisugusteks peab, mille nimetamine juba karskel inimesel põlastuse värinad peab peale ajama.

Kuid see eelarwamine, mis Boccaccio kirjatööd pornografiaks tembeldab, on ajast ära iganenud.

Waimu ja aastate poolest alaealistele ei ole see raamat muidugi määratud, aga täiskaswanud ja küpse mõistusega inimene loeb teda ilma et oma hingele kahju saadaks lõbu ja kasuga, iseäranis, kus kirjanik osawalt armastuse maiate „kriuket“ wälja toob ja inimesi abielu truuduse asjas etteawaatusele hoiatab.

Saada igast raamatukauplusest.

☉ ☉ **Tga nädal ilmub üks wihk.** ☉ ☉

Hind 10 kop.

Tellimise aadress:

Г. Ревель, типографія А. Лаурманъ,
Никольская ул. №16.

